

பங்குகள்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

- கமலினி கதிர் -

பஞ்சுக்ள்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

● கமலினி கதிர்

நூல்முகம் : பந்துகள் - சிறுகதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர் : கமலினி கதிர்
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல்- 2024
பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு
பக்கம் : 142
அட்டைப்படம்: நளாயினி சிவானந்தா
பிரதிகள் : 200
நூல் அளவு : A/5
அச்சுப்பதிப்பு : நியூ எவகிரீன் அச்சகம் (பிறைவேட்) விமிட்டெட்,
யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பே: 021 221 9893
ISBN : 978-624-93270-6-1

இந்த சிறுகதைத் தொகுதி மறைந்த
எனது அக்கா சந்திரவதனி முருகவேல்
அவர்களுக்கு சமர்ப்பணம்.

அணிந்துரை

புலம்பெயர் எழுத்தாளர் வரிசையில் தமக்கென ஒரு தகைமையான இடத்தைத் தனது சீரிய எழுத்தாற்றல் மூலம் தக்கவைத்துக் கொண்டவர் திருமதி கமலினி கதிர். இவரின் இலகு தமிழில் படைக்கப்பட்ட பல புத்தகங்களின் வரிசையில் முத்தாகக் திகழ்கின்றது இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு 'பந்துகள்'.

இன்றைய நாளில் நாளும் பெருகி வளர்ந்து வரும் மின்னியல் இணைய சாதனங்களின் கவர்ச்சியிலிருந்து, இன்றைய சமுதாயத்தின் பார்வையை ஒரு புத்தகத்தின் மூலம் இழுப்பது மிகக் கடினமானதொரு முயற்சியாகவே உள்ளது. கருத்துகளையும், ஆலோசனைகளையும் ஆழமாக உள்வாங்காத அவசரயுகத்தில் வாழும் நமக்கு சில சுவையான நம்வாழ்வில் அல்லது சூழலில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை கதைபோலச் சொல்வதன் மூலம்தான் நல்ல கருத்துகளை மனதில் பசுமரத்தாணி போலப் பதிய வைக்க முடியும். வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல தனது சமூகப்பார்வை என்னும் கண்ணாடி மூலம் தனது வாழ்வில் பெற்ற, பார்த்த அனுபவங்களைத் திறம்பட ஒரு கதைத் தொகுப்பு மூலம் படைத்திருக்கின்றார் திருமதி கமலினி கதிர்.

தனக்கென தனிப்பாணியை உருவாக்கி, அதில் புலம்பெயர் வாழ்வியலைப் புகுத்தி பல வித்தியாசமான கோணங்களில் யதார்த்தங்களைப் படிப்பவர் மனதைத் தம்வாழ்வியலுடன் அல்லது அண்டை அயலாரின் வாழ்வுடன் ஒப்பிட்டு சிந்திக்கும் வண்ணம் தூண்டுவதாக இச்சிறுகதைத் தொகுப்பினை அமைத்தமை சிறப்புக்குரியது.

இயற்கையுடன் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கையில் மரணம் கூட சுகானுபவம் தான் என்ற ஆன்மீகத்தை மாமரத்தின் தவம் மூலமும், சமூகக்கேடுகளுக்கெதிரான இயற்கையின் சீற்றத்தினைப் புளியமரம் புயலான கதையின் மூலமும் இயல்பாக எடுத்துரைப்பது இவரது எழுத்தின் வலிமையைக் காட்டுகின்றது.

தலைப்புகளிலேயே செய்தியை லாவகமாக சொல்லியிருக்கும் பாணி வியப்பிற்குரியது. 'தத்தளிக்கும் ஓடங்கள், ஓடுக்கப்பட்ட பட்டாம் பூச்சி, சில்லென்று ஒரு பாசம் மற்றும் இன்னிசைபாடாத உறவு, கொஞ்சம் மாறுவோமா, விபத்து மற்றும் சிறகு விரிக்கும் பறவைகள், கலைந்த கனவுகளும் தவிக்கும் உள்ளங்களும், மகள் கெட்டிக்காரி போன்ற கதைகளில் குடும்பம் முதல் சமுதாயம் வரை சமுதாயச் சீர்கேடுகளை சாடியிருப்பதுடன் மட்டுமல்லாமல் சீர்திருத்தங்களையும் தெளிவாக எடுத்தியம்பியதின் மூலம் அவர் முற்போக்கான சிந்தனையாளராகவும் பெண்ணியவாதியாகவும் சிறந்த சமூகநல எழுத்தாளராகத் தெரிகிறார்.

மனித நேயத்தினையும் பிறப்பின் பயனையும், நன்றிக்கடனையும் மனத்தாய்மையையும், தூய்மை தெய்வம் தந்த பூ, வரம் கொடுக்கும் கடவுள்கள் மற்றும் மீண்டும் வருமா அந்தப்பொற்காலம் என்ற கதைகளில் எழுதி தமது ஆதங்கத்தினையும் மனக்குமுறல்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

அந்நிய தேசத்தின் பிரதிநிதியாக இருந்து வெளிநாட்டு (சுவிஸ்) நடப்புகளை அகதிவாழ்வு முதல் ஆதரவற்ற அல்சைமர் நோய்வரை தெளிவாக தெள்ளுதமிழில் தமிழனின் புலம்பெயர் வாழ்வில் தொடரும் அவலங்களை பந்துகள் முதல் நெஞ்சம் மறப்பதில்லை மற்றும் நசங்கிப் போகும் உணர்வுகள் கதைகளில் அலசி ஆய்கிறார்.

இவர் கதைகளில் ஆங்காங்கே சுட்டிடும் கதிரவனையும், சில்லென்ற காற்று வீசும் அரச மரத்தின் தென்றலையும், தெளிந்த நீரோடையின் அமைதியையும், குருவிகளின் ஓசையையும் கண்முன்னே கொண்டுவருவதுடன் கவிஞர்கள் பேச்சாளர்கள் தத்துவஞானிகள் அறிவுறுத்திய உண்மைகளையும் அறிவியல் விளக்கங்களையும் தகவல்களாக வழங்கியமை குறிப்பிடத் தக்கது.

கதைகள் கற்பனையானவைதானே என்று கருதிவிட முடியாத ளவிற்கு ஒரு சமூகவியலாளரின் பார்வையிலிருந்து பல படிப்பினைக்கான நல்ல தகவல்களைக் கதையில் உள்ளடக்கி எழுதியிருக்கின்றார். இவரின் படைப்புகள் படிப்பவரின் சிந்தனைக்கு விருந்தாவதுடன், வியப்பினையும் ஏற்படுத்துகின்றது. கதைக்குள் கதை அதற்குள் சமுதாய விழிப்புணர்வு என்று வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, சிறுகதைகளில் பல விடயங்களைப் புகுத்தி ஆழமாகப் பதியவைக்கிறார்.

நல்ல நல்ல கருத்துகளை அறிவதற்கும் அவற்றின் வழி நடப்ப தற்கும் மக்கள் சமுதாயம் என்றுமே விரும்பத்தான் செய்யும். வளரும் ஆர்வம் கொண்டவர்கள், சிந்தனையை மேலும் சிறப்பாக்கும் சீரிய மதி படைத்தவர்கள் அனைவரும் விரும்பி வரவேற்கும் படைப்பாகவும் காலத்திற்கு ஏற்ற படைப்பாக இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவரின் பணி மேலும் தொடர எனது மனமார்ந்த பாராட்டுகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

வாழ்த்துகளுடன்

ஸ்ரீமதி. தாரணி சிவசண்முகநாத சர்மா

ஆசிரியர், சமூகவியலாளர்,

(சுவிஸ்லார்ந்து)

என்னுரை

எழுத்து ஒருவனைப் புரணப்படுத்தி மனிதனாக்குகிறது என்பது அறிஞர்கள் கூற்று. அதற்காக ஒவ்வொருத்தரும் எழுத வேண்டுமென்ற எந்தக் கட்டாயமுமில்லை. எழுத்தை நேசித்து வாசிப்பதே போதுமானது. சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை எல்லோருமே கதைகளை நேசிப்பவர்கள்தான். கதை கேட்கப் பிடிக்காதவர்களை உலகெங்கும் பார்க்க முடியாது என்றே கூறலாம். பலருக்குக் கதை கேட்பதென்றால் பிடிக்கும். ஆனால் தற்காலத்தில் வாசிப்பதற்கு சோம்பல்படுகிறார்கள். சிலர்தான் புத்தக வாசனையை முகர்ந்து இரசித்து படிப்பார்கள். சிலர் நூல்களை வாங்குவார்கள். ஆனால் வாசிப்பதற்கு சோம்பல்படுவார்கள். வாசிக்காமல் வைத்திருப்பது ஒரு புத்தகத்திற்கு செய்யும் துரோகம் ஆகும். அறிவியல் வளர்ந்த கணினி யுகமான தற்காலத்தில் நூல் உருவில் வருபவை கண்டுகொள்ளப்படாமலேயே போய்விடுகின்றன.

இப்போது வலையொளி, முகநூல் என்று வாசிப்பதற்கு நிறைய விடயங்கள் இருப்பதால் சிறுகதைகள் கண்டுகொள்ளப்படாமல் போய் விடுகின்றன. முன்பு நாவல்கள் பலராலும் விரும்பி வாசிக்கப்பட்டன. எங்கள் சிறுபராயத்தில் கல்கி, கலைமகள், ஆனந்தவிகடன், குமுதம் போன்ற சஞ்சிகைகளில் வரும் தொடர்கதைகளுக்காக காத்திருப்போம். இத்தலைமுறையினருக்கு இவை தெரிந்திருக்க ஞாயமில்லை. விறுவிறுப்புடன் நிறுத்தப்பட்டு தொடரும் என்று போடப்பட்ட கதைகளைப் பற்றி வாசகர்கள் யாவருமே தத்தம் கற்பனைகளை வளர்த்திருப்பார்கள். அதனால் கற்பனைத்திறன் பெருகவும் பலருக்கு எழுதும் ஆவலும் ஏற்பட்டதென்றே கூறலாம். அவை இப்போது இல்லாததனாலேயே எழுதுபவர்கள் குறைந்து கொண்டு வருகிறார்கள் போலும்.

இளையவர்கள் எழுதுவது குறைந்திருந்தாலும் மூத்த எழுத்தாளர்கள் எழுதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களால் எழுதாமல் இருக்க முடியாது. சிறுகதைகள் பொழுதுபோக்குவதற்காக மட்டுமே படைக்கப் படுவதில்லை. அவை மனதிற்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது என்று புத்தகப் பிரியர்களால் மட்டுமே சொல்ல முடியும். மனம் பாரமாயிருக்கும் தருணங்களில் அவை உற்சாகமூட்டும் ஊக்குவிப்பு பானங்களாகவும் செயல்படுவதை மறுக்க முடியாது. சிலநேரங்களில் கதைகள் மன ஆரோக்கிய ஆலோசனை (Counseling) வேலையைக் கூட செய்து மன ஆரோக்கியத்திற்கு வழி செய்துவிடுகிறது.

கதைகள் என்பவை ஒரு சிலரின் மனதிற்குள் காலம் கடந்தும் வாசம் செய்து கொண்டிருப்பின் அதுவே ஒரு எழுத்தாளரின் வெற்றி யாகும். பந்துகள் என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் இருபது சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. எமது சமூகத்தில் இன்று நிலவும் பிரச்சினைகளே எனது கதைக்களங்களாக இடம் பெற்று உள்ளன. நாம் சிந்திக்கத் தவறிய, சிந்திக்க வேண்டியவை கதைக் கருக்களாக அமைந்துள்ளன.

கடந்த நான்கு வருடங்களாக தாமதமாகும் எனது 'மீண்டும் பிறக்கலானேன்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பும் (புவரசி பதிப்பகம்)மூன்று வருடங்களாக 'வெற்றியின் விலாசங்கள்' என்ற ஆற்றுப்படுத்தல் சிந்தனைகள் (சைபர்சிற்றி பிரிண்டேஸ்) என்ற நூலும் வெளிவராமல் தாமதிப்பதற்கும் பதிப்பகத்தார் பொறுப்பாகிறார்கள். பணம் முழுவதையும் பெற்றுக்கொண்டு நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருப்பது எம்மைப் போன்ற எழுத்தாளர்களை வேதனைக்கு உள்ளாக்குகின்றது. தாயகத்தில் உள்ளவர்களிடம் செய்விக்கும் எண்ணத்தை இவர்களைப் போல் ஒருசிலரால் கைவிட வேண்டி நேரிடுகிறது. எழுத்தாளர்களின் உழைப்பைப் பதிப்பகத்தார் மதிக்காது அசண்டையாக இருப்பது எழுத்தாளர்களை அவமதிப்பது போலிருக்கிறது. அதுவும் இலங்கையர் களிடம் மட்டுமே இச்செயல் காணக்கூடியதாக இருப்பது எமக்கு எல்லாம் அவமானத்தையே தருகிறது.

இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவருவதற்கு உதவியாக இருந்த வீ கான் நிறுவன இயக்குனரும் எழுத்தாளருமான திருமதி வெற்றிச்செல்விக்கு எனது நன்றிகளை மனதாரத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அத்துடன், நான் எழுதியவுடனேயே அவற்றை வாசித்து

குறைநிறைகளையும் அபிப்பிராயத்தையும் சொல்லும் எனது தோழி பத்மலோஜனி யோகநாதனுக்கும், சிவபாதசந்தரம் சுந்தரேஸ்வரனுக்கும் (கட்டிட நிர்மாணத் துறை சிரேஷ்ட உத்தியோகத்தர் வோட்டர்லூ, கனடா) எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். அழகான அட்டைப்படம் வரைந்த எனது மைத்துனி நளாயினி சிவானந்தாவிற்கும், அழகுற நூலாக்கிய நியூ எவகிறீன் பதிப்பகத்தாருக்கும் எனது நன்றிகளையும் வாழ்த்துகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நான் எழுதுவதை முதலில் வாசித்து ஊக்குவித்தவர் எனது அக்கா சந்திரவதனி முருகவேல். ஒஸ்ரேலியாவில் வாழ்ந்த போதும் மெயில் மூலம் வாசித்து அபிப்பிராயம் சொன்னதைவிட பாராட்டு மட்டுமே கூறிய எனது அக்கா காலஞ்சென்ற சந்திரா முருகவேலுக்கு இந்நூலை சமர்ப்பணம் செய்வதன் மூலம் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கமலினி கதிர்

சுவிற்சர்லாந்து

Kamalini.kathirgamam@gmail.com

02-06-2023

வாழ்த்துரை

எழுத்தாளன் எழுதி முடித்தபின் அவன் எழுதிய வரிகள் அவனோடு பேசிக்கொண்டேயிருக்கும்.

அந்தவரிகள் அவனிடம் கேள்விகேட்கும். அந்தக்கேள்விக்குள் இருந்துதான் அவனது அடுத்த படைப்பு பிறப்பெடுக்கிறது.

ஆம்!

கேள்விகளால் சிந்திக்கின்ற திறன் மேலோங்க மேலோங்க கற்பனைகளும், நிஜங்களும் தனித்தனியாக பிரிந்துகொள்கின்றன எனலாம்.

அந்த தெளிவிலிருந்து தன்னை நிலைநிறுத்தி எழுத்துக்கு வடிவம்கொடுக்கும் எழுத்தாளர்கள் தம்மை கொண்டாட வேண்டுமென்ற நோக்கில் மட்டும் எழுதுவதில்லை. தம் சமூகத்துக்கு ஏதோவொன்றைச் சொல்லவேண்டுமென்ற நோக்கில் எழுதுபவர்களே அனேகர் எனலாம்.

இதற்கு நிகரானவர் எழுத்தாளர்.கமலினி கதிர் அவர்கள்.

தம் சமூகத்தின் பால் தீராத அன்பும், அக்கறையும் கொண்ட எழுத்தாளர் திருமதி. கமலினி கதிர் அவர்களின் “பந்துகள்” எனும் சிறுகதைத்தொகுதியை வாசிக்கின்ற போது எனக்குள் எழுந்த கேள்விகள் என் சிந்தனையில் முட்டிமோதி அர்த்தம் தேடும் புத்திசாலியை அறிமுகம் செய்யத்தொடங்கியபோது அவரது எழுத்தும் ஜெயித்து விட்டது என்பதனை உணர்ந்துகொண்டேன்.

இருபது கதைகளை உள்ளடக்கிய “பந்துகள்” உருண்டோடி முட்டி நின்ற இடங்களில் எல்லாம் முத்தாக ஒரு கதை பிறப்பெடுத்தது போல ஒரு பிரமை எனக்கு.

ஒரே போக்கில் பந்து உருண்டோடி நின்றுவிட்டால் வாசிப்பாளனுக்கு சோர்வு ஏற்பட்டுவிடுமென்று எழுத்தாளர் கைகள் உணர்த்திருக்குமோ என்ற எண்ணம் மறுபுறம்.

ஏனெனில் பலநாடுகளையும், நாட்டில் வாழும் மனித உணர்வுகளையும் வேறுபடுத்தி காட்டியிருப்பது மட்டுமல்லாது ஆகமொத்தம் மனித

மனம் தேடுவது “தெளிவை” மட்டுமே என்பது போல கதைகளின் “முடிவு” முற்றுபெற்று நிற்கிறது.

தெளிவுடன் பலபக்கங்களுக்கு எழுதவேண்டுமென்று எனக்குள் எழும் எண்ணவலைகளை இடைநிறுத்துகிறேன்.

இதற்கான காரணம் எழுத்தாளர். கமலினி கதிர் அவர்களின் நூலை வாசிப்பதன் மூலம் உங்களுக்குள் எழும் எண்ணவலைகள் என்னால் இடைநிறுத்திவிடப்படுமோ என்ற அச்சம்மட்டுமே!

வாழ்த்தி வரிகளைப் பதிவிட வாய்ப்பளித்த எழுத்தாளர் கமலினி கதிர் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

வாழ்த்துவதை காட்டிலும் வாசகராக வாசித்தவற்றில் தோன்றிய வற்றை பதிவிடவேண்டுமென்ற பேரார்வத்தினால் எழுத்தாளராக பல விடங்களில் எழுதிய எனது கரங்களை என்னால் தடுத்துநிறுத்திவிட முடியவில்லை.

எழுத்தாளரை கொண்டாட வாய்ப்பு கிடைத்தது இதனால்.

எழுத்தாளரை எடைபோடவும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது இதனால்.

இதற்கான வாய்ப்பளித்த எழுத்தாளர். கமலினி கதிர் அவர்களுக்கு நன்றியைத் தவிர வேறு எந்த வார்த்தையினையும் இந்த இடத்தில் பதிவிட முடியவில்லை.

சமூகத்தின் முட்டாள்தனங்களுக்காக மீசை முறுக்கி முழங்கமிட்ட பாரதியின் “புதுமைப்பெண்” கனவுக்கு நிஜம் சொல்லும் எண்ணற்ற புதுமைப்பெண்களில் எழுத்தாளர் கமலினி கதிர் அவர்களும் ஒருவரே என்பதில் எந்தவித மாற்றுக்கருத்துமில்லை என்பேன்.

எழுதுகோலை இயக்கும் சக்தி உள்ளவரையில் எண்ணங்கள் சிறகடிக்கட்டும் என்று வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.

பேரன்புடன்

திருமலை மதிவதனி (வாணமதி)

சிறுவர்களுக்கான உடல்,

உளநல பராமரிப்பு நிபுணத்துவர் - சுவிற்சர்லாந்து.

எழுத்தாளர், பேச்சாளர், கவிஞர்.

பொருளடக்கம்

1.	நான் வெட்டப்படப் போகிறேன்	- 15
2.	தத்தளிக்கும் ஓடங்கள்	- 20
3.	ஒடிக்கப்படும் பட்டாம்பூச்சிகளின் சிறகுகள்	- 26
4.	வரம் கொடுக்கும் கடவுள்கள்	- 32
5.	நேசம் மறப்பதில்லை நெஞ்சம்	- 39
6.	தாய்மை	- 48
7.	சில்லென்று ஒரு பாசம்	- 55
8.	இன்னிசை பாடாத உறவு	- 62
9.	அப்பாவின் கடைசி ஆசை	- 67
10.	கலைந்த கனவுகளும் தவிக்கும் உள்ளங்களும்	- 73
11.	புளியமரம் புயலானால்	- 80
12.	சிறகு விரிக்கும் பறவைகள்	- 83
13.	மீண்டும் வருமா அந்தப் பொற்காலம்	- 94
14.	பந்துகள்	- 100
15.	கொஞ்சம் மாறுவோமா	- 104
16.	விபத்து	- 112
17.	நசுங்கிப் போகும் உணர்வுகள்	- 116
18.	பூக்களின் வண்ணங்கள்	- 122
19.	என்றை மகள் கெட்டிக்காரி	- 127
20.	தெய்வம் தந்த பூ	- 133

நான் வெட்டப்படப் போகிறேன்

என்னால் இந்த ஒரு வாரமாக நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. என்னை வெட்டிவிடப் போவதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். இவ்வளவு காலமும் வருடந்தோறும் பழங்களைப் பெற்றுக் குவித்த நான் போன வருடம் பூத்துக் காய்த்துக் குலுங்கவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக காய்கள் காய்ப்பது குறைந்து முற்றாக நான் காய்ப்பதை நிறுத்திவிட்டேன். நான் விரும்பி இச்செயலைச் செய்யவில்லை. முதுமை என்னை ஆட்கொண்டது போலும். என்னால் இதைப் புரிந்து கொள்ளவோ ஏற்றுக் கொள்ளவோ கடினமாக இருந்தது. என்தோல் வேறு நிறத்திற்கு மாறி இலைகளெல்லாம் ஏதோ நோய் பிடித்தது போலிருந்தது. பச்சைப் பசேலென கிளைகள் பரப்பி அந்த வீட்டின் முன்முற்றத்தையே என் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தி தலை நிமிர்ந்து நின்ற நான் இப்போது கூனிக்குறுகி நிற்கின்றேன்.

இந்த வீட்டைச் சேர்ந்தவர்களின் ஐந்து தலைமுறையினரைக் கண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் எல்லோருடைய குணாதிசயங்களும் எனக்குத் தெரியும். யாருக்கு எப்போது கோபம் வரும் யார் எப்போது உணர்ச்சிவசப்படுவார்கள் என்பதெல்லாம் எனக்கு மனப்பாடம். என்ன செய்தால் அவர்கள் சமாதானமாவார்கள் என்பதுகூட எனக்குத் தெரிந்ததுபோல் வேறுயாரும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். எத்தகைய

பிரச்சினைகள் என்றாலும் என்னிலிருந்து வீசும் சுகந்தக் காற்றை அனுபவிக்க என்கீழ் வந்தவுடனேயே அவர்கள் மனம் அமைதியாகிவிடும். அதனால் யாருமே என் சுகந்தக் காற்றை அனுபவிக்க பின்தங்கியதில்லை. இலைக் குழந்தைகளை நான் பிரசவிக்கும்போது அத்தளிர்கள் அவர்களை பரவசப்படுத்தியதை நான் கண்டிருக்கிறேன். மாம்பூக்கள் பூக்கும் காலத்தில் பூக்களின் வாசனையைச் சமந்தபடி என்மேல் தவழ்ந்து வரும் காற்றின் சுகமே சுகந்தான். அதே போலத்தான் மாம்பழங்கள் பழுக்கும் காலத்தில் என் இனிய மணமே பலரையும் கிறங்கடிக்கும். கிளிகளும் குருவிகளும் என் பழங்களைத் தின்ன எங்கிருந்தெல்லாமோ பறந்து வரும். அதைப் போலவே என்னுடனேயே வசிக்கும் அணிற் பிள்ளைகள் என் பழங்களைத் தாராளமாக உண்பதை யாருமே தடை செய்வதில்லை. இப்போது என்னுடைய இறந்தகாலத்தை எண்ணி மகிழ்வதும் ஒருசுகந்தான். அந்த நினைவுகள் என்னை மகிழ்விக்கின்றன.

என்னுடைய இலைகள் எத்தனை வீட்டின் வாசலை அலங்கரித்திருக்கும். கல்யாணம் ஆகட்டும் ஏதும் பூசைகள் ஆகட்டும் பொங்கல், சித்திரா பெளர்ணமி, ஆடி அமாவாசை, திவசங்கள் என்று நான் அரசோச்சாத வீடுகள் கிடையாது. என்வீட்டைச் சுற்றி இருக்கும் எல்லா வீடுகளுக்கும் நான் ஒருத்தியே இலைகள் விநியோகிப்பது வழக்கம். எல்லோரும் என்மேல் ஏறி தமக்குத் தேவையான பெரிய இலைகளாகப் பார்த்து பிடுங்கிக் கொண்டு போவார்கள். என்னை வாசலில் கட்டுவதோ அல்லது நிறைகுடத்திற்கு வைப்பதோ வெறும் அழகுக்காக இல்லை. என் இலைகளுக்கு எதிர்மறை ஆற்றலைத் தடுக்கும் சக்தி இருப்பதாக நம்பப்படுகிறது. அதோடு ஒடிக்கப்பட்ட இலையாக இருந்தாலும் அதிலிருந்து பிராணசக்தி வெளியேறுவதாகச் சொல்வார்கள். பலர் கூடியிருக்கும் இடங்களில் என்னை வைத்திருந்தால் அங்குள்ளவர்களின் மூச்சுக் காற்றிலிருந்து வெளியேறும் நச்சுக்கள் அழிக்கப்படுவதாக தமிழர்கள் நம்புகிறார்கள்.

எத்தனையோ ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த சித்தர்கள் இவற்றைச் சொல்லியிருப்பதால் தவறு இருந்திருக்க மாட்டாது. இந்தத் தலைமுறையினர் எவ்வளவு தூரம் இதையெல்லாம் நம்புவார்களோ தெரியவில்லை. சரியான விளக்கம் சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பது எனது எண்ணம். என்னை இந்த வீட்டுக்கு கொண்டுவந்து வைத்த

சரவணமுத்து ஐயா நான் வளர்ந்து வந்த காலத்தில் எனக்கு கீழ் அமர்ந்து புத்தகங்கள் வாசிப்பார். புத்தகப் பிரியர் அவர். தபாலதிபரான அவர் தன் மகளான மகேஸ்வரிக்கு நிறைய விடயங்களை ஆன்மீக விடயங்களைக் கூட சொல்லுவார். அவர் பைபிள், குர்ஆன், சுவாமி இராமகிருஷ்ணர் பற்றிய விடயங்கள், சுவாமி விவேகானந்தரின் அமெரிக்க சொற்பொழிவு என்று எத்தனையோ விடயங்களை தாயை இழந்த தன் மகளுக்கு சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார். அப்போது அவர் கூறிய ஒரு விடயம் எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. எல்லா உயிரினங்களிலும் மரங்களுக்கு மட்டும் கர்மவினை இல்லையாம். இதனைக் கேட்டதனால் நான் மீண்டும் மரமாகவே பிறக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினேன். எத்தனையோ விதம்விதமான பழங்கள் இருக்க வாழைப்பழத்தையும் தேங்காயையும் இறைவனுக்கு படைப்பது பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா? இதில் ஒரு உண்மை மறைந்திருக்கிறது. நான் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் வெட்டப்படப் போகிறேன். அதற்குள் எனக்குத் தெரிந்தவற்றை உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போக ஆசைப்படுகிறேன். இறை வழிபாடு என்பதே இறைவனிடம் எம் ஆன்மாவை ஒப்படைத்தலே. எல்லாப் பழங்களின் விதைகளும் மண்ணில் போட்டால் மீண்டும் முளைத்து வந்து விடும். ஆனால் வாழைப் பழத்தின் விதை பழத்துடனேயே உண்ணப் பட்டுவிடும். மீண்டும் முளைக்கப் பண்ணமுடியாது. ஆகவேதான் மீளவும் பிறக்கச் செய்ய முடியாத இந்தப் பழத்தை இறைவனுக்கு அன்போடு படைக்கிறார்கள். எனக்குக்கூட இந்த விடயத்தில் வாழைப்பழத்தின்மீது பொறாமைதான். தோலகற்றிய தேங்காயும் முளைக்கும் தகுதியை இழந்துவிடுகிறது. எவை மீண்டும் ஒரு உயிரை உண்டாக்க முடியாதோ அவைதான் இறைவனுக்கு படைக்கப்படுகிறது. எவ்வளவு பெரிய உண்மை ஒரு சின்ன செயலுக்குள் மறைந்திருக்கிறது.

இன்னும் எவ்வளவோ உங்களுக்கெல்லாம் சொல்வதற்கு எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது. இவ்வளவு காலமும் சொல்லாது வெறும் மரமாக நின்றுவிட்டேன். இப்போது நான் வெட்டப்படப் போகிறேன். என் ஆயுள் முடியப்போகிறது என்றவுடன் பரபரக்கிறேன். சில மனிதர்கள் வாழுங் காலத்தில் தானதர்மங்கள் எதுவும் செய்யாமல் உயிர் போகும் தருணத்தில் பரபரப்பதுபோலத்தான் நானும் இப்போது பரபரக்கிறேன். இதோ நான் வெட்டப்படப் போகிறேன். என் பயன் அவர்களுக்கு முடிந்துவிட்டது. என் பழங்களை எவ்வளவு பேர் இரசித்து உண்டிருப்பார்கள். என்

பழங்களைப் பெட்டியில் அடைத்து கொழும்புக்கும் அனுராதபுரத்திற்கும் தன் சிங்கள நண்பர்களுக்கு வருடந்தோறும் அனுப்பி வைப்பார் சரவணமுத்து ஐயாவின் மருமகன். சில சிங்கள நண்பர்கள் என் பழங்களை உண்பதற்காகவே பழங்கள் பழுக்கும் காலத்தில் வந்து விடுவார்கள். அப்போது தமிழர், சிங்களவர் என்ற வேறுபாடு இருக்க வில்லை. இப்போது காய்ப்பதோ பழங்கள் தருவதோ என்னால் முடியாத காரியமாகிவிட்டது. தங்கள் உறவுகள் முதுமையடைந்து விட்டாலே பராமரிக்க மனமின்றி முதியோர் இல்லங்களில் விட்டுவிடும் மனிதர்களா எங்களைப்போன்ற பயனற்ற மரங்களைப் பராமரிக்கப் போகிறார்கள்? எனக்குத் தெரியும் இந்த மனிதர்களைப் பற்றி. ஆனாலும் மனம் தவிக்கிறது. என் புலம்பல் அவர்களுக்கு எங்கே கேட்கப்போகிறது? ஆனாலும் மௌனமாகக் கண்ணீர் வடிக்கிறேன். என்னை அறுத்து ஏதோ செய்யப் போகிறார்கள். என்னுடலின் பெரியபகுதிகளைக் கதவுகளாகவும் சிறிய கொப்புகளை வெட்டி அடுப்பெரிக்கவும் பயன்படுத்துவார்கள். கொஞ்சம் பெரிய கட்டைகளை மனிதனைத் தகனம் செய்யும்போது எரிக்கவும் பயன்படுத்துவார்கள். இறந்தாலும் அவர்களுக்குப் பயன்படத்தான் போகிறேன். அடுத்த வாரம் நானிருந்த இடம் வெறுமையாகிவிடும். அந்த இடத்தில் வேறேதோ மரம் நாட்டப்பட்டு பராமரிக்கப்படும். நான் இருந்த சுவடே தெரியாது முற்றாக அழிக்கப்பட்டுவிடும். யார் என்னை நினைவு வைத்துக் கொள்வார்களென்று மனது கிடந்து தவிக்கிறது.

யோசிக்கும்போது அவர்கள் செய்வதும் சரிதானே. யாரும் காலம் முழுவதும் வாழ ஆசைப்படலாமா? உபயோகமற்ற வெறுமிடத்தை யாரும் நிரப்பத்தானே வேணும். அடுத்த தலைமுறைக்கு வழி விடுவதுதானே முறையான செயல். என்னில் ஊஞ்சல் கட்டி விளையாடிய சரவணமுத்து ஐயாவின் பூட்டி சிந்துஜா,

“தாத்தா மாமரத்தை வெட்டவேண்டாமே” என்று வாதாடினாள். அவள் இப்போது பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். சிந்துக்குட்டி என்கீழ் உட்கார்ந்து சுத்தானந்த பாரதியின் பாடலான “குமரன் வரக் கூவுவாய் குயிலே” என்று எம்.எல்.வசந்தகுமாரியின் பாடலுக்கு நடனம் ஆடுவது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். “மாமரச்சோலையிலே...” என்ற வரி வரும்போது எனக்குப் பக்கத்தில் நிறைய மாமரங்கள் சோலையாக நிற்பதுபோலவும் குமரன் அதுதான் முருகன் வந்து பக்கத்தில்

அமர்வது போலவுமிருக்க நான் சிலிர்த்துப் போவேன். மானசீகமாக முருகனையும் குயிலோசையையும் கேட்டுப் பரவசமாவேன். எனக்குள் கடவுளைக் காணும் பரவச உணர்வைத் தருபவள் என்ற முறையில் எனக்கும் சிந்துக்குட்டிக்கும் இடையே இனந்தெரியாத பந்தம் இருப்பதாகத் தோன்றும். அவள் நேற்று நீண்டநேரம் எனக்குக்கீழ் உட்கார்ந்திருந்து பழைய நினைவுகளை அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அடிக்கடி என்னைத் தடவுவதும் கண்கலங்குவதுமாக இருந்த சிந்துக்குட்டிக்கு ஆறுதல் சொல்ல மனம் துடித்தது. என் இலைகளை மெல்லென அவள்மேல் உதிர்த்தேன். பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் காலத்தின் கட்டாயமல்லவா? கூறுவதற்கு மனம் துடிக்க அவள் அம்மாவே அதைக்கூறி ஆறுதல் படுத்தினாள். இந்த மரத்தில் வெட்டும் ஒரு பலகையில் இதேயிடத்தில் அமர்வதற்கான இருக்கை வைக்க யோசிக்கிறார்களாம். கேட்டவுடன் எனக்கு புல்லரித்தது. சரவணமுத்து ஐயா போலவே அவர் சந்ததியினரும் பலருக்கு நன்மை செய்பவர்களாகவும் நன்றி மறக்காதவர்களாகவும் இருக்கிறார்களே. என் நெஞ்சு விம்மித் தணிந்தது.

நான் வெட்டப்படுவதை எண்ணிக் கலங்காமல் இப்போது என் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கத் தொடங்கினேன். நடுக்கத்துடனிருந்த எனக்கு இப்போது மரணம் ஒரு சுகானுபவமே என்றும் எமக்கு கிடைக்கும் அரிய பதவியுயர்வும் என்றும் எண்ணத் தலைப்பட்டேன். நான் வெட்டப்படப் போவதற்கு கலங்காமல் காத்திருக்கத்தொடங்கினேன்.

தத்தளிக்கும் ஓடங்கள்

அன்று வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாகக் காட்சியளித்தது. பிரித்தானியாவுக்கே சொந்தமான குளிருடன் கூடிய காற்று மெல்லென வீசியது. சூரிய வெளிச்சம் சிறிதுமின்றி வானம் சாம்பல் பூத்து இருந்தது. பாடசாலை முடிந்து விரிந்த தாமரைப்பூப்போன்ற குழந்தைகள் ஆரவாரத்துடன் வெளியே ஓடி வந்தார்கள். ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் ஆனந்தம் தாண்டவமாடியது. பள்ளி முடிந்து வீடு செல்லும் மகிழ்ச்சி, அம்மாவின் வருகைக்காக வாசலில் காத்திருந்த ஆர்த்திகா யாருடனும் பேசாமல் மகிழ்ச்சி சிறிதும் இன்றி நின்று கொண்டு இருந்தாள். சதா குறும்புப் பேச்சும் மகிழ்ச்சி ததும்பும் வதனமுமாக இருக்கும் ஆர்த்திகா, சமீப நாட்களாய் வாடிய முகமும் சோகம் ததும்பும் கண்களுமாய் பார்ப்பதற்கே சகிக்க முடியாமல் இருந்தாள். லூசியை ஏற்ற வந்த அவள் அம்மா “ஆர் யூ ஓகே ஆர்த்திகா? ஆர் யூ வீலிங் பாட் டார்லிங்?” அவள் வாட்டத்தைப் பார்த்து அன்பாக கேட்டாள். “ஐ ஆம் ஓகே ஆன்ரி” செயற்கைப் புன்னகையுடன் பதில் அளித்தாள் அந்த எட்டு வயதுச்சிறுமி. பக்கத்தில் வந்து அணைத்த லூசியின் அம்மா முதுகை ஆதரவுடன் தடவிவிட்டு “சியரப் டார்லிங்” கூறியபடி லூசியை கையில் பிடித்தபடி விடைபெற்றாள். லூசியும் “பாய். ஹாவ் எ குட் வினிங் ஆர்த்திகா” என்று கூற இயந்திரமாய் மெல்லெனத் தலையசைத்தாள் ஆர்த்தி. லண்டன் நகரின் பிரபலமான

பிரைமரி பாடசாலையில் ஆர்த்திகா கல்வி கற்கின்றாள். மகள் இன்னும் கொஞ்சம் வளருமட்டும் திரும்பவும் தான் வேலைக்குப் போவதற்காக ஆர்த்திகாவின் அம்மா காத்திருந்தாள். பத்துவயது வந்து விட்டால் பொறுப்பாகத் தன்னைத்தானே பார்த்துக் கொள்வாள் என்பது அவள் பெற்றோரின் கருத்து. ஆனால், ஆர்த்திகா தன் எட்டு வயதிலேயே நல்ல பொறுப்பான சுட்டிச்சிறுமி. தானும் மகிழ்வுடனிருந்து தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களையும் இனிமையுடன் வைத்திருப்பாள். இப்போது ஒரு வாரமாக மகிழ்ச்சியின்றி எதையோ பறிகொடுத்தவள் போல் காணப்பட்டாள். தாய் ப்ரியம்வதா இதைக் கவனித்தாலும் அதைப் பெரிதுபடுத்திக் கேட்பதைத் தவிர்த்தாள். சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் முக்கியம் கொடுத்துக் கேட்டால் சிறுவயதிலேயே தங்களை மட்டுமே நிலைநாட்டப் பழகி விடுவார்கள் என்ற மனோதத்துவத்தை உணர்ந்தவள் அவள். ஆனாலும் வெகு உன்னிப்பாக அவளின் மாறுதல்களை அவதானித்தபடியிருந்தாள். ஆர்த்திகாவின் அண்ணா சித்தார்த்தும் அக்கா கீர்த்திகாவும் செகண்டரி பாடசாலை செல்பவர்கள் இருவரும் ஒன்றாகச் சென்று ஒன்றாகவே வீடு திரும்புவார்கள். இப்போது அவர்களைப் பற்றிய கவலை ப்ரியம்வதாவுக்கு அவ்வளவாக இல்லை. இருவருமே நன்றாகப் படிப்பவர்கள். இப்போது பத்தாமாண்டு பரீட்சைக்குத் தங்களைத் தயார் படுத்துவதில் மும்முரமாக இருந்தார்கள். இருவரும் இரட்டையர்களாக இருப்பது பல விடயங்களில் வசதியாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் வளர்க்கும் போது கொஞ்சம் சிரமம் இருந்தபோதும் தாயைக் கூப்பிட்டு வைத்திருந்ததில் சிரமம் அவ்வளவாகத் தெரியவில்லை.

ஆர்த்திகா இவ்வளவு நாளும் அக்கா, அண்ணா என்று அவர்களுடன் பேசிச் சிரித்து விளையாடி இருப்பாள். இப்போ அவர்கள் நிறைய நேரம் படிப்பில் செலவழிப்பதால் ஒரு தனிமையை உணர்வதைத் தாய் கவனித்து தான் கூடியநேரம் அவளுடன் செலவழிப்பாள். என்றாலும் ஆர்த்திகாவிடம் ஒரு வெறுமையை உணர்ந்தாள். “ஏன் ஆர்த்திமா அண்ணா, அக்கா எல்லாரையும் மிஸ் பண்ணீங்களா?” கேட்கும் போதெல்லாம் “இல்லையே” என்றிடுவாள். முன்பு தகப்பனிடம் ஓட்டிக் கொண்டு இருந்தவள் இப்போது விலகத் தொடங்கினாள். சின்னச் சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் கோபப்படுவது வழக்கமாயிற்று. மேற்கத்திய நாடுகளில் பிறந்த குழந்தைகளின் இயல்பான பழக்கங்கள் அவளையும் ஓட்டிக்கொண்டன. தட்டாமல் அவள் அறைக்குள் சென்றாலோ தட்டி விட்டு

பதில் வருமுன் அறையுள் நுழைந்தாலோ கோபப்படுவாள். தன் பொருட்களை யாரும் தொட அனுமதிக்க மாட்டாள். சிறுவயதிலிருந்தே சுதந்திரப்போக்கு கொஞ்சம் அதிகமாகவே அவளிடமிருந்தது. தந்தை ஏதாவது கேட்டால் “ஏன் என்னடடை மூக்கை நுழைக்கிறீங்க?” என்பாள். தொலைக்காட்சியில் தமிழ் நிகழ்வுகள் சில பார்ப்பதில் சில சொற்களை எங்கு சொல்ல வேண்டும் என்று தெரியாமல் சொல்லிவைப்பாள். “நீங்க என்னுடைய ப்ரண்சிடம் கதைப்பது எனக்கு அவமானமாக இருக்கு” என்பாள். அதிலென்ன அவமானம் என்று கேட்டால் சொல்லத் தெரிவதில்லை. தமிழ் கதைப்பது அவள் பெற்றோருக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் அரைகுறைத் தமிழினால் சில குழப்பங்கள் ஏற்படுவது உண்டு. மூத்தவர்கள் இருவரும் அழகாக நன்றாகப் புரிந்து தமிழ் பேசுவார்கள். தாய் தமிழ்க்கதைகள் கூறுவதும் பழமொழிகள் கூறுவதும் பிள்ளைகளுக்கு மொழியாற்றல் வளர உதவியது. ஆர்த்திகா மட்டும் சிலவற்றைப் புரிந்துகொள்ள சிரமப்படுவாள். தாய் சில அவசரமான நேரங்களில் இலகுவில் புரிய வைப்பதற்காக ஆங்கிலத்தில் கதைத்தால் “அம்மாநாக்கு கதையுங்கோ என்னைத் தமிழில் கதைக்க சொல்லீற்று நீங்க மட்டும் ஏன் ஆங்கிலம் கதைக்கிறீங்க” என்பாள். முதலில் இவர்கள் புரியாமல் முழித்ததும் பின் புரிந்ததும் சிரிப்பாக இருந்தது. “மதர் ரங் என்பதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் அம்மாநாக்கு என்று அவள் சரியாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறாள். மதர் லங்வேஜ் என்றால்தான் தாய் மொழி. “கீர்த்திகா சொன்னாள். சுதா தாயகத்தில் பெண் தலைமைத்துவ பெண் ஒருவருக்கு கோழிகள் வளர்ப்பதற்காகப் பண உதவி செய்திருந்தாள். அந்தப்பெண் கோழிக் குஞ்சுகள் பொரித்தபோது குஞ்சுகளின் படங்கள் அனுப்பியிருந்தார். சுதா அந்தப் படங்களை பிள்ளைகளுக்கு காட்டியபோது கோழிக்குழந்தைகள் என்று ஆரவாரித்தாள் ஆர்த்திகா. கோழிக்குஞ்சு என்று சொல்லிக் கொடுத்தால் “நான்தான் அம்மாடை குஞ்சு. கோழிடை பிள்ளை குஞ்சு இல்லை” என்பாள். தந்தை ஆர்த்திகாவை “ஏடாகூடப்பிள்ளை” என்றே கூப்பிடுவார். அவளைச்சுற்றி எந்நேரமும் சிரிப்பும் கலகலப்பும் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். அப்படிப்பட்டவள் சிரிப்பு மறந்து வாடிய பூப்போல இருப்பது எல்லோரையும் கவலைப்பட வைத்தது.

தாய் ப்ரியம்வதா மகளைத் தூண்டித்தூண்டி கேட்காது விட்டாலும் பாடசாலையில் என்ன நடக்கிறதென்பதைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள்.

தகப்பனும் அவளை மகிழ்ச்சிப்படுத்த வெளியில் கூட்டிப்போனாலும் அவளை விட்டுக் கலகலப்பு மறைந்தே இருந்தது. அவளது :பிரன்ட் சிலர் அடுத்தடுத்து வேறு பள்ளி மாறியதாக தாய் அறிந்தாள். ஒலிவியாவின் அம்மாவைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தபோது தான் கணவனை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டதாகச் சொன்னாள். 'நாங்கள் அடிக்கடி சண்டை போடுறது பிள்ளைகளுக்கும் நல்லதில்லை. அவர் கூடக் குடிக்கிறதும் வேறு ஒரு பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதும் பிள்ளைகளைப் பாதிக்கும். என்னுடைய வளர்ந்த மகன், இதனால் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பதனால் நாங்கள் பிரிந்து விட்டோம்' என்று சொன்னாள். இப்போது விளங்கியது ப்ரியம்வதாவுக்கு. இந்த விடயங்கள் அவர்கள் குடும்பத்தை மட்டுமன்றி தன் பிள்ளையையும் பாதிப்பதை உணர்ந்து கவலைப்பட்டாள் பிரியம்வதா. சில நாட்களாகவே தன்னுடைய :பிரன்ட் வாறதில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள் ஆர்த்திகா. விசாரித்ததில் அவள் :பிரன்ட் வேறிடம் போய் விட்டதாக அறிந்தாள். பின் அதுபற்றி ஆர்த்திகாவோடு கதைக்கவும் "ஓமம்மா, ஒலிவியா போனதுதான் எனக்குப் பிடிக்கேலை. அவளுக்கு பெரிய பிரப்ளம். அவ எப்படியிருக்கிறா என்றதுதான் என்றை பிரச்சனை". சின்னப் பிள்ளைகளுக்கும் பிரச்சனைகள் இருக்கும் அதை நாங்க நினைக்கிறதே யில்லை நினைத்தாள் ப்ரியம்வதா. "சரி, அவளுக்கு என்ன பிரச்சனை?". "அவவின் அப்பா அம்மாவை டிவோஸ் பண்ணீற்றாராம். இப்ப அவை வேறை வீட்டை போயிட்டினம். வேறை பள்ளிக்கு மாற்றிற்றா. அவவுக்கு அப்பா வேணும் என்று சொல்லுவா. யூலியாவும் தன்னுடைய அம்மாவோடே தனியப் போகப்போறா. வீக் என்ட்க்கு மட்டும் அவ அப்பாட்டை போறாவாம். அப்பாவோடே இன்னுமொரு பொம்பிளை இருக்காம். தனக்கு அவவைப் பிடிக்காதாம். அவவிடை மகனும் அங்குதான் இருக்கிறானாம். அவனைப் பார்த்தாலே தனக்குக் கோபம் வருகுதாம். அம்மா அட்ஜெஸ்ட் பண்ணச் சொல்றாவாம். தன்னாலை அட்ஜெஸ்ட் பண்ண முடியாதாம். இதெல்லாம் எனக்குப் ப்ரப்ளம் இல்லையா? வகுப்பிலும் இதையே நெடுகச் சொல்லுவா. அவ ஹப்பி இல்லாமல் இருந்தால் நான் எப்பிடி ஹப்பியாய் இருக்க முடியும். அவவும் ஸ்கூல் மாறினால் நான் என்ன செய்கிறது? நான் பிரண்ட்ஸ் இல்லாமல் இருக்கிறதா? ரீத்துக்கும் இதே பிரப்ளம். அவவின் அப்பாவும் அம்மாவும் நெடுக சண்டை பிடிப்பினமாம். அம்மா சொல்றாவாம். நாங்க பிரியப்போறம் என்று. ரீத்தோடே அம்மா வேறை கல்யாணம்

செய்யப்போறாவாம். அந்தப் புது அப்பா ரீத்துக்கு வேண்டாமாம். ஆனால் அந்தப்புது அப்பாடை வீட்டில்தானாம் இனி இருக்க வேணுமாம். அப்ப அவனும் வேறை பள்ளிக்கூடம் போயிருவான். இது எல்லாம் எனக்கு பிரபளம்தானே. எல்லா பிரண்ட்சும் இப்பிடியே போனால் நான் தனிய பிரண்ட் இல்லாமல்” அழுகைவெடிக்கப் பேச முடியாமல் பேசினாள். “பள்ளியிலும் பிரபளம். வீட்டிலையும் பிரபளம். நீங்களும் அவங்களைப் போல பிரிஞ்சிடீவீங்களா? நீங்க சில நேரம் சண்டை பிடிக்கேக்கை எனக்கு பயமாயிருக்கு” கட்டி அணைத்த தாய், “சியரப் குஞ்சு. அப்பிடியெல்லாம் நாங்க பிரியமாட்டம். அப்பா சில பிழைகள் விட்டால் அப்பிடியே விடுறதா? சொன்னா அவர் கேட்காட்டி அம்மா சிலநேரம் கத்துவன். அப்பாவும் கத்துவார். அவ்வளவுதான். இது எல்லாம் உங்கடை விசயங்களில்லை. நீங்க இதுபற்றி யோசிக்கக் கூடாது. அக்கா அண்ணாவைப் பாருங்கோ. அவை தங்கடை பாட்டிலை படிப்பு மட்டுந்தானே பார்க்கினம். இப்ப உங்களுக்கு முக்கியம் படிப்பு மட்டுந்தான். பெரிய ஆட்களுடைய விடயங்களைக் கவனிக்காதேங்கோ”. முதுகைத் தடவி பலமுறை நெற்றி, கன்னம், தலை என்று மாறிமாறி முத்தமிட்டு மகளை அமைதிப்படுத்தினாள். எப்படிப்பட்ட துன்பத்தையும் மாற்றும் திறன் அன்புடன் இடும் முத்தத்திற்கு உண்டு என்று பிரியம்வதாவுக்குத் தெரியும். தானும் அம்மாவைத் திரும்ப முத்தமிட்டபடி அக் குழந்தை தற்காலிகமாக அமைதியானாள்.

தங்களது வாக்குவாதங்கள் பிள்ளைகளை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கிறது என்பது இப்போதுதான் அவர்களுக்கு விளங்கியது. மென்மையான குழந்தைகளின் உணர்வைத் தாங்கள் கவனத்தில் கொள்ளாதது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்பதை உணர்ந்தார்கள். தம்மைச் சுற்றி நடக்கும் சிறுசிறு விடயங்கள்கூட அவர்களைப் பாதிப்பதை இப்போதுதான் உணரத் தலைப்பட்டார்கள். தங்கள் வீட்டில் மட்டுமன்றித் தங்கள் தோழர்களின் வீட்டில் நடப்பதுகூட அவர்களை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கின்றது. அதனால் அவர்கள் எவ்வளவு மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகுறார்கள் என்பது புலப்பட்டது. தம் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவோ சொற்களால் சொல்லவோ தெரியாத வயதில் அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதை புரிந்து கொள்ளாது தம்பாட்டுக்கு சண்டை பிடிப்பதும் தம் பிரச்சினைகளைப் பற்றி மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டுதான் எல்லாப் பெற்றார்களும் செயல்படுகிறார்கள். இவற்றை

எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டு தாமும் மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகும் குழந்தைகளை யார் நினைக்கிறார்கள்? பெற்றோர்களால் எவ்வளவு குழந்தைகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். தங்கள் தங்கள் உணர்வுகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பெற்றோரால் எத்தனை சிறுவர்கள் மனநலம் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை யாருமே சிந்திப்பதில்லையென்ற உண்மை பொட்டில் அறைந்ததுபோல் பிரியம்வதாவுக்கு புரிந்தது. தாயகத்தில் உறவினர் சூழ வாழ்வதும் பெருமளவில் வெளியில் சென்று விளையாடுவதால் வீட்டில் நடப்பவற்றை கூர்ந்து கவனிக்கும் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போவதும் பிரியம்வதாவுக்குப் புரிந்தது.

குழந்தைகள் உலகம் புனிதமானது. கண்ணாடிபோல எந்தக் களங்கமும் அற்றது. அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை அள்ளித் தராவிட்டாலும் பரவாயில்லை. கவலைப்பட வைக்கும் செயல்களைச் செய்யாது இருக்க வேண்டுமென்று உறுதி பூண்டாள் பிரியம்வதா. குழந்தைகள், சிறுவர்கள் பாதுகாப்பென்பது எவ்வளவு பெரிய விடயமென்பது இப்போதுதான் அவளுக்குப் புரிந்தது. பிள்ளைகளைப் பெற்றால் மட்டும் போதாது. உணவுட்டி வளர்ப்பது மட்டுமே பெற்றவர்கள் கடமையாகாது. உடைகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் போன்றவற்றை வாங்கிக் கொடுப்பதும் நல்ல பாடசாலையில் சேர்த்து நல்ல கல்வி கொடுப்பது மட்டுமல்ல பெற்றோரின் கடமை. அதற்கும் மேலே அவர்கள் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டிய பெரிய பொறுப்பு உள்ளதை தன் மனதில் இருத்திக் கொண்டாள். கணவனுடனும் இதைப் பகிர்ந்து கொண்டாள். தன் மகள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டுமென்றால் அவளைச் சுற்றி இருக்கின்ற மற்ற உறவுகளும் நேர்த்தியாக இருக்க வேண்டுமென்பது புரிந்தது.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

ஒடிக்கப்பரும் பட்டாம் யூச்சியின் சிறுகுகள்

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை எல்லாமே உடைந்த வீடுகள். அடியோடு சாய்க்கப்பட்ட மரங்கள் பசுமை இழந்து கருகிப்போய் கிடந்தன. ஈழத்தில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் தன் சோபையை இழந்து அந்தக் கிராமம் தனித்து நின்றது. பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்தவர்களும் தொலைத்தவர்களும் அக்கிராமத்தில் வாழப் பிடிக்காமல் அயல் கிராமங்களை நாடிச் சென்றுவிட்டார்கள். முதிர்ந்த வர்கள் ஒருசிலர் மட்டும் அங்கேயே இருந்து கண்ணுக்கு முன்னால் கவர்ந்து செல்லப்பட்டு வதை முகாம்களில் இருக்கும் சதா தங்கள் கண்ணுக்குள் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் தங்கள் மகன்களின் நினைவுகளை அசை போட்டபடி இருக்கிறார்கள். சாப்பிடும்போதும் படுக்கும்போதும் தங்கள் சோகங்களை திரும்பத்திரும்ப நினைத்தவண்ணம் வரண்ட வாழ்வுக்குள் தம்மைத் திணித்துக் கொண்டிருக்கும் பாவப்பட்ட ஜீவன்கள் வாழும் கிராமம் அது. மற்றவர்களால் துடைக்க முடியாத கண்ணீர்த்துளிகளுடன் இறப்பு ஒன்றினால் மட்டுமே மறையக்கூடிய துயருடன் அக்கிராமத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தங்கள் கவலையை மீண்டும் மீண்டும் நினைத்து அதற்கு நீருற்றி வளர்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். உடைந்து திருத்தியமைக்கப்பட்ட தனது வீட்டின் முன் பக்கத்தில் கொழுத்தும் வெயிலில் சனசந்தடியுற்ற வீதிகளில் ஓடும் தெருநாய்களை வெறுமனே பார்த்த வண்ணம் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாமல் சொர்ணம் பாட்டி

உட்கார்ந்திருந்தார். பாட்டியும் தன் பிள்ளைகளை இழந்து தன் ஒரே கொள்ளுப் பேத்திக்காகவே தன் வாழ்நாளைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்றொருநாள் பதினம் வயதுச் சிறுமியான அவரது கொள்ளுப் பேத்தி மதிக்கு நடந்த கொடுமையால் இடிந்து போய் உட்கார்ந்தவர் அதிலிருந்து மீளமுடியாமல் இன்றளவும் தவிக்கிறார். கணவரின் ஓய்வூதியப் பணத்தில் எந்தவிதக் குறைவுமின்றி தன் ஒரேயொரு வாரிசை நல்லபடி படிப்பித்து திருமணம் செய்துகொடுப்பது ஒன்றே குறிக்கோளாக இருந்தார். இதயத்தைக் கழட்டி வைத்துவிட்டு சிறுமிகளுக்கு வன்கொடுமை செய்யும் காதகரை மனதுக்குள் வைதவண்ணம் கண்ணீருடன் அமர்ந்திருந்தவருக்கு நாய்களின் குரைப்புச் சத்தமோ அவை ஓடுவதால் சலசலத்த இலைச்சருகுகளின் சத்தமோ கேட்கவில்லை. அழுதழுது ஓட்டிப்போன கன்னத்தில் வற்றிப் போன கண்ணீருடன் அமர்ந்திருந்தார். பிரமை பிடித்த மதியை இன்றுதான் மனநல மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்று திரும்பியிருந்தார். அந்த மனநல மருத்துவப்பெண் கூறியது சொர்ணத்தின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது....

“உடல் என்ற உன்னதமான பொருளை ஆரோக்கியமாக வைத்திருக்கும் அதே வேளையில் சிறுமிகளுக்கு அதைப் பாதுகாக்க வழியும் சொல்லித்தர வேண்டும். குழந்தைகள் பட்டாம்பூச்சிகள் போல் பறந்தாலும் தேவைப்படின, தேனீக்களைப்போல் கொட்டவும் தெரிந்திருக்க வேண்டும்”

ஒருவேளை மதியின் தாய் இருந்திருந்தால் இதையெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பாள். சிறுமிகளுக்கு ஏற்படும் வன்கொடுமைகளைப் பத்திரிகையில் படித்திருந்தாலும் அதன் கொடுமை தன் கொள்ளுப்பேத்திக்கு ஏற்பட்ட பிறகே வலித்தது. பக்கத்து வீட்டுக்காரன் உதவிகள் செய்பவன் என்று நம்பியது எவ்வளவு மோசமான விளைவைத் தந்துவிட்டது. அயலவரின் அனுதாபங்களும் அவனை அடித்துத் தூரத்தியதும் சொர்ணத்துக்கோ மதிக்கோ எந்தப் பயனையும் தந்து விடவில்லை. தவறான நோக்கத்தில் ஒருவன் பார்க்கும் போதோ தொடும்போதோ அவதானமாக இருக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டேனே. வைத்தியரின் சொற்கள் வண்டுபோல் மனதைக் குடைந்த வண்ணமிருந்தது. இதைச் சொல்லித் தருகிற அறிவு எனக்கில்லாமல் போய்விட்டதேயென்று குற்ற உணர்ச்சி மேலிட நினைத்து நினைத்து வெந்து போனாள்.

என் பேத்தி என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுப்போன பொக்கிஷத்தை பாதுகாக்கத் தெரியவில்லையே. தனக்கு நடந்தது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை என்பதே விளங்கிக்கொள்ள முடியாத வயது. ஆனாலும் பிரமை பிடித்துப்போய் மௌனமாக சுவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவளின் மௌனம் சொர்ணத்தின் வயிற்றைப் பிசைந்தது.

“பெரிய தப்பு நடக்கவில்லை கவலைப்படவேண்டாம். குழந்தை தானே பயந்து போயிருக்கிறாள்”

- என்று மனநல வைத்தியர் சொன்னது ஆறுதலைத் தந்திருந்தாலும் அக்குழந்தை அந்த சம்பவத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பது மனதை அறுத்தது. மதியின் தாயின் நண்பி ரஞ்சனி வந்திருந்தபோது தான் வாயைத் திறந்தால் அடக்கி வைத்திருக்கிற தன் சோகங்களை எங்கே கொட்டி விட நேரிடுமோ என்ற பயத்தில் வாயை இறுக மூடிக்கொண்டிருந்தார்.

“பாட்டி! நான் கொஞ்ச நாட்களுக்கு மதியைக் கூட்டிப்போய் வைத்திருந்து விட்டு அனுப்புகிறேன். நீங்களும் பிள்ளையைப் பார்த்து சதா அழுது கொண்டிருந்தால் தனக்கேதோ பெரிய கொடுமை நடந்து விட்டதென்று இன்னும் பயந்து போவாள். யோசிக்காதேங்கோ. இப்போது அவளுக்குத் தேவை அது ஒரு பெரிய விடயமில்லை. தூக்கிப்போட்டு விட்டு வெளியே வரவேண்டும் என்பது மட்டுந்தான். நான் அவளை இதற்குள் எளிலிருந்து வெளியே கொண்டு வந்து விடுவேன் பாட்டி. கவலைப்படாமல் இருங்கோ”

நம்பிக்கையளித்துவிட்டு மதியின் கையை ஆதரவாகப் பற்றினாள். கூடைச்சிரிப்பெல்லாம் எங்கேயோ சிதறுண்டு போய் இருக்க மதி வெறுமையாக விடைபெற்றாள்.

ரஞ்சனியின் வீட்டை அடைந்தவுடனேயே ஓடிவந்து கைபிடித்து அழைத்துச் சென்றாள் ரஞ்சனியின் மகள் தமிழினி. அவளின் கலகலவென்ற பேச்சு மதிக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

“மதி! இப்போது பாடசாலை விடுமுறைதானே. நாங்க இரண்டு பேரும் நன்றாகக் கொட்டமடிப்போம்.” கூறியவளிடம்,

“தமிழ்! மதியைக் கலகலப்பாக்க வேண்டியது உம்முடைய பொறுப்பு” என்றார் ரஞ்சனி. மதி உடை மாற்றி வந்தவுடனேயே இருவரும்

முன் முற்றத்தில் மலர்ந்த மலர்களைப் பறிப்பதில் ஈடுபட்டார்கள். தமிழினியின் வாய் ஓயாத பேச்சால் மதியும் பேசத் தொடங்கினாள். வீட்டில் இறுக்கத்துடன் மௌனமாக இருந்த மதி அந்தக் கூட்டைவிட்டு வெளியே வந்ததினால் கொஞ்சம் மன இறுக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு பேசத் தொடங்கினாள். இருவரும் ஒரே கட்டிலில் ஒன்றாகப் படுத்தனர். மதியை விட இரண்டு வயதே மூத்த தமிழ் பெரிய மனிசிபோல் மதிக்கு பல கதைகள் கூறினாள். தனக்கு நடந்தது தமிழினிக்கு தெரியுமோ என்று தயங்கிய மதிக்கு இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் தமிழினியே அதுபற்றிப் பேசியது ஆறுதலாக இருந்தது.

காலையில் நிலத்தில் கொட்டியிருந்த பவளமல்லிகைப் பூக்களைப் பொறுக்கிய வண்ணம் தமிழினி கூறினாள்.

“வாரும் இந்தப் பூக்களால் நிலத்தில் கோலம் போடுவோம். வட்டச் சாடியில் தண்ணீர் நிரப்பி அதற்குள் இந்தப் பூக்களால் அழகாக எதுவும் போடலாம். பூக்கள் அப்படியே நாங்க என்ன போடுகிறோமோ அப்படியே நிற்கும். குருவி போடலாம். பறவை பறக்குமாப்போல போடலாம். அழகாயிருக்கும்.”

கண்களை விரித்து ரசித்துக் கூறியது மதிக்கு பிடித்திருந்தது.

“நான் போட்டா?” கேட்டவண்ணம் அழகாக ஒரு அம்மாக்குருவியும் குழந்தைக்குருவியும் பூக்களால் அடுக்கி வைத்தாள். தாயை இழந்து தாய்க்கு ஏங்கும் அந்தக் குழந்தையின் மனநிலை ரஞ்சனிக் குப்புரிந்தது.

“வாவ்! எவ்வளவு அழகாயிருக்கு.” கட்டி அணைத்து முத்தமிட மதிக்கு வெட்கமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. மெதுமெதுவாக தமிழினியுடன் சரளமாகப் பேசத் தொடங்கினாள்.

“எனக்கும் உமக்கு நடந்ததுபோல் நடக்கப் பார்த்தது. நான் அவனைப் பிடிச்சுத் தள்ளிப்போட்டு ஓடிவந்திட்டன். அம்மாக்கு சொல்லி பிறகு அப்பா போய் நல்ல அடி அந்த மாமாவுக்கு. பிறகு அந்த மாமாவே இங்கு வந்து என்னுடைய காலைப் பிடித்து அழுது மன்னிப்புக் கேட்டான். தப்பு செய்ய இருந்தன் இனி ஒருகாலும் ஒருத்தரையும் தவறான நோக்கத்துடன் தொடமாட்டன் என்று சொன்னான். அவன் கெட்ட

நோக்கத்துடன் தொட்டதற்கு நாங்க எப்படிப் பொறுப்பாவோம். எனக்கும் அவன் கை பட்ட இடம் மசக்குட்டி பட்டமாதிரி சுணைத்தது. ஓடி ஓடிப்போய் கனதரம் சோப் போட்டுக் கழுவினன். அம்மா சொன்னா அழுக்குப்பட்டால் கழுவினவுடன் அது போய்விடும். அதுபோலத்தான் இதுவும். அதை மறந்திடும் என்று. கொஞ்சநாளர் அரியண்டமாயிருந்தது. பிறகு மறந்திட்டன். நீரும் மறந்திடும். இது ஒன்றும் பெரிய விடயமில்லை. அவன்தான் வெட்கப்பட வேணும். நீர் நோர்மலாக இரும். நாங்க படிப்பில் கவனம் செலுத்த வேணும். அதுதான் முக்கியம்.”

தமிழினியின் சொற்கள் மந்திரம் போல வேலை செய்யத் தொடங்கியது. மதி பழைய கல்கலப்புடன் பேசத் தொடங்கினாள். எதிர் காலத்தைப் பற்றி நம்பிக்கையற்ற பிழையான பயத்துடன் கூடிய சிந்தனை களால் குழம்பியிருந்த மதிக்கு நடந்ததொன்றும் பெரிய தப்பில்லை. அதைக் கடந்து செல்லலாம் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுக்க வேணு மென்ற எண்ணம் ரஞ்சனிக்குத் தோன்றியதன் தொடர்ச்சிதான் தமிழினி யின் பேச்சு. தமிழினிக்கும் தன்னைப்போல் நடந்ததாக நம்பியதால் மதி அதிலிருந்து வெளியேறத் தொடங்கினாள்.

“அவன் கண்ட இடங்களில் தொட்டதால் குழந்தை வந்திடுமென்று பயந்திட்டன். என்னுடைய கற்பு போயிட்டுதோ என்று எனக்கு பயம்பய மாக இருந்தது. ஒரு ஆம்பிளை தொட்டால் குழந்தை வந்திடுமென்று நினைச்சன். பாட்டியும் ஐயோ ஐயோ என்று குழற எனக்கேதோ நடந் திட்டுது என்று பயமாய் இருந்திச்சு.” மதி தமிழினிக்கு கூறியதைக் கேட்ட போது ரஞ்சனியின் தாய்மனது தவித்தது. பேதமை நிறைந்த குழந்தை. கற்பு என்ற பெரிய சொல்லுக்கு அர்த்தமே தெரியாத புரிந்துகொள்ள முடியாத குழந்தை பிழை பிழையாகக் கற்பனை செய்து தன் வாழ்வைத் தொலைத்திருப்பாளே என்று கலங்கியது.

பயப்பிராந்தியுடன் கூடிய அறியாமை மனதுக்குள்ளே பூட்டி வைத்து பிழையான முடிவுக்குள் போயிருந்தால்? நினைக்க மனது துடித்தது. மதியைக் கூப்பிட்டு அருகில் உட்கார வைத்து ஆதரவாக தலையைத் தடவியபடி ரஞ்சனி கூறினாள்.

“மதி! ஒருநாளும் அண்ணா அல்லது மாமா என்று எந்த ஆம்பிளையென்றாலும் பக்கத்தில் கூப்பிட்டாலோ கட்டிப் பிடித்தாலோ

தள்ளிவிட்டுவிட வேணும். பலாத்காரமாய் தடவினால் சத்தம் போடவேணும். அல்லது அவங்கடை கையைக் கடித்துவிட்டு ஓடிவிட வேணும். தனிய எவனுக்கு கிட்டவும் போகக்கூடாது. உமக்கு பெரிதாய் ஒரு தப்பும் நடக்கேலை. பயப்படவேண்டாம். தமிழினியும் முதல் இப்படித்தான் பயந்தவ. இப்ப பார்த்தீரா நல்லாயிருக்கிறா.”

பயம் தீர்ந்த மதி “சரி ஆன்ரி” என்று மகிழ்ச்சியுடன் தலையாட்டினாள். பாட்டியும் பயந்து அழுததால்தான் மதியும் பயந்திருக்கிறா என்பது ரஞ்சனிக்கு விளங்கியது. தங்கள் கணநேர ஆசைக்கு குழந்தைகளை, சிறுமிகளை பந்தாட நினைக்கும் ஆண்களை எவ்வாறு மாற்றுவதென்று ரஞ்சனினியின் மனது நினைக்கத் தொடங்கியது. இதற்கு ஒவ்வொரு தாயும் தங்கள் ஆண் குழந்தைகளை வளர்க்கும்போதே பெண் குழந்தைகளை மதிக்கப் பழக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள். சரியான தருணத்தில் தான் கூட்டிவந்து சமயோசிதமாக அக்குழந்தையைக் காப்பாற்ற முடிந்ததற்கு கடவுளுக்கு நன்றி கூறினாள்.

வரம் கொடுக்கும் கடவுள்கள்

இன்று பகலவனுக்கு பூமியின்மேல் என்ன கோபமோ சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தான். மயூரா கோயிலை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தான் மைதிலி. அவள் மனத்தில் இரு நாட்களுக்கு முன் நடந்த சம்பவங்கள் சின்னத்திரை நாடகங்கள் போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

இன்றும் வேலைக்குச்செல்ல மனம் வரவில்லை. தொலைபேசியில் அலுவலகத்திற்கு அழைப்பு விடுத்து இன்னும் ஒருநாள் விடுமுறை கேட்டாள். யாழ். சென்றுவிட்டு இரு தினங்களுக்கு முன்புதான் திரும்பியிருந்தாள். பயணத்தின்போது நடந்தவையெல்லாம் மனதுக்குள் உட்கார்ந்து விறாண்டிக்கொண்டிருந்தன. நெஞ்சு பாரமாக படபடத்துக்கொண்டிருந்தது. வேலையில் கவனம் செலுத்துவது கடினமாகவேயிருந்தது. வெளிநாட்டில் இருக்கும் கணவனுக்கு தான் யாழ். போன விடயம் சொல்லாமலே மறைத்து விட்டிருந்தாள்.

1991ஆம் ஆண்டு காலகட்டமது. யாழ்ப்பாணம் சென்று அப்பா, அம்மாவைப் பார்த்துவிட்டு கொழும்பு திரும்பும்போது தாங்கள் பட்டதை நினைக்க படபடத்துக்கொண்டு வந்தது. அவள் தன் ஊரான ஆனைக்கோட்டையிலிருந்து பேருந்து பிடித்து முத்திரைச் சந்தைக்கு வருவதற்காய் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் சென்றாள். பேருந்தில் அவர்கள் போகும்போது வழியில் வானத்தில் விமானத்திலிருந்து குண்டு தாக்குதல்

ஆரம்பமானது. ஓட்டுநர் பாதி வழியிலேயே விட்டுவிட்டு எங்காவது ஓடுங்கள் என்று கூறியபடியே பேருந்தை அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். அவளும் பிள்ளைகளும் இறங்கி கொழும்பு செல்லும் பேருந்து தரிப்பிடம் தெரியாமல் கேட்டுக் கேட்டு போனபோது,

‘இன்று பொம்மர் அடி தொடங்கீற்றுது. பேருந்து கொழும்பு போகாது’ நெஞ்சு திக்கென்றது. திரும்ப எப்படி வீட்டுக்குப் போறது. ஓட்டோக்கள் எல்லாம் விரைந்தபடி இருந்தன.

‘கோள்முட்டியினேன் சுத்தினபடியிருக்குது. அடிக்கப் போறான்கள்’ சொல்லியபடியே எல்லோரும் உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி ஓடிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

எதற்கும் தரிப்பிடத்திற்கு சென்று கேட்டு வருவோமென்று கிளம்பியவள் பிள்ளைகளை எங்காவது பயணப்பொதியுடன் விட்டுவிட்டுச் சென்றால் விரைவில் வந்துவிடலாம் என்று நினைத்தபடி சில வீடுகளை அணுகினாள். சிலர் வீட்டுப்படியேறவே விடவில்லை. சிலர் ‘நாங்கள் எங்காவது போகப்போகிறோம்’ என்றோ ‘எங்கடை பங்கருக்குள் இடமில்லை’ என்றோ கூறி விரட்டினார்கள். இப்போ மனித மனங்களில் இரக்கம் வற்றிப்போய் விட்டதா என்று வேதனையுடன் நினைத்தாள்.

ஒரு வீட்டில் “சரி விட்டிட்டுப் போங்கோ. கெதியில் வந்திடுங்கோ. நாங்களும் எங்காவது போயிடுவம்” கண்கள் கசிய நன்றி சொன்னதுடன்,

“உங்களுடன் பங்கரில் வைத்திருங்கோ” பிள்ளைகளை ஒப்படைத்துவிட்டு மைதிலி விரைந்தாள்.

அவசரமாக ஓட்டமும் நடையுமாகப் போகும்போதே பெரிய சத்தத்துடன் குண்டுகள் பொழிந்தவண்ணம் விமானம் பறந்தது. மைதிலிக்கு இது முதல் அனுபவமாகையால் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தாள். எல்லோருமே கீழே விழுந்து படுத்தார்கள். நாய்களும் கூட விழுந்துபடுக்க பழகி இருந்தன. வானில் பறந்த பறவைகள் கூட அங்குமிங்குமாகப் பறக்கத் தொடங்கின. காகங்கள் கரைய மறந்து விரைந்து பறந்தன. கொட்டிய குண்டுகளுடன் மரண ஓலங்களும் ஐயோ அம்மா என்ற அலறல்களும் எங்கும் கேட்கத் தொடங்கின. ஒரு வீட்டுக் கிணற்றடியில் விழுந்து படுத்தவள் ‘அடுத்த குண்டு மழைக்கு முதல்

பிள்ளைகளிடம் போயிடவேணும்.' நினைத்த வண்ணம் எழுந்து ஓடினாள். 'மயூரபதித்தாயே பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் நடந்திடாமல் காத்திடம்மா. எங்களைப் பத்திரமாய்க் கூட்டிப்போய் சேர்த்திடம்மா' தான் கும்பிடும் தெய்வமான மயூரா அம்மனைப் பிரார்த்தித்த வண்ணம் ஓடினாள். மேலே வானிலிருந்து குண்டுகளைக் கக்கிய வண்ணம் விமானம் பறந்தது.

கால்கள் விரைவாக ஓடினாலும் அம்மாவின் வார்த்தைகள் காதுகளில் ஒலித்தது.

"இங்குமங்குமாய் திரியாதே பிள்ளை. அவர் இருந்தால் பரவாயில்லை. குழந்தைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு இந்த பொம்மர் அடிக்குள்ள இங்கு வரவேணுமே. நீங்க கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்து உங்கடை பதில் வருமட்டும் உயிரைக் கையிலை பிடிச்சபடி நிம்மதியில்லாமல் செத்துச்செத்துப் பிழைக்க வேண்டியிருக்கு. ஓரிடத்திலை இருங்கோ. உங்களைப் பார்க்கிறது சந்தோசம்தான். ஆனால் அதுக்கென்ன செய்கிறது? எப்ப என்ன நடக்குமென்று தெரியாத இந்தக் காலத்திலை இப்படித் திரிகிறது புத்தியில்லை".

ஒவ்வொருமுறையும் இனி இப்போதைக்குப் போறதில்லையென்று தான் நினைப்பாள். ஆனால் ஐந்தாறு மாதம் போனவுடன் மனம் தவிக்கத் தொடங்கிவிடும். தண்ணீர் விடாய்ப்பதுபோல் பெற்றோரைப் பார்க்க வேணுமென்ற தாபம் அடக்க முடியாததாகிவிடும். வீட்டை விட்டு விட்டு கொழும்பு வர அவர்களும் தயாராயில்லை.

அடுத்த குண்டுமழைக்கு முதல் கொழும்புப் பேருந்தில் ஏறிடவேணும். அல்லது திரும்பவும் வீட்டை போயிட வேணும். வழியில் குண்டடிபட்ட சிதறிய உடல்களைப் பார்த்தபோது உடல் நடுங்கியது. இரத்தம் பீறிட்டுப்பாய உயிர் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று தெரியாத சில உடல்களைக் கண்டும் காணாததுபோல் போக மனம் வலித்தது. பிள்ளைகளுக்கு ஏதும் ஆயிடக்கூடாதேயென்ற ஒரே நினைவு அவளை ஆட்கொள்ள அசுரவேகத்தில் ஓடினாள். இறந்துகிடந்த ஒரு காகத்தை விட்டுச் செல்ல மனமில்லாத நண்பர்கள், உறவினர்கள் என்று பல காகங்கள் காகா என்று கரைந்த வண்ணம் இறந்த காகத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்தன. காகங்களுக்கிருக்கிற உணர்வுகூட எங்களுக்கில்லாமல் போயிட்டுதே என்று தன்னைப்பற்றி நொந்த வண்ணம் ஓடினாள். பிள்ளைகளை விட்டுவந்த வீட்டுக்கு போனவுடனேயே கேற்றடியில் தம்பியுடன்

நின்ற எட்டு வயது நிரம்பிய மகள் வெண்பா ஓடி வந்து கட்டிப்பிடித்து அழத் தொடங்கினாள். மகனும் அழத்தொடங்க இருவரையும் அணைத்து கண்ணீரைத் துடைத்தாள். இருவரையும் பார்த்தவுடன்தான் மைதிலிக்கு உயிரே வந்தது. கேவிக் கேவிக் அழுத வெண்பா 'மஞ்சள் சீலையுடன் ஒரு பொம்பிளை பொம்மர் அடித்துசெத்துக் கிடக்கிறா. உங்கடை அம்மாவும் மஞ்சள் சீலைதானே உடுத்தியிருந்தா. போய்ப்பாருங்கோ' என்றார்களாம்.

கேட்டதும் மனம் துடித்தது மைதிலிக்கு. பங்கருக்குள் வைத்திருப்பதற்கும் 'உங்களால் பங்கருக்குள் இடிச்சபடி இருக்கவேண்டியிருக்கு' என்று குறைசொன்னபடியே இருந்தார்களாம். அதோடு-

'அம்மா வந்தால் போங்கோ. நாங்க சங்கானை போறம்' என்று வீட்டுக்கு வெளியே விட்டுவிட்டு அவர்கள் போய்விட்டார்களாம். அவர்கள் செய்கை மனவருத்தத்தை உண்டாக்கினாலும் ஏதோ பங்கருக்குள் வைத்துக் காத்ததற்கு ஒரு நன்றி கூட சொல்ல முடியாமல் போய்விட்டதே என்று வருந்தியபடி முத்திரைச் சந்திக்கு விரைந்தாள். அப்போது அந்த வீட்டுக்கு பக்கத்து வீட்டுப்பெண் "வந்திட்டீங்களா? அவை உங்கடை பிள்ளைகளைப் பார்த்திருக்காவிட்டால் உங்கடை பிள்ளைகள் குண்டடி பட்டு இருப்பினம்."

"ஓம் அவர்கள் வந்தபின் நான் நன்றி சொன்னதாகச் சொல்லி விடுங்கோ" கூறியபடியே விரைந்தாள். குண்டுத்தாக்குதல் ஓய்ந்திருக்கவும் கொழும்பு பேருந்து புறப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். நிம்மதிப் பேருமுச்சுடன் பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்தனர்.

கொழும்பு வந்து சேர்ந்த பின்பும் மைதிலிக்கு படபடப்பு அடங்க வில்லை. ஒருநாள் தாங்கள் பட்ட பாடே தாங்க முடியாததாக இருக்கும் போது போர்ச்சுழலுக்குள் அந்த மக்கள் எவ்வளவு அல்லாடுவார்கள் என்ற நினைப்பே பாரமாக மனதை அழுத்தியது. அப்பாவும் அம்மாவும் இந்த வயதுபோன நேரத்தில் குற்ற உணர்ச்சியில் தவிப்பாக இருந்தது. அண்ணா உடனிருப்பது கொஞ்சம் ஆறுதலைத் தந்தாலும் யாருக்கு எந்த நேரத்தில் என்ன நேர்ந்திடுமோ என்று சதா மனம் பக்குபக்கென்று அடிப்பதை தடுக்க முடியாமலிருந்தது.

நினைவோட்டங்களுடன் கோயிலை அடைந்துவிட்டாள். கோயிலில் கொஞ்சம் மன ஆறுதல் கிடைப்பதனாலேயே அவள் நேரம் கிடைக்கும்

போதெல்லாம் இந்த மயூரபதியில் கோவில் கொண்ட இந்த அம்மனிடம் ஓடிவருவாள். அம்மன் உட்கார்ந்திருக்கும் அழகே தனித்துவமானது. நேரில் ஒருவருடன் உரையாடுவதுபோல் அம்மனுடன் கதைப்பாள். கேள்வி கேட்பாள். அழுவாள். சிரிப்பாள். உற்ற தோழியைப் பார்த்தது போல் மனதுக்கு ஒரு நிம்மதியும் ஒரு ஆறுதலும் அவளுக்கு கிடைக்கும்.

இந்தக் கோயில் அவள் திருமணமாகி கொழும்பிற்கு வந்த பின்புதான் 1986இல்தான் கட்டப்பட்டது. மைதிலியின் மாமா அப்போது சொன்னார். பாமன் கடையைச் சேர்ந்த தன் நண்பன் கூறுவானாம் ஒரு மரத்தடியில் இந்த சிலையை வைத்து பாமன்கடை மக்கள் மட்டுமே தமிழர் சிங்களவர் என்ற பேதமின்றி சும்பிட்டு வந்தார்களாம்.

“இந்த அம்மன் ஒருநாள் எப்படி பிரபலமாகப் போகிறா என்று பார். அந்த கண் எவ்வளவு பேருக்கு அருளையும் கருணையையும் அள்ளித் தரப்போகிறது என்று” அம்மனின் அருள்வழியும் கண்ணை எவ்வளவு நேரமென்றாலும் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம். நேரம் போனதே தெரியாமல் உட்கார்ந்திருந்தவள் கோயிலில் திரை போடுவதைப் பார்த்து எழுந்து வெளியே வந்தாள்.

வெளி வாசலில் தன்னை மறந்து நின்றவள் காலணியைப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே வரவும் ஓட்டமும் நடையுமாக ஒரு பெண் கோயிலுக்குள் நுழையவும் தயங்கி நின்றாள் மைதிலி. அவளுக்குத் தெரியும் அந்தக்கோயில் நடையுறை. நேரம் தப்பி வந்த அந்தப் பெண்ணை உள்ளே விட மாட்டார்களே என்று ஆதங்கத்துடன் தயங்கினாள். உள்ளே நுழைந்த பெண்ணை ஊழியர் ஒருவர் கழுத்தைப்பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டார். மைதிலியால் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை. கோயிலுக்கு வந்த ஒருவரைத் தள்ளி வாசலை மூட அவர்களுக்கு என்ன உரிமையிருக்கிறது? கோயில் ஒருவருக்கு சொந்தமானதல்ல. அது பொதுச்சொத்து. விறுவிடுவதைச் சென்றவன் ,

“இப்படி நீங்க செய்கிறது சரியா? கலைந்த தலையும் ஓடி வந்ததும் எங்கேயோ தூரத்திலிருந்து வந்தது போலிருக்கு. ஒரு ஐந்து நிமிடம் அவைவக் கும்பிட விட்டால் என்ன குறைந்தா போவீர்கள்? அதுவும் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளலாமா? தன்மையாகத் தன்னும் ஒரு ஆறுதல் வார்த்தை சொல்லலாமே” கேட்டு முடிக்கு முன்னே,

“உங்கடை வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போங்கோ. என்ன செய்யவேண்டுமென்று எங்களுக்கு நீங்க சொல்லித்தரத் தேவையில்லை.” கோபம் அவமானமாக மாற அந்தப் பெண்ணுக்கு ஆறுதல் சொன்னாள்.

“என்னுடைய குழந்தைக்கு சுகமில்லை. நோனா வார்டிலை வைச்சிருக்கறன். மட்டக்குளியில் இருக்கிறன். பிள்ளையைப் போய் பார்த்திட்டு ஓடி வாறன். வீட்டிலை இரண்டு பிள்ளையள் அதுதான் சமைச்சுப்போட்டு ஆசுபத்திரிக்குப் போய் வர நேரமாயிட்டுது. என்ற பிள்ளை தப்பிப்பிழைக்க அம்மாளாச்சிக்கு விளக்கேத்தி அர்ச்சனை செய்வமென்று வந்தன்.”

வெளி தார்றோட்டில் அமர்ந்து அழுதழுது கும்பிட்ட அந்தத் தாயைப் பார்க்க மைதிலிக்கு வயிற்றைப் பிசைந்தது. கடவுளுக்கும் ஒரு பக்தைக்குமிடையில் இவர்கள் யார்? அப்பா சொல்வது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆன்மீகம் வேறு. சமயம் வேறு. இரண்டையும் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது. சமயம் வெறும் சடங்குகளுக்குள் நம்மைத் திணித்து உண்மையான தெய்வீகத்தை உணர முடியாமல் பண்ணுகிறது. ஆரம்பம் ஆலய வழிபாடாக இருக்கலாம். ஆனால் மெல்ல மெல்ல தியானம் செய்யப் பழகிட வேணும். ஆரம்பத்தில் மனம் ஒருமைப்பட உருவம் தேவைப்படலாம். திருமூலர் சொல்றார் “நட்ட கல்லைத் தெய்வமென்று நாலு புஸ்பம் சாத்தியே சுற்றி நின்று முணுமுணு என்று சொல்லும் மந்திரம் ஏதடா. நட்ட கல்லும் பேசுமோ நாதன் உள்ளிருக்கையில்” இதை நல்லாய் மனசிலை வைச்சிருக்க வேணும். சித்தர்களின் நூல்களைப் படிக்க படிக்க ஆன்மீகம் மலரும். ஆன்மீகம் என்பது ஒரு மதமல்ல. தியானம் ஒரு சடங்குமல்ல. ஆன்மீகத் தேடல் என்பது மந்திரம் சொல்வதல்ல. கடவுளை உணர்தல் என்பது உடலை வருத்துவதல்ல. மெஞ்ஞானம் என்பது எம் முள்ளே தேடுவது. கடவுளை அறிய மொழியோ, மந்திரங்களோ தேவையில்லை. மெல்ல மெல்ல அதுகளை விட்டு உண்மையான ஆன்மீகத்துக்குள் வந்துவிட பழக்கப்படுத்து. கடவுளை வியாபாரப் பொருளாக்குவதை தவிர்க்கப் பழக வேண்டும். எங்கள் சமயம் கடவுளை நாம் சொல்வதைச் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தச் சொல்லித் தருகிறது. அர்ச்சனைச் சீட்டுகளின் மூலம் அவரை விலை பேசுகிறது. இதனால் கடவுளை நேசிக்கத் தவறி விடுகிறோம். பேரம் பேசும் ஒரு

வியாபாரத்திற்குள் சிக்கி விடுகிறோம். எதையும் கேட்காமல் வழிபடுவதைச் சொல்லித்தர எம் சமயம் தவறிவிடுகிறது. நாம் கேட்டது கிடைக்காவிட்டால் கடவுளை நோகவும். நிந்திக்கவும் செய்கிறோம். கடவுளை நாம் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டிய வேலைக்காரன் இடத்தில் வைத்திருப்பதை உணர முடியாத நிலையைத்தான் எங்கடை மதம் எங்களுக்குச் சொல்லித்தருகிறது. எத்தனை விரதமிருந்தன். எவ்வளவு அர்ச்சனை செய்தன். எல்லாம் செய்தும் என்னைக் கைவிட்டிடடியே என்று தூற்றவும் பேரம் பேசவுந்தான் சொல்லித் தந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்பாவின் அறிவுரையை கடைப் பிடிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கின்றான்.

அதனால்தான் மைதிலி அர்ச்சனை செய்வதோ பூசை நேரத்தில் நிற்பதோ இல்லை. பூசை மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முடியாமல் செய்கிறது என்பதை உணர்ந்து இருக்கிறான். தனக்கு நிம்மதியையும் மன ஒருமைப்பாட்டையும் தந்ததற்காக நன்றி சொல்லி உண்டியலில் காணிக்கை செலுத்தி விடுவான். கோயில் பராமரிப்புச் செலவுகளுக்கு மக்களைத் தானே நம்பியிருக்கிறார்கள். அதனைச் செய்துவிட வேண்டும் என்பதில் தெளிவாக இருந்தான்.

அடுத்த நாளே திரும்பவும் சென்று நிர்வாகத் தலைவருடன் இதுபற்றிப் பேசவும் அந்த ஊழியர், “நடந்ததில் எந்தத் தவறுமில்லை. எங்கடை கோயிலுக்கு வாறதென்றால் எங்கடை சட்டதிட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட வேணும். எப்படிக் கோயில் நடத்த வேண்டுமென்று எனக்குச் சொல்லித் தாறீங்களா? வந்தமா கும்பிட்டமா என்று போய்க் கொண்டிருங்கோ. நிர்வாக விடயங்களுக்குள் மூக்கை நுழைக்காதீங்கோ.” தலைவரின் ஆணவப் பேச்சால் தலை கவிழ்ந்த மைதிலி அம்மனைப் பார்த்தான். ஆணவக்காரரை நன்றாக வாழவைத்து ஏழைகளை ஏனம்மா சோதிக்கிறாய்? அம்மன் கருணை வழியும் கண்களுடன் மைதிலியை மட்டுமல்ல யாவரையும் பார்த்தபடி வீற்றிருந்தார்.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

-சிறுகதை மஞ்சரி - 2023.

நேசம் மறப்பதில்லை நெஞ்சம்

தொடருந்து விரைந்தபடியிருந்தது. இரண்டுபேர் இருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு இருக்கையிலும் ஒருத்தர் மட்டுமே அமர்ந்திருந்தார்கள். சுவசில் இதுதான் வழக்கம். நிறைய கூட்டம் இருக்கும் நேரங்களில் மட்டுமே எல்லா இருக்கைகளிலும் அமருவார்கள். இவர்கள் தனிமை விரும்பிகள். மற்றவர்களுக்கு இடையூறு செய்ய விரும்பாதவர்கள். மற்றவர்களைப்பற்றி அறியும் ஆவல் இல்லாதவர்கள். முன்பு எல்லாம் ஏதோ நூலைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அதற்குள் மூழ்கி இருப்பார்கள். ஆனால் இந்த பத்து ஆண்டுகளுக்குள் எவ்வளவு மாற்றம். எல்லோருமே பெரும்பாலும் கைத்தொலைபேசிக்குள் தம்மைத் தொலைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஏன் நூல்களைக்கூட அதிலேயே வாசிக்கிறார்கள். ஒருசிலர் மட்டுமே நூலின் வாசனையை முகர்ந்து எழுத்துக்களை காகிதத்தில் பார்த்து வாசிப்பதற்கு விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் கூட அநேகமாக அறுபது வயதைக் கடந்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

தொடருந்தில் உட்கார்ந்து இருந்த மதி ஒவ்வொருத்தருடைய முகத்தையும் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு இப்படிப் பார்ப்பது மிகவும் பிடித்தமான விடயமாகும். மாதத்தில் இரண்டாவது சனிக்கிழமைகளில் மதியும் அவளது நான்கு நண்பிகள் அடிச்சிவிலில் யூலியா என்ற நண்பியின் வீட்டில் சந்திப்பது வழக்கம். அந்த நாள் அவர்களுக்கானது. இந்த நண்பி என்பதது ஐந்து வயதைக் கடந்தவர்.

திருமணமே செய்து கொள்ளாமல் தனித்து வாழ்கிறார். அவருடைய முதுமையின் தனிமையைப்போக்கி மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்க மற்ற நால்வரும் அவர் வீட்டிலேயே சந்திப்பார்கள். ஒன்றாக ஏதும் உணவு தயாரித்து சிரித்துப்பேசி அன்றைய பொழுதைக் கழிப்பர். தங்கள் தங்கள் குடும்ப சிக்கல்களை மறந்து தமக்கே தமக்காக அந்த நாளை செலவழிப்பர். சிலநேரங்களில் வெளியில் சுற்றிவிட்டு உணவகங்களில் உணவருந்துவதும் உண்டு. சீல்சிறி என்ற தரிப்பிடத்தில் லீனா என்ற மெக்சிக்கோ தோழி ஏறினாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டித்தழுவி நலம் விசாரித்து கொண்டனர். பலவருடங்களுக்கு முதல் ஒன்றாக ஒரு உணவகத்தில் வேலை செய்த இந்தத் தோழிகள் இப்போது வெவ்வேறு இடங்களில் வேலை செய்தாலும் இன்னும் நட்பை தொடர்ந்த வண்ணம் இருப்பது பலருக்கு ஆச்சரியத்தை வரவழைக்கும். யூலியா அவர்களுக்கு மேலதிகாரியாக இருந்தவர். எந்தவித வேறுபாடுகளும் இன்றி எல்லோரையும் அரவணைத்து செல்வதில் வல்லவர். அவர் எப்போதும் தான் கடந்து வந்த பாதையில் தவறவிட்ட மண வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறிக் கவலைப்படுவார். தன் இளமைக் காலத்தில் தன் பெற்றோர் ஒவ்வொரு ஆணையும் ஏதோ சொல்லித் தட்டிவிட்டதை இன்றும் நினைவுகூருவார். துளசி, மதி என்று தமிழருடன் பழகியதில் இவர்கள் மறுபிறப்பு பற்றி சொல்லியதில் அடுத்த பிறப்பில் தான் பதினைந்து, பதினாறு வயதிலேயே திருமணம் செய்யப்போவதாக அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். இவர்களும் அவரை அதைச் சொல்லிக் கேலி பண்ணுவது வழக்கம். அதை யூலியா என்றுமே தப்பாக எடுக்காமல் கேட்டு இரசித்துக் கொள்ளுவார்.

அடிச்சிவிலில் இறங்கி இருவரும் மேலே செல்லத் தொடங்கினார்கள். யூலியாவின் வீடு கொஞ்சம் உயரத்தில் இருக்கும். பேசிக் கொண்டே மேலே ஏறியதில் மதிக்கு மூச்சு வாங்கியது. ஓரிடத்தில் சிறிது களைப்பாறும் நோக்கத்துடன் அமர்ந்தார்கள்.

முதிர் இலைகளைக் கொட்டிவிட்டு கொஞ்சக்காலம் மொட்டையாக விருந்து இளந்தளிர் இலைகளைப் பிரசவிக்கும் இளவேனிற் காலமது. எங்கும் பறவைகளின் கீச்சீச் ஒலி நிரம்பியிருந்தது. தங்களுக்குள் ஏதோ கதைகள் பேசிக்கொண்டு இங்குமங்கும் பறந்தன குருவிகள். தரையில் ஏதோ கொத்தி உண்பதும் பின் கதைப்பதுமாய் பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாயிருந்தன. மதிக்கு பறவைகளென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அவர்கள் மொழி தெரிந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்குமென்று அடிக்கடி

கூறுவாள். இந்தக் குருவிகளைப் பார்க்கும்போது தாயகத்தில் வட்டக்கச்சி பகுதியில் தான் வளர்ந்த அணில், முயல்கள், கிளிகள், மாடு, ஆடு என்று எல்லாமே ஞாபகத்திற்கு வரும்.

போர்க்காலத்தில் தங்கள் உயிரைக் காக்க அவற்றை எல்லாம் கூட்டைத் திறந்து விட்டு ஓடியதும் நினைவில் வருவதைத் தவிர்க்க முடியா திருந்தது. மூன்று நாட்களின்பின் போய்ப் பார்த்தபோது கிளிகளைக் காணாமலும் ஆடும் மாடும் பொம்மர் தாக்குதலில் தம் இன்னுயிரை விட்டு இறந்து கிடந்ததும் இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சைப் பிசையும். இரத்தம் உடலில் காய்ந்து கால்களைப் பரப்பியபடி அவை கிடந்த கோலம் மனதை என்னவோ செய்தது. தன் தம்பி அவற்றைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு ஒவென்று கதறியழுததைத்தான் இலகுவில் மறக்க முடியுமா? அவற்றின் இறப்புக்கு தங்கள் சுயநலந்தான் காரணமோ என்று அடிக்கடி நினைப்பாள். வேறுவழியில்லாத நிலையில்தான் தாங்கள் ஓடினோம் என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாலும் அந்த வாயில்லா ஜீவன்களின் இறப்பு இன்றுவரை அவளைத் தவிக்கவே செய்கின்றன.

குடும்ப அங்கத்தினர் போல வளர்ந்த அவற்றின் பிரிவு நெஞ்சை உலுக்கியதில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. சுவிசில் சின்னஞ்சிறு குருவிகளைப் பார்க்கும்போது அந்த நினைவுகள் முட்டி மோதுவதைத் தவிர்க்க முடியாமல் இருந்தது. லீனாவுக்கு அவள் நினைவுகள் புரிய வேறு திசைக்கு திருப்பும் நினைவுடன் பேச ஆரம்பித்தாள். லீனா அடிக்கடி கூறுவாள் மெக்சிக்கன் கலாசாரமும் கொஞ்சம் ஆசியக் கலாசாரம் போலத்தானிருக்குமென்று. சிலியில் வாழும் சிலர் ஆசிய இனத்தவரின் நிறம் மட்டுமன்றி முகச் சாடைகளிலும் ஒத்திருப்பதாகவும் மாயன் நாகரீகம் இந்து நாகரீகத்தை ஒத்ததாக இருப்பதாக தான் நம்புவதாவும் கூறுவாள். தாங்களும் இப்படித்தான் வீட்டு மிருகங்களுடன் மிகவும் நெருக்கம் பேணி வருவதாகச் சொன்னாள்.

தான் மெக்சிக்கோவிலிருந்தபோது தன்னுடைய பெற் நாய்க்குட்டி இறந்ததை தான் இன்னும் மறக்காததைக் கூறினாள். கழுத்தை ஆரத்தமுவி முத்தமிடும் மென் காற்றை இரசித்தபடி மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அந்த மெல்லிய சில்லென்று வீசிய காற்று உடலைச் சிலிர்த்த வைத்து மனதை ஆறுதல் படுத்தியது. பக்கத்தில் உரசிக் கொண்டு வந்து நின்ற சிற்றுந்திலிருந்து...

“ஹாய் ஏறுங்கள்” என்று ஏற்றிக் கொண்டு விரைந்தாள் ஈர்மா. சிற்றுந்தில் துளசி இருப்பதைக்கண்டு ஒருவரை ஒருவர் சுகம் விசாரித்தனர்.

“இன்று எங்காவது போகிறோமா அல்லது” முடிக்குமுன் ,

“யூலியிடம் கேட்போம்”

“எனக்கு மனம் சரியில்லை. கொஞ்சநேரம் கேபிள் காரில் போவோமே” என்றாள் மதி.

கணவனைத் தன் முப்பத்திரண்டு வயதில் பறிகொடுத்துவிட்டு இரண்டு பெண்குழந்தைகளுடன் இங்கு வந்தவள் துளசி. மொழி தெரியாத இந்த நாட்டில் காலூன்றி இன்று பிள்ளைகளை ஒரு நிலைக்கு கொண்டுவந்துவிட்டாள். ஆனால் இன்றும் தன் காதல் கணவனின் நினைவில் கொஞ்சமும் விலகாமல் மனதால் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள். இன்று ஐம்பத்தாறு வயதிலும் அழகு குறையாமல் பார்ப்பவர்களுக்கு மரியாதை ஏற்படும் வகையில் தமிழ்ப்பண்பாடு கொஞ்சமும் குறையாமல் வாழ்பவள். மறுமணத்திற்கான வாசல் கதவுகள் திறந்திருக்கும் இந்த நாட்டில் எந்த வித சலனமுமின்றி தன் சுயத்தை இழக்காமல் வைராக்கியத் துடன் வாழ்கிறாள். எல்லோருக்கும் அவளிடம் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. எல்லோரிடமும் அன்புடன் பேசும் பண்பே எல்லோரும் மதிப்பு வைக்க காரணமாயிருந்தது. யாராவது மனம் நோகப்பேசினாலும் தங்களிடம் இருப்பதைத் தானே ஒருவரால் கொடுக்கமுடியும். அவர்களிடமிருந்து நாம் வேறு எதை எதிர் பார்க்க முடியும் என்று வெகுசாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்வாள்.

ஈர்மாவின் சிற்றுந்திலிருந்து எல்லோரும் இறங்கி ஒருவரை யொருவர் ஆரத்தமுவி அன்பைப் பரிமாறி தாம்தாம் கொண்டு வந்த சிற்றுண்டிகளைப் பரிமாறி அளவளாவத் தொடங்கினர். ஈர்மாவுக்கும் யூலியாவுக்கும் கடலற் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அநேகமான சுவிஸ் நாட்டவர் கடலற்றை மிகவும் விரும்பிச்சாப்பிடுவர்.

நம்நாட்டவர் பலர் உணவகங்கள் தொடங்கியதால் இந்நாட்டவர்கள் எமது உணவை விரும்பி உண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இப்போது உணவு மட்டுமன்றி எம் இளையவர்கள் பலர் இந்நாட்டுக்காரரைத்

திருமணம் செய்வதும் இரு கலாசாரமும் ஒன்றிணைவதும் வரவேற்கக் கூடியதாகவே இருக்கிறது. இந்த நாட்டவர்களைத் திருமணம் செய்யும் கலப்புத் திருமண விழாக்களில் எமது சமயசடங்குகளுடன் திருமணம் நிகழ்வதும் இந்நாட்டவர்கள் கூட எமது உடைகளை அணிந்து வருகை தருவதும் எம்மவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையே தருகிறது. கையில் ஒரு பையுடன் ஓடி வந்தவர்கள் தம் கடும் உழைப்பால் இன்று சொந்த வீடுகளுடன் நிறைவாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது எவ்வளவு பெருமைக்குரிய விடயம். இந்த நாட்டவர்கள் பொறாமைப்படக்கூடிய அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டார்கள்.

அன்றைய பொழுது அரட்டையும் சிரிப்புமாய் கழிந்தது. கேபிள் காரில் இரண்டு மூன்று தடவை போய் வந்தும் சிறுவர்கள் போல் மகிழ்ந்தார்கள்.

“இப்போது மனம் சரியாயிட்டுதா மதி” என்று கேட்டும் அவளை உற்சாகப்படுத்தினார்கள். இவர்கள் ஐவரும் கூடும்போது தங்கள் பிரச்சினைகள் சிலவற்றுக்கு கூடிப்பேசி தீர்வுகண்டுவிடுவார்கள். இந்த ஐவருக்குள்ளும் எந்த ஒளிவுமறைவும் இருந்ததில்லை. மதி துளசியிடம் கூடுதல் உரிமையுடன் அதுவும் சில தருணங்களில் தன் பிள்ளைகளிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்வது என்பதுபற்றிக் கேட்டுக்கொள்வாள். சிலநேரங்களில் தன் மகனோ மகளோ பிடிவாதம் பிடிக்கும் தருணங்களில் அல்லது பணவிடயங்களை எவ்வாறு கையாள்வது என்று தன் சந்தேகங்களை பிரத்தியேகமாகக் கேட்டுக் கொள்வாள். துளசி அறிவுக்கூர்மையும் புதியனவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் பண்பும் கொண்டவள்.

“துளசியக்கா! நான் ஒருக்கா உங்கள் வீட்டுக்கு பிள்ளைகளைக் கூட்டிவர வேண்டும். எப்ப சத்யாவும் நித்யாவும் நிற்பார்களைன்று கேட்டு எனக்கு ஒருக்கா சொல்லுங்கோ” என்றாள். இப்படி அடிக்கடி இரு வீட்டுப் பிள்ளைகளும் சந்திப்பது வழக்கம்.

அடுத்தவாரம் துளசியின் கணவரின் நினைவுநாளுக்கு மீண்டும் எல்லோரும் அவளின் வீட்டில் சந்திப்பதாகக்கூறிப் பிரிந்தார்கள். தாயகத்தில் கொழும்பில் நடந்த மத்திய வங்கி குண்டுத்தாக்குதலில் அங்கு கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த அவள் கணவனும் சிதறுண்டு போனான். சிதறுண்ட ஏனையோரின் உடல்களுடன் சங்கமித்த இவள்

கணவனின் உறுப்புகளைத் தனியாகக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்ன? கூட்டியள்ளி ஒப்படைக்கப்பட்ட கணவனின் அங்கங்கள் துளசியால் என்றுமே மறக்க முடியாதவை. அதில் எத்தனை பேரின் அங்கங்கள் அடங்கி இருந்ததோ? அந்தநாளை நினைத்தால் இன்றும் துளசிக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கும்.

இறப்புக்கு வந்த கணவனின் நண்பர்கள் அவனது இருக்கை அதுவல்ல என்றும் ஏதோ சந்தேகம் கேட்க அந்த நேரத்தில் அவ்விடம் வந்ததாகச் சொன்னபோது நெஞ்செலும்பை யாரோ திருகி எறிந்தது போல் இருந்தது. விதி எப்படியெல்லாம் விளையாடியிருக்கிறதென்று எண்ணியெண்ணி நொந்திருக்கிறாள். இத்தனை வருடமாகியும் அந்த நாள் நினைவு தரும் வலி சொல்லுந்தரமன்று. அந்த நினைவு நாளில் அவள் யாரையும் பார்ப்பதுமில்லை பேசுவதும் இல்லை. அவனது உடமை களுடன் மௌனமாகப்பேசி ஆத்மார்த்தமாக கணவனுடன் இணைந்திருப்பாள். அடுத்தநாளே நண்பிகளுடன் நினைவுநாளாக பகிர்ந்து கொள்ளுவாள்.

ஒருமுறை முதல்நாள் துளசிவீட்டுக்கு தற்செயலாக சென்ற மதி அவளைப் பார்த்து உறைந்து போனாள். சீப்பில் இருந்த கணவனின் தலைமுடி கூட அவளிடம் ஒரு சிறுபேழையில் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது கண்டு அவர்கள் ஆத்மார்த்த இணைப்பில் நெகிழ்ந்திருக்கிறாள். மழை எப்படி நம் கட்டுப்பாட்டில் இல்லையோ அப்படி அன்று முழுவதும் தன் கணவனின் நினைவு மழையில் குளித்தபடியிருப்பாள். மதியுடன் தன் உணர்வுகளைப் பகிரும்போது...

“மதி! அவர் என்னுடன் பேசிய வார்த்தைகள் என்னை இன்றும் கைபிடித்து அழைத்துச் செல்கின்றன. பிள்ளைகளை எப்படி வளர்க்க வேண்டுமென்று அவர் கணவு கண்டாரோ அப்படி வளர்த்துவிட்டேன்.”

“நீயில்லாத மானிகையை பார் பிரபா பார். உன் நிழலில்லாமல் வாடுவதை பார் பிரபா பார். உறக்கமென்று படுக்கை போட்டால் ஓடிவந்து எழுப்புகின்றாய். ஒருவராக வாழ்ந்திருந்தோம் ஓடிவிட்டாய் நீ மட்டும்” என்று பழைய ஒரு பாடலில் சில வரிகளை மாற்றி எனக்காகச் சொல்லுவேன். அது எனக்கொரு ஆறுதல்”

துளசியின் கைபற்றி ஆறுதலாக வருட மட்டுமே மதியால் முடிந்தது.

“பிறரிடம் பகிர முடியாத வேதனையை நான் இப்படித்தான் பாடல் வரிகளை மாற்றி என் உணர்வுகளுக்கு ஒரு வடிகால் தேடிக்கொள்வேன். என்னுடைய மனசோடை ஒட்டியிருக்கிற மனசுக்குள்ளேயே உட்கார்ந்திருக்கிற அவரது வாசம் இப்ப அவரின் உடைகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மறைந்துகொண்டு வருகிறதைத்தான் இப்ப என்னாலை தாங்க முடியுதில்லை”

துளசி கண்களில் கண்ணீர் துளிர்க்க நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினாள்.

“அக்கா! இழப்பின் வலியை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியுது. நாங்கள் வளர்த்த ஆடு மாடு முயல் கிளி என்பவற்றின் இழப்பைத் தாங்க முடியாமல் நான் அனுபவித்த வேதனை. கடைசிமட்டும் ஒன்றாய் வாழ்வோமென்று நீங்க நம்பி இருந்தபோது இளமையிலேயே உங்களை விட்டிட்டு அவர் போன போது உங்களுக்கேற்பட்ட சோகம் எவ்வளவு என்பது எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாதா? என்னக்கா செய்கிறது? வாழ்க்கைக்கு ஒரு கரன்டியும் கிடையாது. நாளைக்கு ஏன் அடுத்து நொடிக்கே கரன்டி கிடையாது. எந்த உறவும் கடைசி வரை வருமென்று நினைக்கவும் முடியாது. வாறதை ஏற்றுக்கொண்டு போக வேண்டியது தான். உங்களிடம் நாங்கள் பார்த்துக் கைக்கொள்ள வேண்டிய எவ்வளவோ விடயங்கள் இருக்கிறது. என்றோ உங்கள் கணவர் சொன்ன வார்த்தைகளை மட்டுமே ஊன்றுகோல்போல் பற்றிக்கொண்டு இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டீங்க. பிள்ளைகளையும் எந்த சவால்களையும் எதிர் கொள்ளத் தக்கவர்களாக வளர்த்து விட்டீர்கள். இனி என்ன அக்கா வேணும்” என்றாள் மதிக்கு.

“எனக்கு ஒரேயொரு ஆசை. மகள் சத்தியாவின் திருமணத்தை ஐயரைக் கூப்பிட்டு சும்மா அர்த்தமில்லாத சடங்குகளோடை செய்ய எனக்கு விருப்பம் இல்லை. அதற்கு மாப்பிள்ளைவீடு சம்மதிக்காமல் ஐயரைக் கூப்பிட்டால் விதவை செய்யக்கூடாது என்றும் கணவன் மனைவியாகத் தான் தெத்தம் பண்ணவேணும் என்றும் என்னைத் தள்ளிவிட்டு விடுவார்கள். அப்போது நான் மட்டும் தனியச் செய்கிறதற்கு மகளோடு சேர்ந்து நீயும் உறுதியாக நிற்க வேணும். அந்தநேரம் எனக்கு உன்னுடைய சப்போட் வேணும் மதி.” கூறினாள் துளசி.

“கட்டாயம் நிற்பன் அக்கா. நானும் உங்களைப்போலத்தான் நினைக்கிறேன். இந்த சமயச்சடங்குகளில் எனக்கும் ஆர்வமோ, நம்பிக்கையோ கிடையாதக்கா. ஒரு விளக்கமும் இல்லாமல் மனதிலும் ஒட்டாமல் இதுகளையேன் செய்வான்? நான் கடவுளை நம்புகிறேன். வெறும் சடங்குகளையிலை. ஆன்மீகம் வேறே மதம் வேறையென்று எங்கடை அப்பா சொல்றவர். நீங்களும் அப்பிடித்தானென்று எனக்குத் தெரியும். உங்கடை பிள்ளைகளை நீங்க தனித்து வளர்த்தபோது இந்த சமூகம் உங்களுக்கு என்ன செய்தது? தன்னந்தனியாய் நீங்கள் மட்டும் வளர்த்தெடுத்த செடிகள் உங்கள் சத்யாவும் நித்யாவும். நீங்கள் ஆசைப்பட்டது போல் செய்யுங்கோ. நாங்க எல்லாருமே உங்களுக்கு ஆதரவாய், துணையாய் நிற்பம். எந்தக் காலத்திலேயோ ஏன் என்று தெரியாமல் அறியும் ஆர்வமுமில்லாமல் மொக்குத்தனமாய் செய்துவந்த இந்த முறைகளை இனி மாற்ற வேணும். தாய்க்கில்லாத உரிமை மற்றவர்களுக்கு எங்கிருந்து வரும். உங்கள் உரிமையை யாருக்கும் ஏன் விட்டுக் கொடுக்க வேணும்? உலகம் மாறுது. இப்ப இளையவர்கள் அறிவில் சிறந்து விளங்குகிறார்கள். அர்த்தமில்லாத பழக்கங்களைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். சத்யாவுக்கு ஏன் நித்யாவுக்கும் வரப்போகிற மாப்பிள்ளைகள், அவர்களின் பெற்றோர்கள் என்று எல்லோருமே ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இதெல்லாம் இனி வருங்காலங்களில் பெரியவிடயமே யில்லை அக்கா. மாற்றங்களை எல்லாரும் ஏற்றுக் கொண்டுபோவார்கள். மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது. நல்லவற்றை அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்துவோம். அல்லாதவற்றைக் களைவோம். இந்தத் தாலி கட்டுறது என்றதே ஒரு பெண்ணை அடிமையாக்கிற விடயம்தானே. இப்ப யார் தாலியைப்போட்டுக்கொண்டிருக்கினம்?”

மதி கூறவும் துளசி சொன்னாள்,

“இப்ப உண்மையானதுகளை விட்டிட்டு வெறும் சடங்குகளைத்தானே கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறம். சிலந்தி தானே பின்னிய வலையில் அகப்பட்டு வெளியே வரமுடியாமல் தவிப்பதுபோல் இந்தச் சடங்குகளுக்குள் மாட்டிக்கொள்கிறோம். மரணவீடுகளில் கூட அப்படித்தானே. இருக்கும்போது என்ன அநியாயம் செய்தாலும் ஐயருக்கு கேட்ட பொருட்களெல்லாம் குடுத்தால் சொர்க்கம் போயிடுவார் என்றுதானே சொல்லினம். நான் இறந்தால் எந்தச் சடங்குகளும் செய்யக்கூடாது என்று

பிள்ளைகளிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். நான் உறுப்பு தானம் செய்திருக்கிறேன். எடுக்கக்கூடியதுகளை எடுத்திட்டு எரிச்சிட வேணும். உனக்கும் சொல்லி வைக்கிறேன் மதி. இவரும் கூட தானம் செய்திருந்தார். கடைசியில் எதுவுமே பயனில்லாமல் போயிட்டுது.”

“இந்த நேரத்திலை இந்தக்கதை தேவையா? விடுங்கக்கா. யாரும் இவற்றை மாற்றவேணுமென்று இவ்வளவுநாளும் நினைக்கேலை. சீர்திருத்த திருமணம் என்று இந்தியாவில் செய்கினம்தானே. நாங்க முதலில் இதை இந்த நாடுகளில் தொடங்குவோம். பிறகு பாருங்கோ. எல்லாரும் செய்ய தொடங்குவினம். இவ்வளவிற்கும் உங்களுடன் இருந்த உங்கள் கணவர் மானசீகமாய் உங்களுடன் நின்று உங்கடை பிள்ளைகளின் கல்யாணத்தை நடத்துவார்”

நம்பிக்கை கொடுக்கும் வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினாள் உற்ற நண்பி மதி.

தன் பிள்ளைகளைத் தானே தாரைவார்த்துக் கொடுத்து ஆசீர்வதிக்கும் காட்சியைக் கற்பனையில் கண்டு மகிழ்ந்தாள் தியாகத் தாயான துளசி.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

தாய்மை

காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்துவிட்டாள் பிரேமினி. மாசிமாதக் குளிர் திறந்திருக்கும் சாளரத்தினூடே வீட்டுக்குள் நுழைய முயன்றது. பிரேமினி மெதுவாக சாளரத்தை மூடினாள்.

படுக்கையில் படுத்திருக்கும் மகன் ஆதவனுக்கருகே சென்றவள் அவனது போர்வையைச் சரிசெய்த வண்ணம் அவனையே பார்த்தபடி சில நிமிடங்கள் நின்றாள். இன்றைக்கு பிறந்தது போலிருக்கிறது பதினைந்து ஆண்டுகள் பறந்தோடிவிட்டனவே. அவளுக்கு தலைக்கு மேல் வேலைகள் இருந்ததென்றாலும் அவனருகே மெதுவாக அமர்ந்தாள். அவன் தலையைத்தடவி உச்சியில் முத்தமிட்டு முகத்தை லேசாக வருடினாள். எந்தவித சலனமுமில்லாமல் ஆதவன் படுத்திருந்தான். இரவில் படுக்கையிலேயே நனைத்து விட்டானா எனப்பார்த்து மெதுவாக அதனை மாற்றிவிட்டாள். தன் காலைக்கடனை முடித்து பரபரப்பாக சமையல் செய்யத் தொடங்கினாள்.

குளிர்சாதனப்பெட்டி இருந்தும் இரண்டு நாளைக்கு ஒருமுறை சமைத்து வைக்க முடியாது. தினமும் புதிதாக உணவு சமைக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். அவளது கணவனின் உத்தரவு. மீறும் தைரியம் அவளுக்கில்லை. சமையலறையில் வாயு அடுப்பைத் திறந்து தண்ணீர் வைத்துவிட்டு சாளரக் கதவுகளைத் திறக்கவும் புதுக்காற்று உள்ளே ஓடிவந்து சுவாசத்தில் நுழைந்தது. மூச்சை இழுத்து விட்டாள்.

வெளியே மரங்களின் மேல் நுரை போன்று மாசி மாதத்துப் பனித்துகள்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக படிந்திருந்தன. பனிப்புுகார் மெல்லென வானத்தை ஆக்கிரமிக்க நட்சத்திரங்கள் மெதுவாக மறைய ஆரம்பித்தன. சத்தம் போடாமல் வெளியே பனி நுரையை ஏந்திய வண்ணம் ரோஜாப்பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. அவற்றின் மணத்தை எந்தவித எதிர்பார்ப்புமின்றி மென்மையாக சுமந்தபடி காற்று எங்கும் பரப்பிக்கொண்டு சென்றது. காலை நேரத்துக்கே சொந்தமான இனிய மணத்துடன் பூக்களின் வாசனையும் இணைந்தது. பிரேமினிக்கு இயற்கையை இரசிக்க மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் இந்த அவசர யுகத்தில் எதற்கும் நேரமே இல்லையே.

எட்டு மணிக்கெல்லாம் பாடசாலை சென்றுவிட வேண்டும். உதவிக்கு வரும் மேரியைக் காணவில்லை. தானே தேங்காயைத் துருவத் தொடங்க, “விடுங்கம்மா. நான் துருவித்தாறன். இரவு என் மகள் தூங்காமல் ஒரே இருமல். அதுதான் விடிய கொஞ்சம் அசந்து தூங்கீற்றன்” நேரம் கழித்து வந்ததற்கு காரணத்தைச் சொல்லியவண்ணம் பரபரவென வேலை செய்தாள்.

அவருக்கு கட்டாயம் காலை இடியப்பத்துக்கு சம்பல் வேணும். அத்தோடு தேங்காய்ப்பால் மணக்க சொதியும் வேணும். மேரி வெளியி லிருக்கும் அம்மியில் சம்பல் அரைக்கத் தொடங்கினாள். ஒரு அடுப்பில் இடியப்பமும் மற்ற அடுப்பில் நேற்றே ஆய்ந்து வைத்த கீரையையும் வைத்தாள். பாலைப் பிழிந்து மேரி வெட்டிக்கொடுத்த முருங்கக்காயுடன் வெந்தயமும் சேர்ந்து ஒருவித வாசனையுடன் குழம்பு கொதித்தது. இதற்குள் இறாலோ கருவாலோ போட்டால் எப்படியிருக்கும்? மனம் கடந்த காலத்தை அசைபோட்டது. முருங்கக்காய் பிரட்டல் வைத்தால் அதற்குள் அம்மா இறால் போடாமல் விட்ட நாட்களில் தான் அவவைப் போட்டுப் படுத்தியபாடு மனதில் நிழலாடியது.

மரக்கறி உணவு உண்ணும் ஒருவரைக் கல்யாணம் செய்துவிட்டு இதற்கு எல்லாம் ஆசைப்படலாமா? சாப்பிட்ட நாக்கு அந்த ருசியைத் தேடியது. காதலிக்கும்போது இது ஒரு பிரச்சினையாகத் தெரியவில்லை. அவர் சாப்பிட்டாட்டி என்ன நான் சாப்பிடலாந்தானே. முதல் நாளே அதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டுவிட்டார். என்னுடைய குழந்தைகள் மாமிசம்

உண்ணாதவர்களாய்த்தானிருக்க வேண்டும். கருவிலும் அதன் சாயல் கூடப் படக்கூடாது. மாமிச உணவு ஆசை குழி தோண்டிப் புதைக்கப் பட்டது.

அதுபற்றிப் பேசாதது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று எண்ணியெண்ணி கவலைப்பட்டது ஆதவன் பிறப்புடன் நின்று விட்டது. பிடித்த விடயங்களை விட்டு வாழ்வதுகூட ஒரு கஷ்டமான விரதம் மாதிரித்தான். பெரு மூச்சுடன் நினைவுகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான். காதலிக்கும்போது அவரது ஆன்மீக அறிவு கண்டு பிரமித்து இருக்கிறாள். சமயமும் ஆன்மீகமும் வெவ்வேறானவையென்பது அவருடன் பழகும் காலங்களில்தான் அவளுக்குப் புரிந்தது. அவரது பூஜை அறையில் சிவன் முருகனுடன் யேசுவும் மாதாவுமும் இருப்பதும் அவர்களுக்கும் கற்பூர ஆரத்தி எடுப்பதும் அவளை வியப்பூட்டின. மதம் என்ற முக்காடு போட்டுக்கொண்டு அதர்மச் செயலில் ஈடுபடுபவர்கள் மத்தியில் மதவெறி இல்லாமல் தியானம் போன்ற ஆன்மீக வழிபாடு செய்யும் கணவன் பூஜை அறை வைத்து உருவப்படங்களை வழிபடவும் செய்வது அவளுக்கு முரணாகவே பட்டது. அதைப்பற்றி ஒருமுறை கேட்டபோது அவர் தங்கள் பிள்ளைகள் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து பின் தாங்களாகவே தங்களுக்கு கான பாதையைத் தெரிந்து ஆன்மீக முதிர்ச்சியைத் பெறவேண்டும் என்பதற்காகவே என்று கூறியபோது அவரின் அறிவைப் பாராட்டவே செய்தாள். தங்கள் ஆன்மீகத்தை தாங்களே கண்டறியவேண்டுமென்ற மத சுதந்திரம் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கப்பட்டதையிட்டு அவளுக்கு பெரு மகிழ்ச்சியே. இன்றுகூட அவரது ஆன்மீகச் சிந்தனைகளில் அவள் மயங்கித்தானிருக்கிறாள். ஆன்மீகம் என்பது ஒரு மதமல்ல என்றும் தியானம் ஒரு சடங்கல்ல. கடவுளைத் தேடுதல் என்பது மந்திரங்கள் சொல்வதல்ல என்பது போன்ற அவரது கருத்துகள்தான் அவளை அவர்பால் ஈர்த்தன.

உடலை வருத்தி விரதம் இருப்பதோ தேவாரங்களை சதா முனகுவதோ இறைவனை உணரத்தேவையில்லாதவை என்பது அவளுக்கும் உகந்ததாகவே இருந்தது. கடவுளை உணர மொழி தேவையில்லை. இறைமை மொழிகளைக் கடந்தது; எண்ணங்களை மீறியது, புலன்களைத் தாண்டியது என்று அவர் சொல்வதைக் கேட்கும்போது அவளுக்கு பெருமிதமாக இருக்கும். இத்தனைக்கும் இந்து சமயத்தில்

கடவுளின் மொழியாகக் கருதப்படும் சமஸ்கிருதத்தைக் கரைத்துக் குடித்தவர் அவர். கோவிலுக்கு வெளியே தான் ஆன்மீகம் இருக்கிறது என்று அவர் கூறுவதில் பிரேமினிக்கும் எந்த மாற்றுக் கருத்தும் இருந்ததில்லை. கோயில்கள் வியாபார ஸ்தலங்களாக மாறிக்கொண்டு வருவது பற்றி இருவருமே கவலைப்படுவார்கள்.

கடவுளை ஆரதிப்பதற்கு விலை நிர்ணயிக்கப்படுவது எவ்வளவு கேவலமான செயல் என்பது பற்றி அவர்களின் மாணவர்களுக்கு அடிக்கடி அவர் கூறிவருவார். ஒரே நேர்க்கோட்டில் தாம் இருவரும் பயணம் செய்வதையிட்டுப் பெருமிதப்பட்டு இருக்கிறாள்.

ஆசையை அறுத்த புத்தரின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு நடக்கும் அநியாயங்களை பகிரங்கமாகவே விமர்சிப்பார். கண்டியில் முன்பு வேலை பார்த்தபோது பலரின் பகையை சம்பாதித்ததும் அதனாலேயே எழுபத்தி ஏழாம் ஆண்டு நடந்த இனக்கலவரத்தின் போது அவர் மயிரிழையில் உயிர் தப்பியதும் அதனையடுத்து இருவரும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றல் வாங்கி வந்ததும் அவளை அடிக்கடி நினைவுகூர வைக்கும்.

உலகத்தை உற்றுநோக்கும் கணவனின் திறனும் அனைத்தையும் தான் நினைத்த கோணத்தில் உள்வாங்குந்திறனும் அவற்றை மற்றவர்களுக்கு புரியும்படி வெளிப்படுத்தும் மொழியாற்றலும் அவள் கண்களை விரியவே செய்திருக்கின்றன. மற்றவர்கள் முன் தன் கணவனை பெரிய ஜீனியசாக பெருமைப்படுவாள். தன் ஆசிரியத் தோழிகளுக்கும் பெருமையுடன் கூறுவது அவளுக்குப் பிடித்தமானது.

மனம் எங்கெங்கோ அலைய சமையலும் முடிந்தது. நேரமோ ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இனி பப்படம் பொரிக்க வேணும். மேரி எத்தனையோ தரம் சொல்லிவிட்டாள்.

“என்னம்மா இப்பிடி இருக்கிறீங்க. ஒரு மூன்று நாளைக்கு பப்படம் பொரித்து வைக்கிறதுதானே. இதெல்லாம் ஐயாவுக்கு தெரியவா போகுது? ஆனால் ஒவ்வொருநாளும் பொரிப்பதை அவள் நிறுத்தியதே இல்லை. படிக்காத மேரிக்குத் தெரிந்த அந்த சின்ன லொஜிக் அவளுக்கு தெரிந்திருக்கவே இல்லை. மேரிக்கு பாத்திரங்களை துலக்கப் போட்டுவிட்டு அவசரமாக குளிக்கப் போனாள். சில நேரங்களில்,

“நேரமாயிட்டுது. பப்படம் பொரிக்கேலை” என்றால் ‘சரி வந்தவுடன் பொரியும்’ என்பார்.

பள்ளியால் இரண்டு மணிக்கு களைத்து வந்து அதன்பின் பப்படம் பொரிப்பதென்பது அவளுக்கு எரிச்சலூட்டும். மேரியும் பிரேமினி வந்தவுடனேயே ‘அம்மா. இனி நான் போறன். பிள்ளைகள் வந்துவிடுவின் மென்று சாப்பாட்டையும் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு விரைந்து விடுவாள். ஆதவனைப் பார்க்கும் பொறுப்பு அன்று அவளுக்கு நிறைவடைந்துவிடும். கைகால் அலம்பிய பின்னர் ஆதவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து அவன் கைகளை நீவி விட்டு முத்தம் கொடுத்துவிட்டுத் தான் சாப்பிட உட்காருவாள். ஆதவனுக்கு பால் மட்டுமே உணவு அதுகூட பலநேரங்களில் செமிக்காமல் சத்தியாகவோ மலமாகவோ வெளியேறிவிடும். அவளுக்கு முன்னதாகவே கணவன் வந்திருந்தாலும் எடுத்துப்போட்டு சாப்பிட மாட்டார். பிரேமினி கையால் போடவேண்டும். ரசித்து ரசித்து சாப்பிடுவதும் ஆ! என்னமாதிரி இன்று முருங்கக்காய் கறி என்றோ கத்தரிக்காய் கறியென்றோ புகழாமல் சாப்பிடமாட்டார்.

‘வந்தவுடன் ஆதவனிடம் ஓடி அவனுக்கென்ன புரியவா போகிறது. சாப்பிட்டுவிட்டு அவனிடம் போறதுதானே’ என்பார். அது அவளுக்கு தெரியாதா? ஆனால் தாய்மைக்கு அது புரிவதில்லையே. எந்த ஆண் மகனும் அதைப் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லை.

கடவுளைப்பற்றிய அவரது கருத்துகள் பலருக்கு புரிவதில்லை. அவரை ஒரு நாஸ்திகவாதியாகப் பலர் புரிந்து வைத்திருந்தனர். சிலர் அவர் கடவுளை மதிக்காததால்தான் அப்படியொரு பிள்ளை அவர்களுக்கு பிறந்ததாக சொல்வார்கள். அவருக்கு அதைப்பற்றி எல்லாம் கவலையில்லை. சிலர் பரிகாரம் என்று எதையெதையோ செய்யச் சொல்வார்கள். அதிலெல்லாம் இருவருக்குமே உடன்பாடில்லை. அவர் சொல்வார்,

‘ஆதவனை நினைத்து நெடுக கவலைப் படாதேம். யாரோ ஒரு சித்தர் போனபிறவியில் தான் முடிக்காமல் போன ஏதோ கர்மவினையைத் தீர்ப்பதற்காக எங்களிடம் வந்து பிறந்திருக்கிறார் போலை. எங்களை அப்படி தாய் தகப்பனாகத் தேர்ந்தெடுத்ததுக்கு நாங்கள் குடுத்து வைத்திருக்க வேணும். அவருடைய கர்மா தீருமட்டும் அவரை நாங்க பார்க்க வேண்டியதுதான். பாசமோ பற்றோ வைக்க வேண்டாம். இதுக்காக

கடவுளிடம் நான் பிரதட்டை செய்கிறேன். காவடி தூக்குறன். பிள்ளையை சுகமாக்கு என்று பேரம் பேசுவது நல்லாவாயிருக்கு. பிறகு நாங்க கேட்டது நடக்காவிட்டால் மதம் மாறுவதோ கடவுளைத் தூற்றுவதோ சரியா என்ன? யார் என்ன வேணும் என்றாலும் சொல்லட்டும். நாங்கள் ஆதவனை அன்பாய் பராமரிப்பம் பற்றில்லாமல். அவ்வளவுதான்.’

அவர் சொல்வதுபோல்தான் பிரேமினியும் இருக்கிறாள். ஆனால் மற்றப் பிள்ளைகளைப் பார்க்கும்போது இயல்பாக வரும் கவலை ஏக்கத்தை தவிர்க்க முடியாமல் தாய்மை தள்ளாடும். ஆனாலும் சமாளித்து விடுவாள். தன் மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளையும் விட தான் ஆதவனிடம் கூடிய அன்பு வைத்திருப்பதுபோல் சில சமயங்களில் அவளுக்குத் தோன்றும்.

அன்று வைகாசி விசாகம். பௌர்ணமி. காலையிலிருந்தே பிரேமினிக்கு மனசு சரியில்லை. போயா தினமாகையால் பள்ளியும் இல்லை. அடிக்கடி ஆதவனைப் போய் பார்த்தவண்ணமிருந்தாள். அவனுக்குப் பேசுவது புரிவதுமில்லை. தூங்காத நேரங்களில் தன் இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி இருப்பான். யார் பேசினாலும் எந்த சலனமுமிருக்காது. ஒரு வார்த்தை பேசவும் முடியாது. பிரேமினியும் அம்மா என்ற ஒற்றைச்சொல்லை என்றாலும் சொல்லவைக்க எவ்வளவோ முயற்சித்து விட்டாள். அவள் கணவர் கூறியதுபோல் ஒரு ஞானிபோலவே எந்தச் சலனமுமில்லாமல் தன் கையை மட்டுமே பார்த்தபடி சதா இருக்கிறான். அவர்கள் வீட்டு பசு அன்று முழுவதும் கதறின படி. அது பிரேமினிக்கு எதையோ உணர்த்துவது போலிருந்தது. தன் மனம் தவிப்பதை உணர முடிந்தது.

இரவு பிரேமினியால் தூங்க முடியவில்லை. அடிக்கடி எழும்பி ஆதவனைப் பார்ப்பதும் வந்து படுப்பதுமாக இருந்தாள். சிலநேரம் அவனது நெஞ்சில் கைவைத்துப் பார்ப்பதும் மூக்கருகே கையை வைத்துப் பார்ப்பதுமாக இருந்தாள். அவள் ஒவ்வொருமுறை எழும்பும்போதும்,

‘என்ன நித்திரை வரேலயா? எதுக்கு ஆதவனை டிஸ்ரேப் பண்ணீர். வந்து படும்’ என்று சொன்னபடியிருந்தார்.

‘ஏன் பசு கதறுது? எனக்குப் பயமாயிருக்கு’ என்றவளைக் கேலி செய்தார்.

‘அதற்கு சாப்பாடு காணாதோ என்னவோ? அல்லது குளிருதோ?’ அடுத்த வீட்டு நாயும் ஊளையிடத் தொடங்கியது. மிருகங்களுக்கு யமன் வருவது தெரியுமென்று எப்போதோ படித்தது இந்த நேரத்தில் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்து பயமுறுத்தியது. படுக்கை முள்ளாகக் குத்த ஆதவனிடம் சென்றாள். சலனமற்றுப் படுத்து இருந்தவன் முச்சை நிறுத்திவிட்டது போலத் தெரிய,

‘இங்கே வாங்களேன்’ உரத்துக் கத்தினாள். அருகில் வந்து பார்த்தவர்,

‘அழக்கூடாது. ஒரு சித்தரின் ஆத்மா இறைநிலை அடையும் நேரம் அழுது அதை அலக்கழிக்க வைக்காதேம். அமைதியாக அந்த ஆத்மா போகட்டும்’

‘அது சித்தரோ இல்லையோ என்னோடை குழந்தை. அதன் பிரிவுக்கு அழக்கூடாது முடியாது’. பெற்ற வயிறு துடிக்க துக்கம் தொண்டையை அடைக்க விழிகளில் கோர்த்த கண்ணீரை வெளியேற்ற தெரியாமல் உள்ளே தேக்கி வைத்தபடி ஆன்மீகச் சிந்தனையில் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருந்த கணவரின் பேச்சை ஜீரணிக்க முடியாமல் வெறுங்கல்லாக நின்றாள் அத்தாய்.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

சிறுகதை மஞ்சரி சித்திரை - 2023 இல் வெளிவந்தது.

சில்லென்று ஒரு பாசம்

சீத்ராவுக்கு யோசிக்க யோசிக்க தலை வெடித்தது. அவளைக் கேட்காமலேயே அவள் வாழ்வு முடிவெடுக்கப்படுகிறது. அவளை கேட்க வேண்டுமென்ற எந்த நினைவும் அவள் அம்மாவுக்கு தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை. கோபமும் அழுகையும் முட்டி மோதி அவளை அலைக் கழித்தன. அலைக்கழிந்த மனம் நூல் கண்டிலிருந்து நூலை எடுப்பது போல் கடந்தகால நினைவுகளை அவிழ்க்கத் தொடங்கியது. அவள் கட்டுப்பாட்டை மீறி மனம் தனக்குத் தோன்றிய திசையில் நடை பயின்றது.

இருபது வயதில் திருமணம். இருபத்தி நான்கு வயதில் கணவனை பறிகொடுக்கும்போது கையில் மூன்று வயதுப் பெண் குழந்தை. தாயகத்தில் நிலைகொண்டிருந்த போர் எத்தனையோ பேரைக் காவு கொண்டதுபோல் அவள் கணவனையும் காவு கொண்டது. எத்தனை துன்பங்கள், எத்தனை அவமானங்கள். எப்படி வாழ்வது? எப்படி மானத் துடன் வாழ்ந்து குழந்தையை வளர்ப்பது? உலகம் தெரியாது வளர்க்கப் பட்டிருந்த அவளுக்கு துணை அம்மா மட்டுமே. அப்பாவும் கணவனும் ஆமிக்காரரின் குண்டுத் தாக்குதலுக்குள்ளாகி உயிர் துறக்க அண்ணா வைத் தேடிக்களைத்த சமயத்தில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் பட்டியலில் எத்தனையோ ஆண்களின் பெயர் நடுவில் அண்ணாவின் பெயரும். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் கண்களும் சிறுநீரகமும் உருவி

வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டதாக கதைகள் உலாவ, உயிர் தப்பியவர்களின் கண்களிலிருந்து கண்ணீரும் வற்றிவிட அவர்களும் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். வெறும் மூச்சுவிடுவதும் வாழ்க்கையென்றால் அவர்கள் வாழ்வதும் வாழ்க்கைதான். அம்மாவைத் தாங்கிப் பிடித்தபடி திக்குத் திசை தெரியாது தவித்த சித்ரா தற்போதுதான் தன்னம்பிக்கையுடன் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து நிற்கின்றாள். இந்த நேரத்தில் இப்படி ஒரு சோதனையா?

கடந்த ஒரு வருடமாக அவள் தொண்டுநிறுவனமொன்றில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். குழந்தை அறிவுமதி பெயருக் கேற்றாற்போல மிக்க புத்திசாலிக் குழந்தை. வயதுக்கு மீறிய பேச்சு. சதா ஏதும் கேட்டவண்ணமேயிருக்கும் பூப்போன்ற வாய். துருதுருவென அங்கு மிங்கும் அலைந்தபடி இருக்கும் கூர்மையான கண்கள். பார்ப்பவர்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் அழகு.

“அம்மா! எல்லாருக்கும் அப்பா இருக்கிறார். என்னுடைய அப்பாவை மட்டும் ஏன் சாமி கூட்டிச்சென்றுவிட்டார்?”

மடியில் இருத்தித் தலையை வருடியவள்,

“சாமிக்கு அப்பாவை நல்லாய் பிடிச்சிட்டுது. அதுதான் கூட்டிப் போய்விட்டார்”

அடிக்கடி அவள் கூறும் ஆறுதல் வார்த்தைகள். மற்றக் குழந்தைகள் என்றால் இப்பதிலில் திருப்தியாகியிருப்பார்கள். ஆனால் மதி,

“நாங்களும் கடவுளிட்டை போய் அப்பாவைப் பார்ப்போமா?”

“அப்படி நினைக்க கூடாது மதி”

“ஏன்?” கேள்விகள் நீண்டுகொண்டே போகும்.

சித்ராவின் கிராமத்தில் அமர்ந்திருந்த பிள்ளையார் இரவோடு இரவாக நாடு கடத்தப்பட எங்கிருந்தோ தூக்கி வரப்பட்ட ஒரு புத்தர் குடியேறியிருந்தார். பிள்ளையாரோ புதிதாக ஆக்கிரமித்த புத்தரோ யாருக்கும் அருள் பாலித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் புத்தரைத் தொடர்ந்து மாற்று இனத்தவர் குடியேறத் தொடங்கினர். மண் மீட்புப் போராட்டத்தின் தொடர்ச்சி மண்ணை இழப்பதில் முடிந்திருக்கிறது.

சித்ராவுக்கு அந்த புத்தரைப் பிடித்ததோ இல்லையோ அவர் குடியிருந்த அந்த அரசமரம் மனதைக் கொள்ளை கொண்டது. அரசமர இலைகளின் சலசலப்பும் கிசுகிசுப்பும் அவளது மனதுக்கு இனிமையைத் தந்தன. காற்றடிக்கும் போதெல்லாம் அந்த இலைகள் மென்மையாக சலசலத்த படி தம் இருப்பை பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன. தம் ஆயுளை இழந்த பழுத்த இலைகள் கூட கை கோர்த்தபடி மென்மையாக கீழே விழுந்து தரையில் உட்கார்ந்து தாம் வாழ்ந்ததை நினைவுறுத்தின. வேலையால் வீடு திரும்பும்போது அந்த அரசமர இலைகளுடன் உட்கார்ந்து மௌனமாக அந்த சலசலப்புடன் இணைந்து தன்னை மறந்து உட்கார்ந்திருப்பாள். குழந்தை மதியும் தாயுடன் அந்த இலைகளை இரசிக்கப் பழகியிருந்தாள். வீட்டிற்கு அருகிலேயே அந்த அரசமரம் இருந்தது மதிக்கு விளையாட வசதியாக இருந்தது. கீழே பரப்பப்பட்டிருக்கும் அரசம் இலைகளைப் பொறுக்கி அதனைச் சமைப்பதும் அதே இலைகளில் அந்த உணவைப் போட்டு காகம் குருவிகளை அழைப்பதும் மதியின் பிரதான விளையாட்டு.

அன்றும் அப்படித்தான் தன் நாய்க்குட்டி, கோழிக்குஞ்சுகள் சகிதம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது,

“எனக்கும் சாப்பாடு கிடைக்குமா?” என்ற கேள்வியுடன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான் நிர்மலன்.

“ஓ!” மதி அன்பாகக் கண்ணைத் திருப்பியபடி அரசம் இலைகளை ஒன்றாக இணைத்து தான் செய்த சமையலைப் பரப்பினாள். ஒரு குரும்பட்டியை பக்கத்தில் வைத்து, “தண்ணி குடியுங்கோ. அப்ப விக்காது” ஒரு தாய்மையுணர்வுடன் பரிமாறிய மதி அவன் கண்களுக்குள் சிறைப்பட்டாள். “மதி விசிறட்டுமா? வேர்க்குதா மாமாவுக்கு?” ஒரு அரசமிலையால் விசிறிவிட்டாள்.

ஓ! உங்கடை பேர் மதியா? மாமாக்கு நிறைய பசிக்குது. நிறைய சாப்பாடு போடுவீங்களா?”

“ஓ. மதிட்டை நிறைய சாப்பாடு இருக்குது. நல்லா சாப்பிடுங்கோ. நானும் வேவலனும் சாப்பிட்டிட்டம்” என்று பக்கத்தில் ஓட்டி நின்று நாய்க்குட்டியை அணைத்தபடியே கூறினாள்.

“ஓ! இவருக்கு பெயர் வேலனா? உங்கடை ப்ரண்டா?”

“உசும். என்னுடைய தம்பி” அன்று தொடங்கிய நட்பு நித்தமும் தொடர்ந்தது.

கவிசிலிருந்து திருமணம் செய்வதற்காக நிர்மலன் ஒரு மாத விடுமுறையில் வந்திருந்தான். தாய் தந்தையை யுத்தத்தில் இழந்த அவனுக்கு அவனது அக்கா சீதனத்துடன் பெண் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வீடு நகை பெருந்தொகைப்பணம் இனாமாக ரொக்கப்பணம் தனக்காகக் கேட்டிருந்தாள். கல்யாண புரோக்கர் தினமும் வருவதும் போவதுமாக இருந்தார். கல்யாணப்பேச்சு மும்முரமாக இருக்க தினமும் மதியுடன் நேரம் கழிப்பது அவனுக்கு பிடித்ததாக இருந்தது.

“வீட்டுக்கு வாறீங்களா மாமா?”

வீட்டில் யார்யார் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டவண்ணம் அவளுடன் கூடப்போனான்.

“அம்மா அப்பா தம்பி அம்மம்மா மதி” கூறி முடித்தாள். ஆர்வத்துடன் சென்றவனை வரவேற்று உட்கார வைத்தாள்.

‘அம்மம்மா!’ அழைத்து அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“அப்பா எங்கே?” கேட்டவனுக்கு வரவேற்பறையில் மாலையுடன் மாட்டப்பட்டிருந்த வாலிபனைக் காட்டி ,

“இவர்தான் எங்கட அப்பா. அம்மா வேலைக்குப் போயிட்டா.”

“போராளியாக இருந்து வீரச்சாவடைந்திட்டார்” அம்மம்மா விளக்கினார்.

“கடவுளுக்கு அப்பாவை நல்லாய் பிடிக்குமாம். அதுதான் கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டார். நாங்களும் கெதியாய் போய் அப்பாவைப் பார்க்கப் போறம்” அதைக் கேட்ட நிர்மலனுக்கு மனம் தவிப்பாக இருந்தது.

முன் விறாந்தையில் கோழிக்குஞ்சுகள் தாய்க்கோழியுடன் ஏதோ சாப்பிட்ட வண்ணம் இருந்தன.

“இவர்களை மாமாக்கு அறிமுகப்படுத்தேலையே” சிரிப்புடன் கேட்டான்.

“ஓ! மறந்திட்டன். இவைதான் கோழிக் குழந்தைகள்”

“அதென்ன கோழிக் குழந்தைகள்?”

“உங்களுக்கு தெரியாதா? இந்தப் பெரிய கோழியின் குழந்தைகள் தான் இதெல்லாம்.” கையைக் காட்டி உதட்டைக் குவித்து அவள் சொன்ன விதத்தை விட கோழிக் குழந்தைகள் என்ற சொற்பிரயோகம் அவனை மயக்கியது.

ஒவ்வொருநாளும் மதியுடன் அவன் நேரம் கரைந்தது. மதியை விட்டுப் பிரியும் நேரத்தில் அவன் மனசு கனத்தது. ஏதோ தன் குழந்தை போல் அவளிடம் பாசம் ஒரு வலையாகப் பின்னப்படுவதை அவனால் தடுக்க முடியாமலிருந்தது. எப்படி இந்தக் குழந்தைமேல் இப்படியொரு பாசம் அவனுக்குப் புரியவேயில்லை. ஆனால் அந்தக் குழந்தைக்காக தன் மனம் துடிப்பதை அவனால் தடுக்க முடியாதிருந்தது. அந்தக்குழந்தைக்கு ஏதும் செய்ய வேண்டுமென்ற தவிப்பு வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

இரவு முழுவதும் யோசித்த நிர்மலன் மதியின் தாயாரைத் திரு மணம் செய்ய முடிவுசெய்து அடுத்தநாளே அம்மம்மாவுடன் பேசினான். அவருக்கு மனமிருந்தாலும் தயங்கினான்.

“தம்பி! யார் தன்னைத் தேடி வந்தாலும் ஒரு பெண்ணால் அவனைப் பிள்ளையாக நினைக்க முடியும். அந்தப் பிள்ளையும் மனதுக்குப் பிடித்த ஒரு பெண்ணை அம்மாவாக நினைக்க முடியும். ஆனால் எல்லோரையும் அப்பா என்று சொந்தம் கொண்டாட முடியுமா? அப்பா என்றது வித்தியாசமான உறவு தம்பி. எப்படி அப்பா என்று இன்னொருத்தரை ஏற்க முடியும்? உமக்கு விளங்குதோ தெரியலை எனக்கும் விளங்கப்படுத்தத் தெரியேலை.” கூறிவிட்டு விலகிச் சென்றுவிட்டார்.

அடுத்த நாளே மதியைச் சந்தித்தபோது ,

“மதிக்கு என்னை பிடிக்குமா? நான் அப்பாவாக வரட்டுமா?” சிரித்த மதி,

“மாமா! நீங்க மதியோடை அப்பாவாக முடியாது. மதிடை அப்பா தான் சாமிட்டை போயிட்டாரே! நீங்க மாமா”

“ஓம். அவர்தான் மதியோடை அப்பா. நான் கடவுளிட்டை மதின்றை அப்பாவைக் கண்டேனே. அவர்தான் சொன்னார். நான் கடவுளோடையே இருக்கப் போறன். மதி அப்பா இல்லாமல் கஷ்டப்படுறா. நீங்க அவவுக்கு புது அப்பாவாக போய் இருங்கோ என்று என்னட்டை சொன்னாரே. இந்த புது அப்பாவை உங்களுக்கு பிடிச்சால் என்னோடை மதியும் அம்மாவும் சவிசுக்கு வரலாம்” வெகு சாதாரணமாக அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அம்மம்மா திகைத்துப் போனா.

“அம்மா! எனக்கு மதிக்கு அப்பாவாக இருப்பதில் ஒரு கஷ்டமு மில்லை. விருப்பத்தோடைதான் சொல்லுறன். நீங்க உங்கள் மகளைக் கேட்டு அவவின் விருப்பத்தை சொல்லுங்கோ. என்னால் மதியை விட்டிட்டுப் போக முடியாது. நான் ஒரு நல்ல அப்பாவாக இருப்பேன். எனக்கு மதி குழந்தையாக கிடைத்தால் போனசாக ஒரு அம்மாவும் மனைவியும் கிடைப்பார்களே” சாதாரணமாகக் கூறியதுடன் அடுத்த நாளே அப்பா கொடுத்துவிட்டதாக பல விளையாட்டுப் பொருட்களை மதிக்குக் கொடுத்தான்.

அன்று மதியிடம் செல்லும்போது வானம் இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. அதைப்பொருட்படுத்தாமல் மதி தன் தோழர்களுடன் கெந்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அதைப் பார்த்த நிர்மலன்,

“மழை வரப்போகிறது மதி. வீட்டை போங்கோ. நாளைக்கு விளையாடலாம்”

“மாமா! மழை எப்படி வரும்? நாங்கதான் நெடுக ரெயின் ரெயின் கோ எவே. கம் எகெயின் அனத டே என்று பாடிக்கொண்டிருக்கிறோமே. அதைக்கேட்டு எப்பிடி மழை வரும்?”

நிர்மலன் சிலிர்த்துப் போனான். எவ்வளவு நிதர்சனமான உண்மை. அதுதான் இப்போது மழை குறைந்துபோய்விட்டதோ? வார்த்தைகளுக்கு சக்தி இருப்பது உண்மையென்றால் நாடு முழுவதும் எத்தனை குழந்தைகள் இப்படிப் பாடிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்தக் குழந்தை

எவ்வளவு புத்திசாலிக் குழந்தை. இந்தக் குழந்தையை கை பிடித்து உச்சத்திற்கு கொண்டு செல்ல நான் ஏன் ஒரு கருவியாக இருக்கக் கூடாது? பாலைவனத்துச் செடியாக இந்தத் தளிரை வாடவிடலாமா? கூடாது. மதிக்கு தான் அப்பாவாக வேண்டுமென்ற எண்ணம் தீவிரமடைந்தது.

அரசமரத்து மென்காற்று மெல்லென வீசி அவன் காதுகளில் இரகசியமாக அவனது கருத்தை ஆமோதித்தன.

அம்மா கூறியவற்றைச் சித்ராவால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அம்மாவின் பேச்சு அரசமரக்காற்றில் கலந்து கரைந்து போனது. எதிர் காலத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கையற்ற, பிழையான சிந்தனைகள் அவளை அலைக்கழிக்க அவள் மனதில் தோன்றிய எண்ணங்களை வார்த்தைகளால் கோர்த்து ஓசைகளாக வெளிப்படுத்த முடியாத ஊமைபோல் அவள் மனசு அழுத்தது.

இப்படியும் ஆண்கள் இருப்பார்களா? அல்லது வேறெதுவும் உள்நோக்கத்துடன் கல்யாணம் செய்வதுபோல் வேடம் போடுகிறாரா? தனிமையிலிருந்த கடந்த காலத்தில் அவள் கண்ட ஆண்களை வைத்து அவளால் அவனை நம்ப மறுத்தது.

நிர்மலன் நேரில் சந்தித்துக் கேட்டபோது பதில் சொல்லத் தெரியாது திகைத்து நின்றாள். எந்த ஒரு எதிர்பார்ப்புமில்லாமல் அப்பா மகள் என்றொரு பாசப்பிணைப்பு ஏற்படுமா? புதுவிதமான ஒரு பாசவலை பின்னப்பட்டு வருவது ஏற்கக்கூடியதா, இல்லையா? நூல்கண்டிலிருந்து நூல் நுனியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தவித்தாள். அரசமரம் மெல்லென சலசலத்து கிசுகிசுத்தது.

கீன்னிசை பாடாத உறவு

கருமுகிலை தனக்கு சொந்தமாக்கிய சுவிஸ் வானம் இலையுதிர் காலம் வந்துவிட்டதைப் பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தது. மாலை நான்கு மணிக்கே இருள் கௌவத் தொடங்கிவிட்டது. வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிய வித்யாவுக்குத் தனிமையில் உட்கார்ந்து அழவேண்டும் போல் இருந்தது. கணவனோ, பிள்ளைகளோ வந்திருக்க மாட்டினம். கவலை தீர அழுவம் என்று உடைகளைக்கூட மாற்றாமல் சோபாவில் உட்கார்ந்து அழத்தொடங்கினாள். மதியம் இரண்டு மணிக்கு ஊரிலிருந்து அம்மாவின் உடல்நிலை நன்றாக இல்லையென்றும், உடன் வந்தால் நல்லதென்றும் மாமா சுறினார். வேலையிடத்தில் அழவும் முடியாமல் அடக்கி வைத்த அழகை பீறிட்டுக் கொட்டியது.

அம்மா! அந்தச் சொல்லே இனித்த காலம்போய் அவவின் வயோதிபம் பயமுறுத்தியது. இருபத்தியெட்டு வயதில் எங்களுக்காக உழைக்கத் தொடங்கிய சரீரம் மெல்ல மெல்லத் தேய்வதை தடுக்க முடியாமல் இங்கும் அழைக்க முடியாமல் மனமுடைந்திருந்தாள் வித்யா. தங்கையுடன் கதைப்பதற்காய் போனை எடுக்கவும் ,

“அக்கா நான் வெளிக்கிட்டீட்டன். நீங்களும் சுணங்காமல் வாங்கோ” அவசரமாக இணைப்பைத் துண்டித்து விட்டாள்.

கணவனின் வருகைக்காய் காத்திருந்த நேரத்தில் மனக்குதிரை பின்னோக்கி ஓடியது. அம்மாவின் மெலிந்த கைகளும் கவலைகளை மனதுக்குள் போட்டு பூட்டி வைத்துவிட்டு போலிப் புன்னகையைத் தவழவிட்ட முகமும் மனக்கண்ணில் வந்து வந்து போனது. அம்மா எந்த சுகத்தையும் அனுபவித்ததாக வித்யாவுக்கு ஞாபகமேயில்லை. பாதியில் கழற்றிவிட்டு அதுவும் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் கைவிட்டு யாரோ ஒரு பெண்ணுடன் வாழ்வைத்தொடங்கிய கணவனைப்பற்றி எந்த அவதூறும் சொல்லாமல் எங்களையெல்லாம் வளர்த்து படிப்பித்தாள்... அதற்குமேல் நினைக்க முடியாமல் கண்ணீர் வழிந்தோடி கன்னங்களை நிறைத்தது. அம்மா! உங்கடை கடைசி நேரத்தில் நாங்கள் பக்கத்தில் நிற்காவிடில் எங்கள் கடனை நாங்கள் எப்போது தீர்ப்பது? அம்மா! நான் வருமட்டும் இருங்கம்மா. கைவிட்டுப்போன அப்பா என்ற உறவைத் தேடி நாங்கள் கலங்காமல் அம்மாவாய், அப்பாவாய். அம்மா என்ற சொல்லுக்கு உதாரணமாய் எந்தப்பிறவியில் உங்கள் கடன் தீர்ப்பேன் அம்மா” வாய்விட்டு அரற்றிக் கொண்டிருந்த அவளை,

“என்னப்பா கதவைக்கூட மூடாமல்” சொல்லி முடிக்கு முன்னே ஓடிச் சென்று கணவனைக் கட்டிப்பிடித்து ஒவ்வெனக் கதறினாள் வித்யா. நிலைமையை யூகித்த அவனும் தலைதவி ஆறுதல்படுத்திவிட்டு, அவசரமாக விமானச்சீட்டு பெறுவதில் மும்முரமானான். வீட்டுக்குள் நுழைந்த பிள்ளைகளும் நிலைமையைப் புரிந்து அம்மாவின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார்கள்.

“நீங்களும் போகப்போறீங்களா?” அப்பாவின் கேள்விக்கு ,

“அம்மம்மாவிற்கு சுகமில்லையா? நாங்களும் போகப்போறம்.” மறுபேச்சில்லாமல் மூவருக்கும் ரிக்கற் போட்டு முடித்துவிட்டார்.

“விடிய வெளிக்கிடவேணும். போய் அம்மாக்கும் உங்களுக்கும் தேவையானதை எடுத்து வையுங்கோ”

இரவு முழுவதும் நித்திரையும் வராமல் அம்மாவைப்பற்றிய நினைவுகளில் மூழ்கினாள். வித்யாவுக்கு அப்பாவின் முகம் மங்கலாக நினைவிருந்தது. ஆனால் தங்கை சத்யாவிற்கு தெரியவே தெரியாது.

ஆரம்ப காலத்தில்தான் ஏன் அப்பா வரவில்லை? எப்ப வருவார்? என்று கேட்டுத் தொந்தரவு செய்ததும் அம்மாவும் அப்பாவிடமிருந்து காத்திருந்ததும் நினைவில் மோதியது.

ஒரு துரோகிக்காக அம்மா எவ்வளவு துன்பங்கள், அவமானங்களைச் சந்தித்திருப்பார். இரண்டு பிள்ளைகளைக் கொடுத்துவிட்டு எந்த மனக் கலக்கமுமில்லாமல் இன்னொரு உறவைத் தேடிச் சென்ற அவரை ஒருநாளும் நொந்ததாகத் தெரியவில்லை. எங்களை நல்லவர்களாக, பண்போடு வளர்க்க வேண்டுமென்பதில் மட்டுமே கவனமாக இருந்ததை நினைக்க இப்போதும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

அவவுக்கும் இளவயது. இருபத்தியெட்டு வயதில் அம்மாவுக்கும் எத்தனை ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புகள் இருந்திருக்கும். எல்லாவற்றையும் கடந்த கர்ம யோகியாய். அம்மா! உங்களை நினைக்க பெருமையாக இருக்கு. உங்களின் பிள்ளைகள் நாங்கள் என்று சொல்ல. பாடசாலையில் அப்பாவின் இனிஷியலை மாற்றி அம்மாவின் சந்திரா என்ற பெயரின் 'ச' என்ற முதலெழுத்தை வைக்க சத்யா போராடி வெற்றி பெற்றாள். சத்யாவிற்கு அப்பா என்ற சொல்லே கோபமூட்டும் சொல்லாக இருந்தது. ஆனால் நான் இடையிடையே தனிமையில் இருக்கும்போது 'அப்பா' என்று சொல்லிப் பார்த்தது மறக்கவில்லை. ஆனால் வளர வளர அந்தச்சொல் வெறுக்கத்தக்க சொல்லாக மாறிவிட்டது.

வித்யாவிற்கு எட்டு வயதிருக்கும். அப்பாவை வீதியில் பார்த்து விட்டு தங்கையையும் இழுத்துக்கொண்டு அவருடைய சைக்கிளுக்குப் பின்னால் 'அப்பா அப்பா' என்று கத்திக்கொண்டு ஓடியபோது திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு விரைந்த அவர் முகத்தைப் பிறகு நினைக்கவே தோன்றவில்லை.

அம்மாவிடம் அதை அழுதழுது சொன்னபோது, அவர் காட்டிய நிதானம். 'எங்களை வேண்டாமென்று போனவரை நினைத்து நாங்க ஏன் அழ வேணும். உங்களுக்கு அம்மா இருக்கிறன். நான்தான் அப்பா, நான்தான் அம்மா. நீங்க இரண்டு பேரும் ஒற்றுமையாக இருங்கோ. அது போதும்.' அம்மாவின் வார்த்தை ஆணியடித்ததுபோல் வித்யாவின் மனதில் உட்கார்ந்து விட்டது.

காலையில் விமானமேறி கொழும்பை அடைந்து யாழ் போகும் வரை ஒரு வித ரென்ஷனில் இருந்தாள் வித்யா. அம்மாவை உயிருடன் பார்த்தபிறகே மனம் அமைதியானது. பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவர் தலையைத் தடவி விட்டு நீர் பருக்கியது ஆறுதலாக இருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் அறிவு போவதும் வருவதுமாய் எங்களை அடையாளம் கண்டு மென்மையாகப் பேசி மீண்டும் மயக்கநிலையில். அப்போது சித்தப்பா சொன்னார்,

“சில வேளை அண்ணி அண்ணாவைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறாவோ? எதுக்கும் அண்ணாவுக்கு சொல்வோமா?” சொல்லி முடிக்கு முன்பே வித்யாவும், சத்தியாவும் வெகுண்டெழும்பினார்கள்.

“கடைசி நேரத்தில் உங்கடை அண்ணனை அம்மா மன்னித்து அவரை பாவம் பிடிக்காமல் செய்யப் பார்க்கிறீங்களா? அந்த மனிசன் இந்த வீட்டுப் படியேறக் கூடாது.”

“என்ன இப்படிச் சொல்றீங்க. ஆம்பிளைப்பிள்ளையும் இல்லை. கொள்ளி வைக்க அவர் வரத்தானே வேணும்.” சித்தப்பா சொல்லவும் மாமா திரும்பி வித்யாவைப் பார்த்தார்.

“எந்தக் காலத்திலை இருக்கிறீங்க. ஆம்பிளைப்பிள்ளைதான் செய்யவேணுமென்ற எந்த சட்டமும் இல்லை. நாங்கள் இரண்டுபேரும் சேர்ந்தே செய்வம். ஒருத்தரும் இந்த விஷயங்களில் தலைப்போட விடமாட்டம்.” அவர்களின் நியாயமான கோபம் எல்லாரையும் வாயடைக்க வைத்துவிட்டது.

வித்யா விறுவிற்றென அம்மாவிடம் சென்றவள் ,

“அம்மா அந்த மனிசனைப் பார்க்க ஆசைப்படுறீங்களா?” கையைப் பிடித்தபடி கேட்டாள். தலையை அசைத்து மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டு இவ்வளவு காலம் அடக்கி வைத்திருந்த வெறுப்பைக் கொட்ட தன் முழு சக்தியையும் திரட்டி “சீ அவனெல்லாம் ஒரு மனிசனா?” கூறிவிட்டு கண்ணை மூடியவர் மகளை பக்கத்தில் இழுத்து ,

“ஒரு கேள்வி போய்க்கேள். ஏன் இப்படிச் செய்தனி?” திக்கித்திக்கி கேட்டு விட்டு நிரந்தரமாகக் கண்ணை மூடிவிட்டார்.

வித்யாவும், சத்தியாவும் ஈமக்கிரியைகள் செய்து முடித்து கடைசிக் கடமை சுடலையுடன் முடிந்தது. தீ நாக்குகள் கடமை முடித்த அந்த அன்னையின் உடலைத் தீண்டத் தயங்கி பின் கொழுந்துவிட்டெரிந்தன. பட்ட துன்பங்கள் எல்லாம் அந்த தீயில் ஆகுதியாகின. அன்னை இட்ட ஆணையை கேட்டுவர வித்யா ஆயத்தமானாள். சத்தியா அவளுடன் செல்ல மறுத்து விட்டாள்.

நோயிலும், பணக்கஷ்டத்திலும் தவித்துக்கொண்டு இருப்பதாக சித்தப்பா சொன்னார். வித்யா பார்க்கப்போனபோது கையும் காலும் இழுத்து படுக்கையில் இருந்தார். அவரது மனைவி 'உங்கள் மகள் வித்யா வந்திருக்கிறா' என்று சொன்னவுடன் பரபரப்புடன் தலையைத் திருப்பி பார்த்தார். 'அவரது இரண்டு பிள்ளைகளும் கடைசிப் போரில் இறந்துவிட்ட தாகவும் இப்ப இந்த மகளைப் பார்ப்பதில் சந்தோஷப்படுவார்' என்றும் அந்த மனைவி கூறினாள்.

“எப்படியும் இரத்தம் துடிக்குது. தான் ஆடாட்டாலும் தசை ஆடும் என்றது எவ்வளவு உண்மை” கூறி முடிக்கு முன்னே,

“தசை ஒன்றும் ஆடேலை. ஏன் அம்மாவையும் எங்களையும் விட்டிட்டு ஓடிப்போனவர் என்ற ஒரு கேள்வியைக் கேட்கத்தான் வந்தனான். வாயும் இழுத்து கதைக்க முடியாமல் கடவுள் கொடுத்த தண்டனையே போதும். கேட்க ஒன்றுமில்லை.” கூறிவிட்டு திரும்பியவளை கையை ஒருவாறு இழுத்து கும்பிட எத்தனித்தவர் மேல் இரக்கம் வரவில்லை. தண்டனை அனுபவிக்கும் திருப்தி ஏற்பட திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தாள் வித்யா.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

அப்பாவின் கடைசி ஆசை

ஔரவின் இருளைக் கலைந்தோடச் செய்து உலகைப் பாதுகாக்கத் தன் எல்லாக் கரங்களையும் விரித்து நீட்டிக்கொண்டு வானில் எட்டிப் பார்த்தான் பகலவன். பகலவன் வந்து துரத்து முன்பே வானத்தைக் காலி செய்துவிட வேண்டுமென்ற பரபரப்புடன் ஓடி மறைந்தன பிரகாசத்துடன் ஒளிர்ந்த விண்மீன்களெல்லாம்.... ஆதவன் வரும் மகிழ்ச்சியில் வானம் தன்னை குங்குமச் சிவப்பாக்கியது.

சுள்ளென்று சுட்ட வெயில் சூடு பட்டு சோம்பல் முறித்தபடி படுக் கையை விட்டெழுந்தேன். வார விடுமுறை நாள். ஆறுதலாக கடமைகளைச் செய்யலாம். வானொலியைத் திருகிவிட்டு கழிப்பறையை நாடினேன். நான் குளித்துவிட்டு வரவும் செய்தி முடிந்து மரண அறிவித்தல் ஆரம்பமாகியது. கையில் கோப்பிக் கோப்பையுடன் வந்தமர்ந்த என் காதில், பிரவுண்வீதி கொக்குவிலைச் சேர்ந்த கந்தையா ஆனந்தகுமார் காலமானார். விமலராணியின் அன்புக் கணவரும்... பின் ஒலித்த எந்தப் பெயர்களும் என் காதுகளில் விழவில்லை.

அப்பா! அப்பா!

மனம் குலுங்கியது. எத்தனை நீண்ட வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. ஊரைவிட்டு வந்து வேலை தேடி வாழ்க்கையை வாழத்தொடங்கி இருபது

வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. பதினெட்டு வயதில் யாருக்கும் சொல்லாமல் எங்கெங்கோ அலைந்து இந்த மலைநாட்டில் எனக்கான ஒரு இடத்தில் அமைதி இல்லாமல் வாழும் என்னை மீண்டும் அழைக்கிறது எனது ஊர். வீட்டை விட்டுக் கிளம்பமுதல் அப்பாவுடன் கதைக்க வேண்டும் போலிருந்ததால் அவரின் அறைக்குச் சென்று அவருடன் கடைசியாகக் கதைத்த பேச்சுகள் என் மனதில் ஒலியலைகளாய் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டு தானிருந்தன. மீண்டும் மீண்டும் எண்ணுவதால் போலும் அவை உயிர்த்தடிப்புடன் எனது சுவாசத்துடன் கலந்து நின்றன.

நான் போகவேண்டும். அப்பாவின் ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும். அவசரமாக எழுந்து நண்பனுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு வேலைத்தலத்தில் லீவுக்கு சொல்லும்படி கூறிவிட்டு மாற்றுடையை தோள் பையில் திணித்துவிட்டு தொடருந்து நிலையத்திற்கு விரைந்தேன்.

இப்போது யாழ்ப்பாணத்திற்கு நேரடிப் பயணம் செய்ய முடியாது. வவுனியா வரை போய் அங்கிருந்துதான் கொக்குவில் போகவேண்டும். எந்த உறவுமே வேண்டாம் என்று உதறிவிட்டு வந்த ஊரை நாடிப் போகிறேன்.

தொடருந்திலேறி அமர்ந்தவுடன் மனக்குதிரை இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ஓடிநின்றது. பள்ளியில் ஒன்பதாம் ஆண்டு படிக்கும் போது எனது வகுப்பு மாணவர்கள் என்னைக் கேவலமாகக் கேலி செய்யும் போது எதுவுமே விளங்கவில்லை. வகுப்பு மாணவர்கள் தவிர்த்து பள்ளியின் இதர மாணவர்களும் எனக்குப் பின்னால் என்னைக் கீழ்த்தரமாகப் பேசுவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. 'இளங்கோ வீட்டுக்கு யாரும் போகாதீங்கடா. போனால் அவ்வளவுதான்' ஏனென்று புரியவில்லை.

பாடசாலையிலிருந்து ஒருநாள் நேரத்தோடு வந்ததில் சக மாணவர்களின் கேலிப்பேச்சுக்கான பதில் கிடைத்தது. அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் நொருங்கிப்போனேன். வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்துபோகும் செல்லையாவுடன் அம்மாவைப் பார்க்கக் கூடாத கோலத்தில் பார்த்தது; அதிர்ந்துதான் போனேன். ஆனால் அம்மா தலை குனிந்ததாகத் தெரியவில்லை. அறைக்குள் முடங்கிய நான் இரவு சாப்பிடக்கூட வெளியே வராது ஓட்டைப் பார்த்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தேன். பலமுறை அழைத்தும் போகாமல் இருந்ததற்கு,

“பசியில்லையாக்கும்” என்ற தாயின் பதில் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கேட்பது போலிருந்தது.

அப்பாவையோ அக்காவையையோ பார்க்கும் நிலையில் நான் இல்லாததும் அடுத்த இரண்டு நாட்கள் பள்ளியும் செல்லாமல் என் அறைக்குள் அடைந்து கிடந்ததும் இன்று நினைத்தாலும் வலிக்கும். அக்காமார் இரண்டுபேரும் மாறிமாறிக் கூப்பிட்டும் வெளியே வராததால் பெரிய அக்கா அறைக்குள் சாப்பாடு எடுத்து வந்து குழைத்துக் கொடுத்ததும் ஏனென்று, வலியுறுத்திக் கேட்டும் நான் வெறுமனே உட்கார்ந்திருந்ததும் மறக்க முடியாத நினைவுகள்தான்.

பணம், படிப்பு, அழகு இருந்தும் அக்காக்கு ஏன் திருமணம் நடக்கவில்லை என்பது புரிந்தது. திருமணம் செய்த அக்காவும் கல்யாணம் முடிந்து மறுவாரமே திருப்பி அனுப்பப்பட்டதும் ஏனென்பது புரிந்தது. இத்தனை காலமாய் எதுவுமே தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்ததற்காய் வெட்கப்பட்டேன். எல்லாமாகச் சேர்ந்து தகப்பன் மேல் கோபம் ஏற்படுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

ஒரு வருடத்திற்கு முன் திருமணமாகிப்போன அக்காவை வீட்டு வாசலில் கொண்டு வந்து இறக்கிவிட்டுப்போன மாப்பிளையின் அப்பா, ‘முதலே விசாரிக்காமல் போயிட்டம். இந்த வீட்டுப்பெண் எங்களுக்கு வேண்டாம்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிட்டார். அக்கா அழுதுகொண்டே இருந்ததும் எங்களுக்குக் காரணம் புரியாமலிருந்ததும் இப்போது மெல்ல மெல்லப் புரிய ஆரம்பித்தது.

அப்போதுகூட அம்மா புரிந்து கொள்ளாதது போலிருந்தது இன்னும் வெறுப்பைத்தான் வரவழைத்தது. பெரியம்மா, மாமா என்று பலர் அதே ஊரிலிருந்தும் யாரும் எங்கள் வீட்டுக்கு வராததும் நாங்கள் யாரும் அங்கு போகாததன் காரணமும் இப்போது புரிந்தது. அப்போது அம்மாவின்மேல் ஏற்பட்ட வெறுப்பும் அப்பாவின் மேல் ஏற்பட்ட கோபமும் இன்னும் அப்படியேதானிருந்தது. அம்மாவை வெறுத்தது போல் அப்பாவை வெறுக்க முடியவில்லை. ஆனால் அப்பாவின் மேலுள்ள கோபம் போகவில்லை. ஆனாலும் அவர் ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதற்காய் புறப்பட்டிருக்கிறேன்.

அந்தப் பொம்பிளையின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டியிருக்குமே என்று கவலை இப்போது வாட்டியது. அம்மா என்று நினைக்கவே கூசியது.

“நான் போகாவிட்டால் அந்த இரண்டுபேரில் ஒருத்தன் கொள்ளி போடுவான்” நினைக்கவே மனம் பற்றியெரிந்தது. இதென்ன கொள்ளி போடுகிற சம்பிரதாயம் உரிமை அதுயிதுவென்று அந்த பொம்பிளை செய்த தப்புக்கு எனக்கு ஏன் இதுகளிலெல்லாம் கோபம் வருகிறது? எனக்குள் நானே பேசிக் கொண்டேன்.

தொடருந்தில் இடநெருக்கடியில்லாமல் வசதியாகவே இருந்தது. கால் நீட்டி படுக்கக்கூடியதாயிருந்தும் படுக்கமுடியாமல் அவதிப்பட்டேன். எனது பதினாறு வயதிலிருந்து படுக்கை என்னை அரவணைத்ததில்லை. எப்போதும் தூக்கம் என்னை விட்டு விலகியே இருந்திருக்கிறது. அந்தப் புரியாத வயதிலேற்பட்ட தூக்கம் இன்றுவரை தொடர்ந்தே வருகிறது. தூக்கம் எனக்கு என்றுமே நிம்மதியைத் தந்ததில்லை. மனம் பழைய நினைவுகளுக்குத் தாவினது.

வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுவதற்கு முதல் நாளிரவு அப்பாவின் அறைக்குச் சென்றபோது சாய்வு நாற்காலியில் கண் மூடிப் படுத்திருந்தார். வேலையால் வந்தால் எப்போதுமே அப்படித்தானிருப்பார். அரசாங்க வேலையில் ஒரு உயரதிகாரி என்ற பதவியில் இருக்கும் அப்பா இந்தக் கார் ட்ரைவரிடம் இப்படி ஏமாந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறாரே. அவரது பதவியென்ன அவரது கம்பீரமென்ன. அவையெல்லாம் இந்த வீட்டுக்குள் முடங்கிப் போய்விட்டதே.

“அப்பா!” கண்ணைத் திறந்து “என்னய்யா?” என்றார்.

“ஏனப்பா இப்படியிருக்கிறீங்க. கேவலமாக இருக்கு. அம்மாவை அடக்கத் தெரியாதா? இப்படியேயிருந்தால் அக்காக்கு எப்படி கல்யாணம் செய்யப்போறீங்க? மற்ற அக்காவை எப்படி வாழ வைக்கப் போறீங்க? எனக்கு இன்றைக்குத்தான் எல்லாம் தெரிஞ்சது. வெட்கமாயிருக்கப்பா. எங்களுக்கு அந்த பொம்பிளை தேவையில்லை. இரண்டு பேரையும் கலைச்சிடுங்கோ” கத்திய என்னைக் கைபிடித்தார்.

“சொல்லிப் பார்த்திட்டன். முடியேலை. இனி என்ன செய்ய?” அவர் சொல்லி முடிக்குமுன்னே கையை உதறிவிட்டு,

“நான் போறனப்பா. எனக்கு யாருமே வேண்டாம்.” அறையைவிட்டு வெளியே வந்த என்னிடம்,

“கையாலாகாத அப்பாவை மன்னிச்சிடய்யா. நான் செத்தால் அவங்கள் அதுதான் உன்ரை தம்பியள் ஒருத்தரும் எனக்கு கொள்ளி வைக்கக் கூடாது” காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல் அன்றே வீட்டை விட்டுக் கிளம்பியவன்தான் இன்றைக்கு இத்தனை வருடத்திற்குப் பிறகு சொந்த மண்ணை மிதிக்கிறேன். ஆனால் அவங்கள் கொள்ளி வைக்கக் கூடாது என்ற வார்த்தைகள் மட்டும் உள்ளத்துள் நேராகப் புகுந்து என் ஆழ்மனதில் ஊடுருவி நின்றதை இப்போது உணர்கிறேன்.

இத்தனை வருடங்களும் எந்தத்தொடர்பும் எங்களுக்கிடையே இருந்தது இல்லை. அவ்வப்போது ஏற்படும் வீட்டு நினைவைக் கண்டு கொண்டு இருக்கும் தீ எரித்துவிடும். மனிதனை அடியோடு வேரறுக்கும் நோய் கவலை என்ற மனநோய்தான். தாயிலிருந்த வெறுப்பு என்னை எந்தப் பெண்களையுமே ஏறெடுத்துப் பார்க்க வைக்கவில்லை.

சிலநேரங்களில் அப்பாவைப்போல் நானும் அக்காவைக்கு வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுக்காத கோழைபோல் ஆகிவிட்டதை நினைத்து என் மேலேயே வெறுப்புக் கொள்வேன். அவ செய்த பிழைக்கு அக்காவையளையும் அல்லவா தண்டித்து விட்டன் என்று சிலநேரங்களில் யோசிப்பன். ஒரு அக்காவையென்றாலும் கூட்டிக் கொண்டு வெளிக் கிட்டிருக்கலாம் என்ற நினைவு அடிக்கடி வரும். படிப்போ பணமோ இல்லாமல் அவர்களும் என்னை நம்பி வந்திருந்தால்? எண்ணங்கள் கோர்வையில்லாமல் தாறுமாறாய் ஓடியது.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு நேரடியாகப் போக முடியாத நிலை. இறங்கி இறங்கி ஒருவாறு கொக்குவில் வந்துவிட்டேன். இவ்வளவுதூரம் வந்த எனக்கு வீடு அண்மித்ததும் மனம் ஏதோ மாதிரியிருந்தது. அம்மாவின் முகத்தில் முழிப்பதற்கே மனம் கசந்தது. உறவினர்கள் அக்கம் பக்கத்தார் என்று வீடு நிறைந்திருந்தது. வீடு மரணம் என்ற வண்ணத்தைக் குழைத்துப் பூசி அப்பிக் கொண்டிருந்தது. உள்ளிருந்து சாம்ராணிக் குச்சிகள் தாம் எரிந்தவண்ணம் மரணவீட்டு வாசனையை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

நான் உள்ளே நுழையவும்,

அப்பா! அடி வயிற்றிலிருந்து குரல் குமுறிக் கொண்டு ஓங்கி ஒலிக்க ஓடிவந்த அக்காவை இருவரும் என்னைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு கதறினார்கள். அம்மா பக்கத்தில் வர ஒதுங்கி அப்பாவின் அருகில் போனேன்.

“அதுதான் மகன் வந்திட்டாரே. இனியேன் மகள் கொள்ளி வைப்பான்”

- யாரோ கூறவும் அக்கா கொள்ளி வைக்க ஆயத்தமாயிருந்தது தெரிந்தது. அப்போ நான் வராவிட்டாலும் அப்பா மாற்று நடவடிக்கைக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். பெரிய பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கத் தெரியாதவர் இதில்மட்டும் கவனமாய் இருந்திருக்கிறார். தன் இறப்பில் தன் பிள்ளைகள் யாரேனும் கொள்ளி வைப்பதன் மூலம் அம்மாவைத் தண்டித்திருக்கிறார் போலும். அங்கு உள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் அதைப்புரிய வைத்திருக்கிறார். மனம் கொஞ்சம் அமைதியடைந்தது.

அந்தச் செல்லையா அங்குமிங்கும் ஓடியவண்ணமிருந்தான். அவனது சாயலில் அந்த இரண்டுபேர் என்னை அண்ணா என்றழைத்தபடி அணுகவும் வெறுப்புடன் விலகினேன். யாரோ செய்த தப்புக்கு யாரின் மேலேயோ கோபம் வந்தது. கையாலாகாத அப்பா கொள்ளி வைக்கும் விடயத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்தி உலகிற்கு அவவின் நடத்தையை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார். இப்போது தோன்றுகிறது. அப்பா கையாலாகாதவரா அல்லது அடங்க மறுத்த அந்தப் பொம்பிளை குற்றவாளியா? கூட்டத்தில் கசமுசுவென்று பேச்சுக்கள் தொடர்ந்தன.

நான் குளித்துவிட்டு அப்பாவின் ஈமக்கிரியைகள் செய்வதற்கு ஆயத்தமானேன். அப்பா மீளாத துயிலில் அமைதியாய் படுத்திருந்தார். முன்பு பார்த்த இறுகின முகம் போல அல்லாமல் அமைதியடைந்திருந்தது போலத் தோன்றியது. நான் போகும்போது இருந்த நிலையிலேயே என் இரண்டு அக்காவையும் இருந்தார்கள். நானும் அப்பாவைப்போல் கையாலாகாதவனாய் இருக்கப் போகிறேனா அல்லது அவர்களுக்கு ஏதும் வழி செய்யப் போகிறேனா? அந்தப் பொம்பிளையையும் அவனையும் அந்தப் பெடியன்களையும் அடித்துத் துரத்தப் போகிறேனா? அப்பாவின் மரணம் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வரத்தான் போகிறதா?

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

காற்றுவெளி ஆடி - 2023

கலைந்த கனவுகளும் தவிக்கும் உள்ளங்களும்

இன்றோடு பத்துநாட்கள் முடிந்துவிட்டன கணேசன் இவ்வுலகை விட்டுச் சென்று. படுக்கையிலேயே புரண்டு புரண்டு படுத்தபடி இருந்தாள் மாலா. நித்திரையைத் தொலைத்து பல நாட்களாகி விட்டன. கண்களுக்குள் தேக்கிவைக்க முடியாமல் கண்ணீர் கன்னங்களில் வழிந்தோடியது. பக்கத்தில் மகள் நிவேதிதா படுத்திருந்தாள். அவளும் நித்திரை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மெல்லத் திரும்பி நிவேதிதாவின் தலையை மெல்லென வருடினாள். அந்த வருடலில் அப்படியே கரைந்து ,

“ஏனம்மா எங்களுக்குமட்டும்?” வார்த்தைகள் முடியாமல் விசம்பினாள். மாலாவுக்கு நெஞ்சு கனத்தது. இந்தப் பிள்ளைகள் என்ன தவறு செய்தார்கள்? அப்பா இருக்கும்போதும் சுகம் கண்டதில்லை. இந்த கடவுள் ஏன் இப்படி அவர்களை பாடாய்ப் படுத்துகிறார்? பேச முடியாமல் அவளைக்கட்டிப்பிடித்து தலை கோதினாள். பேச்சற்ற நிலையில் ஒருவரையொருவர் கட்டி அணைத்து ஆறுதல்படுத்த முனைந்தனர்.

“எவ்வளவு நேரம் இரண்டு பேரும் இப்படியே அழுது கொண்டிருக்க போறீங்க? அங்கை தம்பி ஹரியைப் பாருங்க. வெறிச்சுப் பார்த்து கொண்டு. கதைக்கிறானுமில்லை. அவனையும் பக்கத்திலை கூப்பிட்டுக் கதையுங்கோ. அவனை இப்படியே விட்டால் இனிப் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாமோ?” கூறினாள் மாலாவின் நண்பி தயாளினி.

“ஹரி! இங்கை அம்மாட்டை வாங்கய்யா.” இரண்டு மூன்றுதரம் கூப்பிட்ட பின் அம்மா அருகே வந்தான் பத்தே வயதான ஹரி. அணைத்துப் படுக்கவைத்த மாலா எதுவும் பேசாமல் முதுகை மென்மையாகத் தடவினாள். அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ,

“எனக்கு பயமாயிருக்கம்மா. பள்ளி போனால் ஒருத்தரும் என்னோடு சேரமாட்டினம். நான் பள்ளிக்கு போக மாட்டன்.” சொன்ன மகனுக்கு,

“யார் சொன்னது அப்பிடி? அப்பா போயிட்டார். அதுக்காக படிக்காமல் இருக்க வேணுமா?”

“அப்பா ஏனம்மா இப்படிச் செய்தவர்? என்னோடை இப்ப ஒரு ப்ரண்ட்சும் கதைக்கினமில்லை. நான் போன் பண்ணினாலும் எடுக்கின மில்லை” அவன் கண்ணில் வழிந்தோடிய கண்ணீரைத் துடைத்தபடி ,

“எல்லாம் கொஞ்சநாளாக்குத்தான். பிறகு எல்லாமே மாறிடும். எல்லாருக்கும் தெரியும் எங்களைப்பற்றி” நம்பிக்கையுட்டினாள் மாலா தனக்கும் சேர்த்து. பக்கத்தில் வந்த தயாளினி,

“எழும்பு மாலா. நீயே இப்படியிருந்தா பிள்ளைகள் என்ன செய்வார்கள்? அந்த மனுசன் இருக்கேக்கையும் நல்லது செய்யேலை. இப்படிப் போகேக்கையும் அவதூறை அள்ளிப் போட்டிட்டுப் போயிட்டுது. அந்தாள் இருக்கேக்கை நீ பட்டதெல்லாம் போதும். இனி நிம்மதியாய் பிள்ளைகளை வளர்க்கிற வழியைப் பார். ஆர் என்ன என்றாலும் சொல்லிட்டுப் போகட்டும். கடவுள் ஒருத்தன் பார்த்துக்கொண்டுதானே இருக்கிறான்.” என்றாள்.

கைத்தொலைபேசியை எடுத்து பார்க்கத்தொடங்கிய நிவேதிதா வைத் தடுத்தாள் மாலா.

“சும்மா உதுகளைப் பார்த்திட்டு என்னென்னவோ எல்லாம் எழுதியிருக்கு என்று மனதைப் போட்டு வேதனைப்படுத்தி எனக்கும் தம்பிக்கும் சொல்லி அழ வைக்காமல் பேசாமலிரம்மா.”

“அம்மா! நாங்க பார்க்காட்டாலும் எழுதாமல் விடப்போயினமா? இப்பதான் ஏன் தமிழ் படித்தேன் என்று கவலைப்படுகிறன். தமிழ் தெரியாட்டால் என்ன எழுதினாலும் தெரியாமலே போயிருக்கும். ஏன்

இந்தத் தமிழ் ஆட்கள் இப்பிடி இருக்கினம்? பார்க்காததை எல்லாம் கண்டபாட்டுக்கு எழுதினம். அதாலை அவைக்கென்ன நன்மை கிடைக்கப் போகுது?" என்றாள்.

“அப்பா இருக்கேக்கையும் போட்டு வருத்தினார். போகேக்கையும் பழி போட்டிட்டுப் போயிட்டார். நாங்க கொண்டந்த வரம்.” குரல் உயர்த்த தைரியமில்லாமல் ஒடுங்கிப்போய் வாழ்ந்த மாலா பழியைச் சுமக்க வேண்டியவளாய் இருந்தாள். அதிர்ந்த குரலைக் கேட்டுப் பழகாத மாலாவால் உரத்த சத்தத்துடன் பேசும் அதிகாரத்தொனி அச்சத்தை மட்டுமன்றி அருவருப்பையும் வெறுப்பையும் அவளிடத்தே தோற்றுவிக்க ஒதுங்கிப் போக ஆரம்பித்தாள். அவள் ஒதுங்கிப்போனது அவனுக்குத் தான் சுமத்தும் குற்றச்சாட்டுகளை அவள் ஏற்றுக் கொண்டதற்கான குறியீடு என்று எண்ண வைத்தது அல்லது வலுக்கட்டாயமாக அக்குற்றச் சாட்டுகளை திணிக்க உதவியது.

இந்த அழகான சுவில் நாட்டில் நிம்மதியான வாழ்க்கை வாழ முடியாமல் மாலா பெருந்துன்பத்தைத்தான் அனுபவித்து விட்டாள். கணவன் மனைவி பிரச்சினை நாலு சுவருக்குள்தான் இருக்க வேண்டுமென்று தாயகத்தில் மூளைக்குள் ஏற்றிவிட்ட தாக்கத்தை மாலாவுக்கு இறக்கி வைக்கத் தெரியவில்லை. கணவனை விட அழகிலும் அந்தஸ்திலும் படிப்பிலும் உயர்ந்து இருந்ததே அவர்களின் எல்லாப் பிரச்சினைக்கும் காரணமாக இருந்து விட்டதுவோ? கணவனின் தாழ்வு மனப் பான்மையை போக்க அவளும் எவ்வளவோ செய்து பார்த்துவிட்டாள். கற்பனையான ஒரு பயம் தன்னைவிட்டு அவள் போய்விடுவாளோ என்ற பயம் அவனுள் வேரூன்றி விட்டதை அவளால் உணர முடிந்ததை அவள் ஏற்றுக்கொண்டதேயில்லை. கௌன்சிலிங் போக அவள் நச்சரித்த போதும் ‘எனக்கென்ன விசரோ?’ என்று தன் அதட்டும் குரலால் அவளை மேலே பேசவிடாது மௌனிக்க வைத்துவிடுவான்.

தன் கணவனைப் போலவே பலருக்கு மன அழுத்தத்துக்கும் மன நோய்க்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் இருப்பது கண்டு வேதனைப் படுவாள். தயாளினியுடன் அவனது இறப்பைப் பற்றிப் பேசும்போது “சுகிசிவம் ஐயா ஒரு சொற்பொழிவில் சொன்னதை நீ கேட்டாயா? இப்போது இவருக்கு அது பொருத்தமாக இருப்பது போல் தோன்றுகிறது” என்றாள்.

“நீதான் ஒரே சுகிசிவம் ஐயாவின் பேச்சுடன் ஐக்கியமாகியிருப்பாயே. நான் எல்லாமே கேட்பது என்றில்லை. நீ அனுப்பும் சிலதுதான் கேட்பேன்.” என்றாள் தயாளினி.

“தந்தை இப்படியொரு உள்ப்பாதிப்பால் தாயை நோக்கித் திருந்தால் அதுபோன்ற சில விடயங்கள் கருவிலேயே குழந்தையின் மனதில் ஆழமாகப் படமாகப் பதிந்து விடுகிறது என்று சொன்னார். இவருக்கும் அப்படியொரு பாதிப்பு இருந்திருக்க வேண்டுமென்று இப்போது நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அவர் முந்திச் சொன்னவர். அவரது அப்பா எப்போதும் அம்மாவை கண்ட பாட்டுக்குப் பேசி அடிப்பதாக. அப்போது சிலவேளைகளில் அவரது அம்மா சாகலாமென்று பலமுறையோசித்திருக்கலாம். அந்த தற்கொலையெண்ணம் அவர் கருவிலிருக்கும் போதே அவருடைய ஆழ்மனதில் விதைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அந்த விதை மனதில் மரமாகி தற்கொலை எண்ணம் வந்திருக்கலாம். அதன் விளைவுதான் இந்தத் தற்கொலையாகக்கூட இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பழி முழுவதும் என் தலையிலேயே விழுந்திருக்கிறது. எத்தனைதரம் கௌன்சிலிங்கு கூப்பிட்டு இருப்பன். கௌன்சிலிங் போயிருந்தால் இப்படி தற்கொலை நினைவு வராமல் இருந்திருக்குமோ என்னவோ. இந்த நாடுகளில் எவ்வளவு வசதிகளிருந்தும் பயன்படுத்ததெரியாமல் வீணாகிப் போனோமே. அவரது மூர்க்க குணத்தால் பாதிக்கப்பட்டது நானும் பிள்ளைகளுந்தானே. ஒரு நல்ல மகனாக. நல்ல அண்ணனாக எல்லாப் பொறுப்புகளையும் சுமந்து அவர்களுக்கு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்த அவருக்கு நல்ல கணவனாக நடக்கத் தெரியவில்லையே. ஒரு கணவனாய் மனைவியை நேசிக்க அன்புகாட்டத் தெரியாவிட்டாலும் ஒரு சுக மனிசியாகக்கூட மதிக்கத் தோன்றவில்லையே. அவர் தற்கொலை செய்திட்டு நிம்மதியாகப் போய்ச் சேர்ந்திட்டார். இப்ப என்னைப் பற்றித்தானே உலகம் தூற்றுகிறது. அவர் இறந்ததைவிட என்னை இழிவாகப் பேசுறதைத்தான் என்னால் தாங்க முடியவில்லை. பிள்ளைகள் இதை பெரிதாகப் பாதிக்கப்படுவது என்னை மேலும் வேதனைப் படுத்துகிறதே.” கூறியவளுக்கு ஆதரவாகச் சொன்னாள் தயாளினி,

“நீ சொல்றது சரிதான். மகாத்மகாந்தி கூட சொல்லியிருக்கிறார் தனது மூத்த மகன் ஹரிலால் பொறுப்பில்லாமல் தன்னை வெறுத்து உதறி வீட்டை விட்டு வெளியேறியதற்கு முழுக்க முழுக்கத் தானே காரணமென்று.

மனைவி கருவுற்றிருந்தபோது தான் அவளை நடத்திய முறையே அவன் இப்படியாகியதற்கு காரணமென்று. யார் யார் எப்படி யெப்படி வரவேணும் என்று எழுதியிருக்கோ அப்படித்தான் வரமுடியும் என்று எங்கடை அப்பா நெடுகச் சொல்லுவார். ஆனபடியால் சும்மா இதுகளை நினைத்து கவலைப்படுறதை விட்டிட்டு நடக்கிறதைப் பார். லீவில்லை நிண்டது போதும். வேலைக்குப் போகத் தொடங்கு. எத்தினை நாளைக்குப் பேசப்போகினம்? எதுக்கும் ஒரு முடிவு இருக்குதுதானே. உனக்கு கைகொடுக்க யாரும் வரப் போறதில்லை. நீயே எழும்பினால் தான் உண்டு. இந்த கேடுகெட்ட சமூகத்தின் பேச்சுக்கு காது கொடுத்துக் கொண்டு. இதுகூட ஒரு மனநோய்தான். மற்றவர்களைத் தூற்றி தங்களை ஏதோ நல்லவர்களாகக் காட்டும் ஒரு வேடம். விட்டுத் தள்ளு. யாரோ பெற்றபிள்ளையை திருத்துறது லேசப்பட்ட காரியமா? அந்த அம்மா தன் பொருளாதாரச்சமைகளுடன் தன் கணவனின் குணக்கேடுகளையு மெல்லா மகனுக்கு கடத்திப் போட்டு போய்ச் சேர்ந்திட்டா. நீ உன் பிள்ளைகளை இது பாதிக்காமல் பார்த்துக்கொள். நிவேதிதா விளங்குற வயது. ஓரளவுக்கு புரிந்துகொள்வாள். ஹரியை நினைச்சுப்பார். அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்காது. அவனையும் தகப்பனைப்போல ஆக்கப் போறீயே. இதுகள் பாதிக்காமல் நீ உன்னுடைய பிள்ளைகளை தைரியம் குடுக்கிறதை விட்டிட்டு தூக்கிப்போடு உந்தக் கதைகளை.

ஊடகவியலாளர் சண்தவராஜா ஒருமுறை எழுதியிருந்தார், பெண்ணின் சுயம் பற்றிய சிந்தனையோ அக்கறையோ இல்லாத பிற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட ஆண்கள் இத்தகைய வதந்திகளைப் பரப்பி வருவது எவ்வளவு வெட்கக் கேடானதென்று. நாகரீகத்தின் உச்சத்தை மனிதகுலம் தொட்டு விட்டதாக மாந்தட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற இன்றைய காலகட்டத்தில் பெண்கள்மீது அவதூறு கூறும் ஆண்சமூகம் பற்றி எழுதியிருக்கிறார். எத்தனைபேர் என்ன எழுதியென்ன எங்கடை சமூகம் எங்கை திருந்துறது? அவள் கூறியது மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தாலும் இந்த நினைவுகளிலிருந்து மாலாவால் மீளவே முடியவில்லை.

இன்று பிள்ளைகள் இருவரும் பாடசாலை சென்றுவிட்டார்கள். என்ன கதைகளை தூக்கிக் கொண்டு வருவார்களோ என்று மனது தவித்தது. மகளை உந்த சோர்சல் மீடியாக்களை பார்க்க வேண்டாம் என்று வலியுறுத்தினாலும் என்னென்னவெல்லாம் எழுதுகிறார்கள்

என்றதை அறிய மனம் உந்தித் தள்ளியது. அவளது கணவனின் இறப்புக்கு அவளது ஒழுக்கக் கேடுதான் காரணம் என்று சிலர் எழுதி இருந்தார்கள். ஆண்களின் ஆணவமும் ஈகோவும் அப்படி எழுதத் தூண்டி இருந்தாலும் பெண்கள் கூட பெண்களுக்கு எதிரியாக இருக்கிறார்களே என்ற நினைவைத் தள்ளி வைக்க முடியவில்லை. அப்போதும் சுகிசிவம் ஐயாவின் வார்த்தைகளே மனக்கண்ணில் ஓடின.

“யூரியூப்பும் முகநூலும் தங்கள் கையில் இருக்கிறது என்பதற்காக எது வேண்டுமென்றாலும் எழுதுவதா? எழுத்துக்கென்று ஒரு மரியாதை வேண்டாமா? கருத்துச் சுதந்திரம் என்பது ஒருவரைக் கேவலப்படுத்தி காயப்படுத்துவது அல்ல. ஒருவரின் குடும்ப விடயங்களை முகநூலில் எழுதும் அநாகரீகம் எவ்வளவு கீழ்த்தரமானது. அந்த உரிமையை அவர்களுக்கு யார் கொடுத்தது?” எவ்வளவு அர்த்தமுள்ள வாக்கியங்கள். அதுவும் தாங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும்போது இன்னும் வலித்தது. எப்போதோ ஒருமுறை எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனை ஒருவர் பேட்டி கண்டபோது அவர் எழுதிய ஒரு கதாப்பாத்திரத்தின் குண இயல்பு பற்றிக் கேட்டபோது நானே எழுதிய கதாப்பாத்திரமென்றாலும் ஒரு பெண்ணின் அந்தரங்கத்தில் தலையிடும் உரிமை எனக்கில்லையென்று கூறியிருந்தார். வெகுகாலம் அந்த வசனங்கள் மாலாவை வருடியபடியே இருந்தன. ஜெயகாந்தன் மேலிருந்த மதிப்பு பன்மடங்கு பெருகியது. எவ்வளவு பெரிய நாகரீகம். உயர்ந்த பண்பாடு. இப்படி பகிரங்கமாக கண்ட பாட்டுக்கு ஒரு பெண்ணைப் பற்றிக் கேவலமாக எழுதி என்ன சாதிக்கிறார்கள்?

கைகள் சமையல் செய்ய, மனம் கடந்தகால எண்ணங்களில் மூழ்கியது. வேறொரு ஆணிடம் பேசினாலே மனம் பொறுக்காது சண்டையிடுவதும் கைத்தொலைபேசியை அவளுக்குத்தெரியாது எடுத்துப் பார்ப்பதும் அருவருப்பையுட்டும் மாலாவுக்கு. அவளுடன் வேலை செய்யும் ஆண்களோ தன் நண்பர்களோ மாலாவை விரும்பி விடுவார்களோ என்று எண்ணியெண்ணி நிம்மதியை இழந்தான். அந்த நினைப்பை அவன் மனதிலிருந்து நீக்க அவளுக்கு வழியே தெரியவில்லை. கற்பனையான ஒரு பயத்தை தன்னைச்சுற்றி வலை பின்னிக்கொண்டு அதற்குள் இருந்து வெளியேறத் தெரியாமல் அவளையும் அதற்குள் இழுத்துவிடத் துடிக்கும் ஒரு கணவனுடன் அவள் எவ்வளவு போராட்டமான வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கிறாள் என்பது யாருக்குத் தெரியப் போகிறது? ஒருவருடனும்

கமலினி கதீர்

பழகாமல் இந்தக் காலத்தில் வாழ முடியுமா என்ன? நெருப்புக்கு மேல் இருப்பது போலத்தான் அவள் வாழ்ந்த வாழ்வு. கேட்டால் ,

“நான் உன்னை சந்தேகிக்கவில்லை. ஆனால் சுற்றியிருக்கிற ஆம்பிணையள் நல்லவையில்லை” என்பான். என்னவிதமான மனநோய் அது என்பது அவளுக்கு இதுவரைக்கும் விளங்கவே இல்லை.

அவளையும் வருத்தி தானும் நிம்மதியில்லாமல் அரை குறையாக வாழ்வை முடித்துவிட்டுப் போய்விட்டான். நாற்பத்து மூன்று வயது சாகிற வயதா? அவனது பேச்சுக்களிலிருந்து விடுதலையென்ற உணர்வு மாலாவுக்கு ஏற்படவேயில்லை. அவன்மேல் ஒரு பச்சாதாபமே ஏற்பட்டது. அவனது அப்பாமேல்தான் கோபம் வந்தது. மன ஆரோக்கியம் இல்லாத எத்தனை ஆண்களால் எத்தனைபேரின் வாழ்வு பாழாகிறது? வளரும் காலங்களில் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட உணர்வுபூர்வமான காயங்களை, வலிகளை வெளியேற்றாமல் திருமணம் என்ற பந்தத்துக்குள் நுழைவது தான் குடும்ப உறவுக்குள் சிக்கல் வருகிறது என்பது மாலாவின் ஆணித் தரமான எண்ணம். தனக்கு ஏற்பட்ட வலிகளுடன் அவன் தன்னையும் இணைத்ததால்தான் அவளால் அவனை மாற்றமுடியாமல் போனது. பரம்பரை நோய்களை அடுத்த வம்சத்துக்குப் கடத்துவதுபோல் குணக் கேடுகளையும் அல்லவா கடத்திவிட்டுப் போய் விடுகிறார்கள். தன் பிள்ளைகளுக்கு அப்படி ஒரு நிலை ஏற்படாவண்ணம் காப்பாற்ற வேண்டிய மிகப்பெரிய பொறுப்பு தனக்கு இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து தன் சோகங்களை மறந்து உற்சாகமானாள்.

கணவனின் மனவீட்டின் இருண்ட பக்கங்களை பிள்ளைகளுடன் கூடப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பாத மாலா இப்போது சமூகத்தின் கண்களுக்கு குற்றவாளியாகத் தெரிகிறாள்.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

காற்றுவெளி ஆடி - 2023

புளியமரம் புயலானால்

அந்தச் சின்னப்பெண் எந்நேரமும் காற்றைப்போல் எங்கும் சுற்றிக் கொண்டு திரிவாள். பாடசாலை போகும் தருணம் தவிர தந்தையுடன் காய்கறித்தோட்டத்திலேயே இருப்பாள். தாய் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்து களைத்துவிட்டாள்.

“நெடுகத் தோட்டத்திலேயே திரியாமல் கொஞ்சம் படிக்கிற வேலையையும் பார். படித்து ஒரு ரீச்சர் ஆயிட்டாய் என்றால் போதும். பிறகு உன்னைப்பற்றி கவலையில்லை”

நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கூறிக்கொண்டேயிருப்பாள். படிப்பில் இருக்கும் அக்கறையைவிட செடிகளிலுள்ள அக்கறையை அவளுக்குப் பெரிதாக இருந்தது. எந்தத் தோழியும் அவளுக்கு கிடையாது. அவளுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் செடிகளும் அதில் வரும் காய்கனிகளுந்தான். பூக்களின் வாசனையை மென்மையாக முகர்வது அவளுக்கு பிடித்த செயலாக இருந்தது. காற்றில் இங்கும் அங்குமாகத் தலை அசைக்கும் இலைகளை மென்மையாகத் தடவி மகிழ்வது அவளது பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு. ஒவ்வொரு செடியோடும் பேசிக்கொண்டே போவாள். கனிகளையோ காய்களையோ பறிக்கும்போது,

“அம்மாவிடமிருந்து பிள்ளைகளைப் பிரிக்கிறேனா? மன்னிச்சிருங்க. எங்களுக்கு இதுதானே பணந்தரும். வேறு வழியில்லை” என்று சொல்வாள். பழுத்த மிளகாய்களைப் பறிப்பது அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். மினுமினு வென்று பளபளக்கும் மிளகாய்களைத் தடவித் தடவிப் பார்ப்பாள். அவளுக்கொருநாள் திடீரென ஒரு சந்தேகம் வந்தது.

‘இந்தக் காய்களுக்கு அப்பா இருக்கிறதா? செடிகளில் அப்பாச்செடி அம்மாச்செடி என்று வித்தியாசம் இருக்கிறதா? மனிதரில் அம்மா மட்டுந்தானே குழந்தை பெற முடியும். அப்போ செடிகள் எல்லாமே அம்மாதான்’

நினைத்ததை அம்மாவிடம் கேட்டபோது அம்மா அதிசயப்பட்டா.

“இதென்ன புதுமையாக இருக்கிறது. எங்கள் ஒருத்தருக்கும் இப்படித் தோன்றியதே இல்லையே. நீ வித்தியாசமாக யோசிக்கிறாயே” என்று அவளைத் தலை தடவி உச்சி மோந்தான்.

அன்று சூரியன் சோம்பலுடன் இருப்பதுபோல் தோன்றியது. எட்டிப் பார்ப்பதும் மறைவதுமாய் ஒரு கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். தோட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த வள்ளியை மெல்லிய இதமான காற்று தொட்டுத் தழுவிச் சென்றது. இதமான காற்றுக்கு துணை சேர்ப்பதுபோல் லேசாக மழைத் தூறல்கள் மண்ணில் விழத்தொடங்கின. முதல் மழைத்துளி மண்ணில் விழும்போது கிளம்பின அந்த மண் வாசனையை தன்னுள் இழுத்து தன் சவாசப்பையை நிரப்பிக் கொண்டாள். மழைத்துளியில் நனைவதென்றால் அவளுக்கு கொள்ளை ஆசை.

சிட்டுக்குருவிபோல் காற்றோடு சேர்ந்து பறந்து திரிந்த உலகம் அறியாத அந்தச்சின்னப் பெண்ணான வள்ளிக்கு புளியம்பழங்கள் மழைநீரில் நனையுமுன் பொறுக்கிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றவே தங்கள் தோட்டத்தினருகே இருந்த புளியமரத்தை நாடினாள். மரத்தின் கீழ் கொட்டிக்கிடந்த புளியம் பழங்கள் அவளை வாவாவென அழைத்தன. அவசரமாகப் பழங்களைப் பொறுக்கினாள். மழை பெருக்கு முன் பழங்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டு போய்விட வேண்டுமென்ற அவசரம் அவள் கைக்கு வந்தது. பொறுக்கும்போதே காய்கறிச் செடிகளில் அரும்பு விட்டிருக்கும் பூக்களுக்கு மனம் தாவியது. இந்த மழைக்குத் தெரியாதா இப்பதான் செடிகளில் பூக்கள் அரும்பு விட்டிருக்கிறது என்று. எல்லாம் உதிரந்துவிடப் போகிறதே. அதை எதனாலும் மூட முடியுமா? புளியம்பழங்களை அப்படியே விட்டிட்டு செடிகள் பக்கம் திரும்பினாள். குடிபோதையுடன் அந்தப்பக்கம் வந்த நான்கு காழுக்கரளின் பார்வை அச்சிறுமியின் மேல் மேய்ந்தன. கண்களிலே வெறியுடன் குருத்து என்ற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் கண்களாலேயே கற்பழித்தபடி வள்ளியை நெருங்கினர்.

“இங்கை வா பிள்ளை” அவள் கையைத் தம் முரட்டுக் கைகளால் பிடிக்கவும் திமிறி ஓட முடியாமல் திமிறினாள். ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத அந்த புளியமரத்தின்கீழ் சிறுகொடிக்கப்பட்டு அரும்பிலே கிள்ளி எறியப்பட்டாள். அமுதாள்; கதறினாள் ஆனால் மதியிழந்த போதையில் இருந்த ஆண்களின் கரங்களுக்குள் அகப்பட்டு சின்னாபின்னம் ஆனாள்.

செடிகளுடன் பேசி காற்றோடு கை கோர்த்து மகிழ்ச்சியுடன் உலா வந்தவள் காமுகரின் கை பட்டு கெடுக்கப்பட்டவள் என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றாள். செடிகளிடமிருந்து காய்களைப் பறிக்கவே அவற்றிடம் மன்னிப்பு கேட்பவளுக்கு கடவுள் கொடுத்த பரிசு இதுதானா? அந்தத்தாய் சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போனாள். ஏழை விவசாயியான தந்தை யாரிடம் சென்று நீதி கேட்பதென்று புரியாமல் தடுமாறினாள்.

“நான் என்னப்பா தப்பு செய்தன். எனக்கு என்னப்பா நடந்தது?” கேட்கும் மகளுக்கு பதில் சொல்லத் தெரியாமல் செய்தவர்களைத் தண்டிக்க முடியாமல் தவித்தனர் அந்த ஏழைப் பெற்றோர். யாரை என்று தேடுவது எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது? கண்டுபிடித்தாலும் என்ன செய்வது அவர்களை?

அன்றொருநாள் காற்றோடு இடியும் மழையும் சேர்ந்து கோரத் தாண்டவம் ஆடின. அவர்கள் காய்கறித் தோட்டத்திற்கு அருகே இருந்த பெரிய புளியமரம் காற்றினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு கொப்புகள் எல்லாம் சுழன்று தலை விரித்து ஆடின. வெறி பிடித்ததுபோல் ஆடியது அந்தப் புளியமரம். காலையில் மழையும் காற்றும் ஓய்ந்தபின் அவ்விடம் வந்தவர்கள் திகைத்து நின்றனர். காமுகர் நால்வரின் உடல்களின் மேல் அந்தப் பெரிய புளியமரம் சரிந்து விழுந்து அவர்கள் உயிரைக் காவுகொண்டிருந்தது. தனக்குக் கீழ் நடந்த கொடுமையை அன்று தடுக்க முடியாது தவித்த அந்தப் புளியமரம் இன்று அவர்களுக்கு தன் உயிரை விட்டுத் தண்டனை கொடுத்திருந்தது. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் வீசிக் கொண்டிருந்த காற்றும் வாய் பேசத் தெரியாத மழையும் புளியமரத்தின் மூலம் தம் தாங்க முடியாத கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டன. பிரபஞ்சம் எப்போதுமே அவரவர்களுக்கான தண்டனையைக் கொடுத்தே தீரும். புளியமரம் புயலாக மாறியதை அக்கிராமமே அதிசயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறுகு விரிக்கும் பறவைகள்

இயற்கையன்னை வெகு நேர்த்தியாக இளம் பச்சை ஆடைகளை அணிந்து கண்களுக்கு குளிர்ச்சியை அள்ளிக் கொடுத்த வண்ணம் இருந்தாள். சுவிசின் கோடைகாலம் தாயகத்தை நினைவுட்டி மிக ரம்மியமாக இருந்தது. சாளரத்தின் திரைச்சீலைகளை விலக்கி வெளியே பார்த்த மேகலா மகள் இன்னும் வராததையிட்டு கவலையுடன் காத்திருந்தாள். இரவு ஏழுமணியாகியும் சூரியன் தன் வெம்மையை பரப்பியபடியே இருந்தான். வெளி வெப்பமும் மனப்புழுக்கமும் அவள் மனதை அலைக்கழித்த வண்ணமிருந்தன. மேகலாவுக்கு மகள் நிவிகாவை நினைத்து லேசாகப் பயம் தொற்றிக் கொண்டது.

சிறுவயதிலிருந்தே புத்திசாலித்தனமும் துடிதுடிப்பும் நிறைந்த குழந்தையாய் பெற்றவர்களைப் பெருமிதப்பட வைத்தவள் நிவிகா. துணிச்சலாக எதையும் செய்வாள். இந்தப் புலம்பெயர் நாட்டில் வாழ்விடக் குழந்தைகளுடன் சரிசமமாக வாழ துணிச்சல் மிகமிக அவசியம். அல்லது மற்றவர்களுடன் ஓட முடியாமல் பின்தங்கி விடுவார்கள். அதை எப்படி வளர்த்தெடுப்பது என்று இருவருமே நிறையப் பேசிக்கொண்டார்கள். இயற்கையில் நிவிகாவிடம் காணப்பட்ட துணிவும் அவளுக்கு கிடைத்த ஆசிரியர்களும் அவளது வளர்ச்சிக்கு காரணமாகிவிட்டார்கள். நிற வேறுபாடு காட்டாத ஆசிரியர்கள் நிவிகாவுக்கு கிடைத்தது அவளது

அதிஸ்ரம்தான். மேகலாவுக்கும் அவள் கணவன் குகனுக்கும் தங்கள் மகளைப்பற்றி சொல்லமுடியாத பெருமை. தனக்குத் தேவையான விடயத்துக்காக யாரிடமும் போய் காரியத்தை சாதிக்கும் தம் மகளின் திறமையைப்பார்த்து பெற்றோர் இருவருமே பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

நிவிகா வளர வளர அவளது துணிச்சலும் வளர்ந்துகொண்டே போனது. தனது எல்லாவிதமான செயல்களையும் பள்ளிப்படிப்பு உட்பட விளையாட்டு, சமூகசெயல்பாடுகள் என்று சகல விடயங்களையும் கையாளும் திறனைப் பார்த்து யாவருமே மூக்கின்மேல் விரலை வைத்து வியந்தார்கள். பள்ளிப்படிப்பு முடித்து கிம்நாசியத்தில் தேர்வாகி பல்கலைக் கழகத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தாள். பெற்றோரின் ஊக்குவிப்பும் எதற்கும் தடை சொல்லாததும் அவளுக்கு வெற்றிகள் குவிய ஏதுவாக அமைந்தன. சட்ட வல்லுனராக வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் கல்வியே கண்ணாக வெறித்தனமாக உழைத்தாள் நிவிகா.

பகுதி நேர வேலையையும் தேடிக்கொண்டவள் தன் எதிர் காலத்திட்டத்தில் சமூகசேவையையும் இணைத்துக்கொண்டாள். அவளது செயற்பாடுகளால் குறித்த நேரத்தில் வீட்டில் தங்க முடியாத நிலையேற்பட்டதுடன் எல்லாவற்றையும் தனது பெற்றோருடன் பங்கிடுவதையும் குறைத்துக் கொண்டாள். இது மேகலாவின் கணவன் குகனுக்கு பெரிய குறையாகவே இருந்தது. எப்போதும் தாயைவிடத் தன்னிடம் எல்லாமே பகிரந்த மகள் இப்போது விலகிநிற்பது சங்கடமாக இருந்தது.

மேகலாவுக்கும் தன்னிடம் சொல்லாவிட்டாலும் தகப்பனிடம் என்றாலும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது ஆறுதலாக இருந்தது. தங்களிடமிருந்து விலகிச் செல்லும் மகளை இழுத்துப்பிடிக்க வழியென்ன என்று யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இப்போதெல்லாம் மேகலா தன் வேலைநேரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு கூடியநேரம் வீட்டில் செலவழித்தாள். மகளையும் தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்ள முயற்சித்தவண்ணமிருந்தாள். முன்பு தான் கூடியநேரம் மகளிடம் செலவிடாது விட்ட தவறு தெரிந்தது. தாயகத்தில் தங்கள் இருவருடைய குடும்பத்திற்கும் அனுப்ப வேண்டிய பணத் தேவைகளால் தானும் கணவனும் ஓடியோடி உழைத்து மகளைக்

கைவிட்டுவிட்டேனோ என்று குற்ற உணர்ச்சியில் உழன்றாள். கடைசியில் மிஞ்சியது நோய்களும் மகளின் உதாசீனமும்தான் என்றது நெற்றிப் பொட்டில் அறைந்தது போலிருந்தது. பணம் அனுப்பும்போது இனித்த உறவுகள் பணம் அனுப்பாமல் விடும்போது எட்டி நிற்பது உறுத்தியது.

காலில் சக்கரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு உலகமும் வேக வேகமாகச் சுழன்றது. நிவிகாவும் பட்டப்படிப்பை முடித்து நல்ல ஒரு வேலையில் அமர்ந்து கொண்டாள். கை நிறையச் சம்பளம். சொந்த வீடு இனியும் காலங்கடத்தாமல் மகளுக்கு திருமணத்தை செய்துவிட தாய்தந்தை இருவருமே எண்ணினார்கள். இப்போது எல்லாம் நிவிகா வேலையால் வீடு திரும்புவது எப்போதுமே இரவாகி விடுகிறது. கேட்டாலும் தகுந்த பதில் சொல்வதில்லை.

“நான் என்ன சின்னப்பிள்ளையா? சும்மா கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு” என்று கோபப்படுவாள். இனியும் நாட்களைக் கடத்தக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் குகன் ,

“நிவி! உங்களோடு கொஞ்சம் கதைக்க வேணுமே” என்று ஆரம்பித்தார்.

“என்னப்பா! என்ன விடயம். நாணும் உங்களிட்டை ஒன்று சொல்ல வேணும். நான் ஒரு வீடு பார்த்திட்டன். அடுத்த மாதம் தனியப் போகலாம் என்று இருக்கிறன். என்னோடு வேலை பார்க்கிற கல்வின் என்னோடு வந்திருக்கிறன் என்று சொல்றார். நாங்க சேர்ந்து இருக்கப் போகிறம்.” சொல்லி முடிக்கு முன்னே இடிந்து போய்விட்டார் குகன்.

தகப்பனும் மகளும் கதைக்கத் தொடங்கவே அங்கு வந்த மேகலா உறைந்துபோய் விட்டாள்.

“அம்மா நிவி! என்ன சொல்றீங்க. அப்பிடி கல்வினை லவ் பண்ணினால் நாங்க தடை சொல்லமாட்டம். கல்யாணம் செய்து வைக்கிறமே. இந்தப் பெரிய வீடு யாருக்கம்மா? ஏன் தனியப் போக வேணும்” வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து விழவும்,

“இல்லை. நாங்கள் முதலில் எங்களுக்குள் எல்லாம் சரிவருகிறதா என்று பார்த்துப் பிறகுதான் கல்யாணம் பற்றி யோசிப்பம். எங்களுக்குள் சரிவராவிடில் பிரிய நேரிடும். இந்தக்கல்யாணம் குழந்தை என்று

அதிலெல்லாம் எங்களுக்கு உடன்பாடில்லை.” தாய், தந்தை இருவருமே வாயடைத்துப் போயினர்.

சுதாரித்துக்கொண்டு மேகலா யோசித்து வார்த்தைகளைத் தேடிப் பேசத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா நிவி! இங்கை சுவிசில் வாழ்றதாலை எங்கடை தமிழ் பண்பாட்டை விடுகிறதா? ஒன்றாய் வாழ்றதெல்லாம் வேண்டாம் அம்மா. பிடித்திருந்தால் நாங்க கல்யாணம் செய்து வைக்கிறம். நல்லாய் புரிந்துகொண்டுதான் கல்யாணம் செய்கிறதென்றால் அதுக்கென்ன. இங்கேயே இருந்துகொண்டு காதலியுங்கோ. ஆனால் சேர்ந்துமட்டும் வாழ வேண்டாம். அது எங்கடை பண்பாடில்லை.”

“அம்மா எந்தக்காலத்தில் இருக்கிறீங்க நீங்க? ஊரிலை வாழ்ந்தது போல் நான் வாழ முடியுமா? உங்கடை அப்பா அம்மா பார்த்து நீங்க ஒருத்தரையொருத்தர் கல்யாணத்துக்கு முதல் பார்க்காமலே கல்யாணம் செய்து கொண்டு ஏதோ ஒரு வாழ்க்கை வாழ்றதுபோல என்னை வாழச் சொல்லீங்களா? அதெல்லாம் உங்கடை காலமம்மா. இப்ப எல்லாம் கல்யாணத்துக்கு முதல் சேர்ந்து வாழ்றது எல்லாரும் செய்கிறது தானே. இதுக்கேன் பயப்படுறீங்க. இப்ப இலங்கை இந்தியாவிலும் இதுதான் செய்யினம். காலத்தோடு நாங்களும் போக வேண்டியதுதான். ஏதோ உலகத்திலேயே தமிழர் கலாசாரந்தான் திறம் என்று சும்மா சொல்லிக் கொண்டு இருக்காதேங்கோ. எந்தநாட்டில் வாழுகிறோமோ அந்தநாட்டுக் கலாசாரத்தோடை ஒத்துப்போக வேண்டியதுதான்”

பேச்சைத் துண்டித்துவிட்டு தன் அறைக்குள் தன்னை திணித்துக் கொண்டாள். முடிந்த முடிவான அவள் பேச்சால் மேகலா இடிந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டாள். பக்கத்தில் வந்த குகன் வார்த்தைகளின்றி மெதுவாக அவள் தோளை அணைத்து ஆறுதல்படுத்தினார்.

இது சம்பந்தமாக இனி எந்தப் பேச்சுவார்த்தையும் பயனளிக்க வாய்ப்பில்லையென்று தெரிந்த மேகலாவால் கண்ணீர் மட்டுமே விட முடிந்தது. கண்ணீர் தேசத்தில் பிறந்ததால்தானோ என்னவோ கண்ணீரில் கரைந்து தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டாள். மகளுக்குப் பேசி புரிய வைக்கலாம் என்று எத்தனைமுயன்றும் நிவி பேசுவதற்கே இடம் கொடுக்காது தனித்து போவதிலேயே குறியாக இருந்தாள். நாட்காட்டியில்

தாள்கள் வேகமாக கிழிக்கப்பட நிவிகாவும் கல்வினும் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கினார்கள். வீடு என்ற வெறும் கல்லாலான கட்டிடம் சோபை இழந்து இருவர் மட்டுமே ஒதுங்கும் இடமாக மாறியது. இருவருமே தாம் தேடிய சொத்தையும் இழந்த மகிழ்ச்சியையும் வெறுமையாகிப் போன தம் வாழ்வையும் நினைத்து நினைத்து வெதும்பினர்கள். குகன் சொன்னார்.

“மேகலா! நிவியையே குறை சொல்லாமல் நாங்களும் கொஞ்சம் மாறுவம். மாற்றமுடியாததை ஏற்கிறதுதான் புத்திசாலித்தனம். நீர் ஊர் உலகம் என்ன கதைக்குமென்றுதான் கவலைப்படுகிறீர். என்னவோ கதைச்சிட்டுப் போகட்டும். நல்லதே நினைப்பம். எங்களுக்கு எங்கடை பிள்ளையின் சந்தோசம்தான் முக்கியம். அவளுக்கு பிடித்த வாழ்க்கையை அவள் வாழட்டும். இரண்டுபேரும் கடைசிவரை சேர்ந்தே வாழ வேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பம். இப்ப நிவி மட்டுமில்லை. கனபிள்ளைகள் இப்பிடித்தான் செய்யினம். ஆனாலென்ன பெற்றார் அதை மூடிமறைத்து வேலையிடத்துக்கு கிட்ட போயிருக்கிறா என்ற பொய் சொல்லி தங்களையும் ஏமாற்றி மற்றவர்களையும் ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கினம்.”

“சரியப்பா. இரண்டுபேருக்கும் சாதகப் பொருத்தம் பார்க்கேலை. கடைசி ஒரு நாள் நட்சத்திரம் பார்த்து என்றாலும் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கலாமே. எங்களிட்டைச் சொல்ல முதலே சேர்ந்து இருக்கினம். என்னட்டைச் சொல்லியிருந்தால் நான் அதுகளை என்றாலும் பார்த்துச் சொல்லியிருப்பன்.”

“நீர் இப்ப சும்மா அங்கலாய்க்கிறதிலை ஒரு பிரயோசன முமில்லை. அதுகளைப் பற்றியெல்லாம் இங்கத்தைப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு விளக்கமும் இல்லை. நாங்களும் சொல்லிக் கொடுக்கத் தவற்றீறும். விட்டுத் தள்ளும். அவையின் விதிப்படி நடக்கட்டும்.” என்ற கணவனுக்கு ,

“எத்தனை பேரிடம் நிவியின் சாதகத்தைக் காட்டியிருப்பன். ஒருத்தரும் இப்படிச் சொல்லேலை. கடைசியிலை நாங்க ஏமாந்திட்டம்.” மாறிமாறி இருவரும் ஒருத்தர் பேச்சுக்கு ஒருத்தர் ஒத்தடம் கொடுத்தபடி காலம் விரைந்தது.

சேர்ந்து வாழ்ந்து எட்டே எட்டு மாதத்தில் பெட்டியும் கையுமாக வீட்டுப்படியேறி வந்தாள் நிவிகா.

“என்னம்மா? தனிய வந்து இருக்கிறீர்?”

“ஏன் வரக்கூடாதா?” பதில் கேள்வியாகவே வந்து விழுந்தது. பிரிந்து சென்ற இந்தக் காலகட்டத்தில் எத்தனையோ முறை இருவரும் வந்துநின்று சாப்பிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

முதன்முறையாக பெட்டியுடன் தனித்து வந்தது எங்கேயோ இடித்தது மேகலாவுக்கு. மகளைப்பற்றி நன்றாகத் தெரிந்ததால் ஏதோ நடந்திட்டுது. இவள் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டாள் என்பது விளங்கியது. தாய் எங்கே பேச்சைத் தொடருவாளோ என்ற நினைப்புடன் நிவிகா விரைந்து தன் அறைக்குள் சென்று கதவை மூடிவிட்டாள். இந்த நாடுகளில் பிள்ளைகளின் அனுமதியின்றி அவர்கள் அறைக்குள் செல்லும் பழக்கத்தை எம்மவர்களும் பழகிக்கொண்டு விட்டதனால் அதை மீறுவது இயலாத காரியந்தான்.

வேலையால் வந்த குகன்,

“என்னப்பா நிவி வந்திருக்கிறாளா? ஏதும் பிரச்சனையா?” விசாரிக்கவும் ,

“உங்கள் மகள் ஏதும் சொல்லுவாளா? இனி நீங்கதான் கேட்டுச் சொல்ல வேணும். எல்லாம் நீங்க கொடுத்த செல்லம். இப்ப இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கு” என்றாள்.

“அம்மா நிவி!” தந்தையின் அழைப்புக்கு எந்தப் பதிலும் இல்லை.” எனக்கென்றால் ஒன்றும் சரியாகப் படவில்லை. இனி அவளாகச் சொல்லும் வரை நாங்க காத்திருக்க வேண்டியதுதான்” மேகலா அலுப்புடன் கூறினாள்.

அன்று முழுவதும் இருவரும் என்ன குண்டு வெடிக்கப் போகிறதோ என்ற அச்சத்துடனேயே இருந்தார்கள். இரவு ஏழுமணிபோல் வெளியே வந்த நிவிகா எதுவுமே நடக்காததுபோல் வெகு சாதாரணமாக ,

“என்னம்மா சாப்பாடு?” என்றாள்.

“எப்படி உம்மால் சாதாரணமாக இருக்க முடியுது? என்ன நடந்தது உங்களுக்குள்? ஒரேயடியாக முறிச்சுக்கொண்டு வந்தாச்சா?” படபடப்புடன் தாய் கேட்கவும் ,

“ஏனம்மா படபடக்கிறீங்க? எங்களுக்குள் சரிவரேல்லை. இப்பிடியே தொடர விருப்பமில்லை. அதுதான் வந்திட்டன். நான் இங்கையிருக்கிறது உங்களுக்கு பிடிக்காட்டால் சொல்லுங்கோ. நான் தனியப்போகிறன்.” நிவிகாவிடமிருந்து சொற்கள் ஒவ்வொன்றாய் உதீர்ந்து வசனம் என்ற மாலையாக கோர்த்துக் கொண்டு நின்றன.

“கொஞ்சம் பொறும் நிவி! என்னம்மா நடந்தது? சட்டென்று முடிவு எடுக்கக்கூடாது. தீர்க்க முடியாதென்று எதுவுமேயில்லை. பள்ளிப் பருவத்திலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை பாடங்களுடன் பரிமாறிய உங்கள் காதல் எங்கை போயிட்டிடுது?”

சொன்ன தந்தைக்கு சிரித்தபடி பதில் கூறினாள் மகள்.

“அப்பா! நானும் கல்வினும் விரும்பியது உண்மைதான். ஆனால் அப்போதிருந்த தோழமை இப்போது அவரிடமில்லை. இப்பிடியிப்படித் தான் வாழவேணும் என்று எனக்கொரு லட்சியம் இருக்கு. அதை அவர் மதிக்காட்டி நான் ஏன் அவரோடே இருக்க வேணும்? என் படிப்புக்கு அவரை செலவழிக்கச் சொன்னேனா? என்னுடைய காசிலை நான் படிக்கிறதுக்கு அவர் ஏன் தடை சொல்ல வேணும்? போதும் படித்தது என்கிறார். நான் நினைக்கிறன் தன்னைவிட நான் கூட படிச்சிடக் கூடாதென்ற ஈகோ. எனக்குப் படிச்சக் கொண்டேயிருக்க வேணும். உயர்ந்த பதவியில் இருக்க வேணும். அவருக்கு பார்டி டான்சு பப் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேணுமாம். இது சரிவராது. வந்திட்டன். அவ்வளவு தான்”

லேசாகக் கூறிவிட்டாள். மேகலாவுக்கு சொந்தங்கள் நட்புகள் என்ன சொல்வார்கள்? இனி எப்படிக் கல்யாணம் செய்வது? தலையில் கை வைத்தபடி அழத்தொடங்கினாள்.

“அப்பா அம்மா இரண்டுபேருமே கேட்டுக்கொள்ளுங்கோ. வாழ்க்கையென்றது கல்யாணம் செய்திட்டம் என்றதற்காக அட்ஜெஸ்ட் பண்ணிக்கொண்டும் எங்கள் விருப்பங்களை அப்படியே மறைத்துக் கொண்டும் போறதில்லை. இரண்டு பேருக்குமே அதில் சந்தோசம் இருக்கவேணும். நான் விட்டுக்கொடுக்காமல் இருப்பதுபோல் அவரும் எனக்காக விட்டுக் கொடுக்க வேணும் என்ற எந்தக் கட்டாயமுமில்லை. எங்கள் இரண்டு பேருக்குமே இதிலை கவலையில்லை. ஒத்துவரேல்லை. பிரிஞ்சிட்டம். ஒட்டுப் போட்டுக்கொண்டு காலமெல்லாம் இழுத்துக்

கொண்டு போக விருப்பமில்லை. நீங்க ஏன் கவலைப்படுறீங்க. இது எங்கள் இரண்டுபேர் சம்மந்தப்பட்டது. சொந்தக்காரர் நட்புகள் ஏதும் சொல்லுவினமென்றுதானே உங்கடை கவலையெல்லாம். உங்களுக்கு என்ரை சந்தோசம், திருப்தியை விட உங்கடை ஆட்கள் என்ன சொல்லுவினமென்றுதான் பிரச்சினை”.

வார்த்தைகளெல்லாம் கோர்வையாகத்தான் வந்து விழுந்தன. அவள் தன் முடிவில் தெளிவாக இருந்தாள்.

“அம்மா நிவி! இங்கை சுவிசில் வாழுறதாலை எங்கடை தமிழ் பண்பாட்டை விடுகிறதா? ஒன்றாய் வாழ்ந்திட்டு பிடிக்காட்டி விட்டிட்டு வந்தால் இனி எங்கை மாப்பிளை தேடுறது? எங்களை யார் மதிக்கப் போயினம். எனக்கு தலையெல்லாம் சுத்துது” மேகலா கவலையுடன் சோபாவில் சாய்ந்தாள்.

“நான் ஒருக்கா கல்வினுடன் கதைக்கட்டா?” கேட்டார் தந்தை.

“என்ன கதைக்க போறீங்க? எல்லாம் முடிஞ்சது. என்னாலை உங்களுக்கு மாணம் போகுதென்றால் நான் தனியப் போறன். நான் உங்களை மாப்பிளை பார்க்கச் சொன்னேனா? வீட்டை விட்டிட்டம். எனக்கு கொஞ்சம் ரைம் தாங்கோ. ஒரு வீடு பார்த்துக் கொண்டு போயிடுறன்.” கூறியவள் தன் அறைக்குள் சென்று கதவை முடிக்கொண்டாள்.

தூக்கம் தொலைத்த நாட்களாய் மேகலாவின் எண்ணங்களைப் பின்தள்ளி நாட்கள் நகர மனத்தளர்வு மட்டுமே மிஞ்ச மேகலா நடைப் பிணமானாள். மனவலியும் பெருகும் கண்ணீர்த்துளிகளும் எந்தப் பயனையும் தரவில்லை. மகளுடன் நெருங்கி இதுபற்றி விவாதிக்கவே முடியவில்லை. மகளின் இந்த நடவடிக்கைக்கு ஆளையாள் குற்றம் சுமத்தி தாங்கள் விவாதித்ததே மிச்சம். சம்பந்தப்பட்டவள் எதுவுமே நடவாதுபோல் தன் படிப்பிலும் வேலையிலும் கவனமாக இருந்தாள். ஒருவரையொருவர் குளிர்விக்க கொடுத்த பரிசுப் பரிமாறல்களோ பேசிய காதல் வார்த்தைகளோ நிவிகாவை பாதிக்கவேயில்லை. தடம் மாறி எதிரெதிர் தண்டவாளங்களாய் மனத்தடுமாற்றமின்றிப் பயணிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

குகனுக்கு மேகலாவைப் பார்க்க கவலையாக இருந்தது. இதற்குள்ளிருந்து அவளை மீட்டெடுப்பது தன் கடமை என்பதை உணர்ந்து அவ்வப்போது இந்தநாட்டு வாழ்க்கை முறைகளைப் பகிரத் தொடங்கினார்.

“எனக்கென்ன தெரியாதா? இந்த நாடுகளில் வாழ்வதனால் எங்கடை கலாசாரத்தை விட வேணுமா? எங்கடை பாரம்பரிய பண்பாட்டை மறக்கலாமா? கல்யாணம் செய்யாமல் ஒருத்தனோடே வாழ்ந்திட்டு பிறகு இன்னொருத்தரோடே வாழுறது தப்பில்லையா? எப்பிடி இவர்களால் எல்லாத்தையும் ஒரே நொடியில் தூக்கிப்போட்டு சாதாரணமாக இருக்க முடியுது?” மேகலாவின் தொடர் கேள்விகளுக்கு குகன் சொன்னார்.

“மேகலா பண்பாடு வேறு. கலாசாரம் வேறு. இரண்டையும் போட்டுக் குழப்பாதேம். பண்பாடு என்பது சமூகக்கட்டமைப்பு அது மாறாதது. ஆனால் கலாசாரம் என்பது மாறிக்கொண்டேபோகும். உணவு, உடை, வீடு, பழக்கவழக்கம் என்பவை மாறிக்கொண்டேதானிருக்கும். இப்போது வன்முறைக் கலாசாரம், துப்பாக்கி கலாசாரம் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள் எல்லோ. உயிரோடு இருக்கும் எல்லாம் மாறிக்கொண்டுதானிருக்கும். ஓசோவிடம் யாரோ கேட்டார்களாம்,

“நீங்க முந்திச்சொன்னதை இப்போது மறுத்து சொல்றீங்க அப்போது முந்திச்சொன்னது பிழையா” என்று. அதற்கு அவர் சொன்ன பதிலை சுகிசிவம் ஐயா ஒரு சொற்பொழிவில் சொல்கிறார் - “நான் உயிரோடு இருக்கிறேன். ஆகவே மாற்றங்களை ஏற்று கருத்துக்களை மாற்றுகிறேன்” என்று. நாங்களும் மாறத்தான் வேணும். முந்தியைவிட மாறிக்கொண்டு வரேலையா? எங்கடை தாத்தா பாட்டி மாதிரியா நாங்க இருக்கிறம். இல்லையே. உடையாகட்டும் பழக்கவழக்கமாகட்டும் எல்லாம் மாறிக்கொண்டுதானிருக்கிறது. பிள்ளைகளின் மாற்றங்களை நாங்களும் ஏற்றுக்கொண்டு போவம். காலத்தோடு நாமும் ஓடுவம். அல்லது தேங்கி நின்று நாறிப் போவம்.”

“என்னப்பா சொல்றீங்க? இனி இவளுக்கு எப்பிடி கல்யாணம் செய்யப்போறம்? யார் விரும்பி வருவினம்?” கேட்ட மேகலாவுக்கு குகன் சொன்னார்,

“விரும்பினால் நிவிகாவே தேடுவா அவளுடைய வாழ்க்கையை. அவ விரும்பினபடி வாழட்டும். திருமணம் என்றது ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட காமம். திருமணத்தின் நோக்கமே முறையாக காதலை அனுபவித்து நல்ல குழந்தைகளைப் பெற்று சந்ததி வளர்ப்பதுதான். மனம் ஒன்றுபடாத இருவரால் நல்ல குழந்தைகளை பெறமுடியாது. ஒரு உறவில் இரண்டுபேருக்கும் மகிழ்ச்சி, திருப்தி இருக்க வேணும். அவர்கள் வாழ்க்கையை அவர்களே வாழட்டும். சரிவராதென்று இருவரும் நினைத்தால் பாதையை மாற்றிக்கொண்டு போறதில் ஒருதப்புமில்லை. காலம் படிப்பினைகளை கடை விரிக்கிறது. அவர்கள் அதனைக் கற்றுக்கொண்டு முன்னேறிக்கொண்டு போகட்டும். எங்கடை காலத்துப் பெண்கள்போல் விழிநீர் வழிந்தோட துடைத்துத் துடைத்து தம்மை ஏமாற்றிக்கொண்டு வாழ வேண்டிய எந்த அவசியமில்லை. பறக்கட்டும். சிறுகை விரித்து ஆனந்தமாகப் பறக்கட்டும். கட்டிய கூடு சரியில்லாவிடினும் அதற்குள் தம்மைத் திணிக்காமல் வானவெளியில் சிறுகை விரித்து சுதந்திரமாக, ஆனந்தமாகப் பறக்கட்டும்.

நிவிகா மட்டுமில்லை. இந்தக்காலத்து எல்லாப் பிள்ளைகளும் சிறுகடித்து எல்லையற்ற வான்வீதியில் பறக்கட்டும். நல்லகாலம் ஒரு குழந்தையுடன் வராதது. அது வரைக்கும் சந்தோசப்பட வேண்டியது தான்.” குகனின் வார்த்தைகள் மனதைத் தடவி இதமாக ஒத்தடம் கொடுப்பது போலிருந்தாலும் ஏற்பதில் ஒரு தயக்கம் மேகலாவிற்கு.

“பறக்கட்டும். யார் வேண்டாமென்றது. ஆனால் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற எங்கள் கலாசாரம் என்னாவது. எங்கடை கலாசாரத்தைப் பறக்க விட்டிட்டு அவர்கள் பறக்கிறது சரியென்று சொல்றீங்களே. பிரிவு வந்தாலும் வரலாமென்று நினைக்கிறவர்கள் சேர்ந்து வாழக்கூடாது. காதலித்து விட்டுப் பிரிந்தால் பரவாயில்லை. இதென்ன சேர்ந்து வாழ்ந்திட்டுப் பிரிகிறது? நானும் இதுகளையெல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்காமல் விட்டிட்டேனோ? தலையிலடித்துக் கொண்டு கதறினாள் மேகலா. இப்பிடியே விட்டுக்கொண்டு போனால் எத்தனை கல்யாணந்தான் முடிப்பினம். ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்கவே மாட்டினமா? நிவிகாவைப்போல் இன்னும் எத்தனை பிள்ளைகள் இப்பிடி எங்கடை தமிழ்க்கலாசாரத்தை குழிதோண்டிப் புதைக்கப் போகுதுகளோ? போருக்குப் பயந்து வெளிநாடென்று வந்து காசு சேர்த்ததுதான் மிச்சம்.

இங்கை எல்லாத்தையும் பறி கொடுத்திட்டம். எல்லாம் போச்சு. இனி ஒன்றுமேயில்லை” அவ்வப்போது புலம்பும் மேகலாவிடற்கு ஆறுதல் சொல்லத் தெரியாது குகன் தவித்த போது தானும் ஒரு குற்றவாளிதானோ என்ற தடுமாற்றம் உண்டாவதைத் தடுக்க முடியாமல் குற்ற உணர்ச்சியில் குன்றிப் போனார்.

புதுப்புதுக் கொள்கைகளை தம்மகத்தே கொண்ட வளர்ந்த நாடுகளிற்கு புலம் பெயர்ந்திருந்தாலும் மாற்றமுடியாத பிற்போக்குச் சிந்தனைகளால் பின்னப்பட்டு மாற்றுச் சிந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத எத்தனையோ மேகலாக்கள் இந்த பனி மூடிய மலைச் சிகரங்களின் நடுவே அமைந்த நகரங்களுக்குள் ‘வாழ்ந்து’கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். சிறகடித்துப் பறக்கும் இளையவர்களை வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாமல் வெறும் பார்வையாளர்களாய் எத்தனையோ குகன்களும் மேகலாக்களும். காலங்களைச் சுருட்டி தன் கால்களுக்குள் வைத்திருக்கும் நவீன புலோகம் தன்பாட்டுக்கு சுழல்கிறது.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

மீண்டும் வருமா அந்தப் பொற்காலம்?

வெயில் கடுமையாக இருந்தது. சூரியனுக்கு என்ன கோபமோ சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தான். குடைக்குள்ளால் சூடு சுள்ளென்று சுட்டுக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் சுகாசினி நடக்க வேண்டிய தூரம் நிறையவே இருந்தது. கால்கள் நடைபோட மனம் கடந்தகாலத்தை நோக்கி ஓடியது. ஒரு காலத்தில் இந்த வீதி எவ்வளவு கலகலப்பாக இருந்தது. அங்குமிங்குமாக வாகனத்தில் போராளித் தம்பிகளும், தங்கைகளும் ஓடியவண்ணமிருக்க மக்கள் எந்தக் கவலையுமில்லாமல் தங்கள் அன்றாட வேலைகளில் கவனமாயிருந்தார்கள். அவர்களுக்காக கவலைப் பட்டு செய்யவேண்டியதுகளைச் செய்யத்தான் தலைவர், அண்ணா மார்கள், அக்காமார்கள், தம்பிமார்கள் என்று பலர் இருந்தனரே. இயற்கை எழில் நிறைந்த வன்னிமண் வயற்காணிகளும், விவசாயத் தோட்டங்களும், மா மரங்களும், பலா மரங்களும், புளியமரங்களும் செழிப்பாக இருந்தன. மரங்கள், தோட்டங்கள் மட்டுமா செழிப்பாக இருந்தன. மக்கள் வாழவும் செழிப்பாக இருந்ததே. இன்று குண்டுமழைகளால் குருதிச் சேற்றை அப்பிக் கொண்டு தம் சோபை இழந்து குடிகள் அழிந்த பிரதேச மாய். பெருமூச்சு விட்டாள் சுகாசினி. எம்மைக் காத்து நின்ற காவல் தெய்வங்களை காவு கொண்ட நந்திக்கடல் இப்போ எதுவும் அறியாதது போல் அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. காப்பாற்றுங்கள் என்று கதறிய எத்தனை குரல்களை கடத்திக்கொண்டு வீசிய காற்றுக்கூட இன்று அமைதியாக வீசுகிறது.

முட்கம்பிவேலிக்குள் முடங்கிப்போன மக்களும், காதையரின் வெறி ஆட்டங்களுக்குள் சிக்கி சின்னாபின்னமான பூவைகளும் எல்லாவற்றையும் துடைத்துப்போட்டு வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். வருங்காலச் சந்ததியினர் இதைச் சும்னது விடிவு காண்பார்களா அன்றேல் சும்னதவர்கள் மறைய அடுத்த தலைமுறையும் மறந்து வாழப் போகிறார்களா தெரியவில்லை.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பதுகளில் ஆயிக்காரர் ஷெல் அடித்தால் மட்டுமே பதற்றத்துடன் மக்கள் ஓடுவார்கள். பங்கரை நாடுவார்கள். ஒரு சில மணிநேரத்தில் எல்லாம் வழமைக்கு வந்து விடும். இராமர் ஆண்ட அயோத்திபோல் கள்ளர் பயமின்றி இரவில் கூட பெண்கள் நடமாடிய காலமது. பெண்களுக்கு பாதுகாப்பைக் கொடுத்ததை எப்படி மறக்க முடியும்? தங்க நகைகளுடன் கூட எந்தப் பயமுமில்லாமல் பெண்களும் காழகர் தொந்தரவு இல்லாமல் இளவயதுப் பெண்களும் பாதுகாப்பாக உலவித்திரிந்ததை மறக்க முடியுமா? அந்தக் காவலர்கள் இல்லாமல் நாம் நாறித்தான் போய்விட்டோம். எத்தனைபேர் மண்ணுக்குள் புதைந்து விட்டார்கள். எரிந்து சாம்பலாய் போனவர்களும் மண்ணில் புதையுண்டு போனவர்களும். எல்லாம் காலத்தின் கோலம். அப்போது அவர்களின் அருமை தெரியாது இப்போது அவர்களுக்காய் எண்ணி எண்ணி ஏங்குகின்றோம். சுகாசினியின் நெஞ்சு விம்மித் தணிந்தது.

ஒருமுறை குழந்தைக்கு ஏற்பட்ட காய்ச்சல் விடாமல் காய்ந்தபோது விமானத்தாக்குதல் கடுமையாக நடந்தது. வைத்தியரிடமும் கொண்டு போக முடியாமல் தான் தவித்த நேரத்தில் ஒரு ரகரறைக் கொண்டுவந்து 'ஏறுங்கள் அக்கா. நான் கூட்டிப் போறன்' என்று முகம் தெரியாத தம்பி கூட்டிப்போய் வைத்தியம் பார்த்ததை மறக்க முடியுமா? காய்ச்சல் கூடி இரண்டுமுறை வலிப்பு வந்து கையையும் காலையும் இழுத்துக் குழந்தை பட்ட அவஸ்தை.

“நல்லகாலம். இன்னும் கொஞ்சநேரம் வராமல் இருந்திருந்தால் நீங்கள் குழந்தையை உயிரோடு பார்த்திருக்க மாட்டீங்க.” வைத்தியர் சொன்னபோது அந்தத் தம்பியைக் கையெடுத்துக் கும்பிட துடித்துப் போனான்.

“கையை எடுங்க அக்கா. குழந்தை சுகமானது போதும்” கூறிய வணைப் பார்த்தபோது கருணையே உருவானவர்களாக எப்படி இப்படி ஒரு சந்ததியை எங்கள் தலைவரால் உருவாக்க முடிந்தது? தன்னைப் போலவே தன்னலமற்ற வீரர்களை உருவாக்க முடிந்த அவரைப் பற்றி சுகாசினி பெருமிதத்துடன் நினைக்காத நாளில்லை.

குழந்தை காய்ச்சலில் துடிதுடித்தபோது எண்பத்தியேழாம் ஆண்டு அமைதிப்படையின் ஆக்கிரமிப்பில் கட்டுண்டு இருந்தகாலம் நினைவுக்கு வந்து நெஞ்சை அடைத்தது. ஊரடங்குச்சட்டம் அமுலில் இருந்த நேரம். இரவு அப்பா நெஞ்சு வலியால் துடிதுடித்தபோது படையினரிடம் அனுமதி வாங்குவதற்காய் பத்துவயதே நிரம்பிய தம்பி தனித்துப் போனதும் இந்திய அமைதிப்படையால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டு இறந்ததும் நினைவில் வந்து நடுங்க வைத்தது. நெடுநேரமாகியும் காணாமல் அவனைத்தேடிச்சென்ற அம்மாவுக்கு வெள்ளைக்கொடியுடன் வராததால் தங்களைப் பாது காப்பதற்காய் சுட்டுவிட்டதாகச் சொன்னதை தாங்கமுடியாது ஓடி வந்து அம்மா சொன்னதும் அப்பா அந்தக்கணமே உயிர் விட்டதும் எண்ணிக் கலங்கிய வேளையில் கைகொடுத்த அந்தத் தம்பியை வாழ்நாள் முழுக்க சுகாசினியால் மறக்க முடியுமா? எல்லாமே இன்று ஒன்றுமே இல்லாமல் போய் விட்டதே.

காற்றோடு கற்பூரமாய் கரைந்தவர்களோடு அந்தப் பண்புகளும் கரைந்து போய்விட்டதே. சுகாசினியால் நீண்ட பெருமூச்சுதான் விட முடிந்தது. இப்போது எம் மக்களை நினைக்க வேதனைதான் மிஞ்சியது.

விரையும் கால்களுடன் திரும்பித்திரும்பி வீதியைப் பார்த்தபடி நடந்தாள். கள்ளரோ காமுகரோ வழியில் வந்துவிடுவார்களோ என்று நெஞ்சு திக் திக் கென்று அடித்தது. பகலில் போகவே இவ்வளவு பயப்பட வேண்டியிருக்கிறதே. மனம் இன்றில்லாதவர்களை நினைத்து ஏங்கித் தவித்தது. கட்டுப்பாடின்றி சுகாசினியின் மனம் அவர்களைப் பற்றியே மீண்டும் மீண்டும் எண்ணத் தலைப்பட்டது. சுகாசினியின் தங்கை கொழும்பில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தா. அம்மா இந்தப் போருக்குள் இருந்து கஷ்டப்பட வேண்டாமென்று தன்னிடம் அம்மாவை அனுப்பச் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தா. அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வந்த சுகாசினியும் தன் அண்ணாவுடன் அம்மாவை அனுப்பினா. அம்மாவும் சுகாசினிக்கு தந்த நகைகளைவிட மிச்சம் இருந்த தன்

வைரத்தோடு, பதினைந்து பவுண் தாலிக்கொடி, வைர மூக்குத்தி, இரண்டு ஜோடி காப்பு என்று எல்லாவற்றையும் தங்கைக்கு கொடுப்பதற்காக தன்னுடைய உள் பாவாடையில் ஒரு பை தைத்து அதற்குள் வைத்து எடுத்துச் சென்றார்.

அப்போது தாண்டிக்குளம் வரை படகில் வந்து பின் ஒரு பேருந்தில் கொழும்பு வரை பயணம் செய்ய வேண்டும். அம்மாவுக்கு இவை எல்லாம் தெரியவில்லை. அதற்கு முன்பெல்லாம் ஒரே பேருந்தில் கொழும்பு போய் வந்திருக்கிறார். படகில் போனபோது அவரது சேலையெல்லாம் நனைந்து போய்விட்டது. தங்கிநின்ற இடத்தில் உடையை மாற்றிவிட்டு நகை வைத்த பாவாடையையும் அந்தப் பேருந்துக்குள் வைத்துவிட்டார். அண்ணாவும் அதைக் கவனிக்கவில்லை. பின் வேறு பேருந்தில் ஏறிப் பயணப்பட்ட போதுதான் தாங்கள் வேறு பேருந்தில் ஏறியிருப்பது தெரிந்தது. அதை அண்ணாவுக்கு சொன்னபோது பேருந்து தொலைவுக்கு வந்து விட்டது. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் ,

“கவலைப்படாதேங்கோ. அது தம்பிமாரின் பேருந்து. பொருள் கிடைக்கும். முதல் நாங்க போயிட்டு உங்களை அங்கு விட்டிட்டு நான் திரும்பி வந்து பார்க்கிறேன்” என்றிருக்கிறார். அம்மாவுக்கு கவலையாக இருந்தாலும் நியாயமாகச் சேர்த்த பொருள் வீண் போகாது என்ற நம்பிக்கையுடன் கொழும்பு போய் சேர்ந்தார்.

அன்றிரவே தங்கை அண்ணாவைத் திரும்பவும் தாண்டிக்குளம் அனுப்பி வைத்தாள். அவ்வப்போது ஷெல்லடிகள், விமானத் தாக்குதல் நடந்தாலும் அண்ணாவும் அம்மாவைப் பாதுகாப்பாகச் சேர்த்து விட்ட நிம்மதியுடன் திரும்பவும் தாண்டிக்குளம் போனார். அவர்கள் பயணம் செய்த பேருந்து தமிழீழக் காவலர்களுக்கானது என்பதால் எந்தத் திருட்டும் நடக்காது என்பதில் தீவிரமாக இருந்தார். அங்கு அந்தப் பேருந்து அடுத்தநாள் பயணத்திற்கு போவதற்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சாரதியைப் போய்க்கேட்டபோது ஈர உடைகள் அங்கு ஒரு பக்கத்தில் போட்டிருப்பதாகச் சொன்னார். அண்ணாவும் போய்ப் பார்த்து அப்படியே நகைகளுடன் பாவாடை இருக்கவும் எடுத்து வந்தார். பொருளாசை இல்லாத கடமை உணர்வுடன் கடமையாற்றிய அந்தக் கர்ம வீரர்கள் எல்லாம் மண்ணோடு புதைய இப்போ வெறும் பதர்கள் மட்டும் மிஞ்சியிருக்கிறார்களே. சத்துமா உருண்டைகளைப் பைகளில் வைத்து

நாள் முழுக்க அதையே உணவாகக் கொண்டு நஞ்சுக்குப்பியைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு எல்லைகளில் காவல் புரிந்த எங்களுக்காய் வாழ்ந்த அவர்கள் எங்கே? ஊதியத்திற்காய் படைகளில் சேர்ந்தவர்கள் எங்கே?

முள்ளிவாய்க்கால் அவலத்தில் கையில் பிஸ்கட்டுடன் சுடப்பட்டு இன்னுயிர் நீத்த பாலகன் பாலச்சந்திரன். சுகாசினிக்கு உடல் உதறும் நினைக்கையில். தம்பி சுடுபட்டு இறந்த அவலம் மனத்திரையில் ஓடும். வேதனை நிகழ்வுகளை மறக்க வேண்டுமென்று எத்தனை நாள் நினைத்தாலும் அதுமட்டும் முடியாமலே இருந்தது. மனநல ஆலோசகர்களிடம் எல்லாம் போய் வந்தும் அவற்றை மறக்க முடியாமல் சுகாசினியைப்போல் எத்தனையோபேர் இன்னும் அல்லாடிக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். கவலைகளை திரும்பத் திரும்ப நினைப்பது அவற்றை நீரூற்றி வளர்ப்பதாகும் என்று அவர்கள் எத்தனை நாள் சொன்னாலும் மனம் அதையே செய்து வேதனைப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

இன்றுள்ளவர்களைப் பார்த்து சுகாசினி வேதனைப்படுவாள். போதை வஸ்துக்கும், குடிபோதைக்கும் அடிமையாகி மனைவி குழந்தைகளை உணவுக்கும், உடைக்கும் அல்லாட விடும் ஆண்களைப் பார்த்து கோவப்படுவாள். இப்போது பெண்களும் குணம் கெட்டு பிள்ளைகளை உதாசீனப்படுத்துவதை வேதனையுடன் மட்டுமே அவளால் பார்க்க முடிந்தது. எல்லாம் எங்கள் தம்பிமார் இல்லாததுதான் காரணம். தம்முடைய உயிரை துச்சமாக நினைத்து வாழ்ந்த தம்பிமார் எங்கே? ஓநாய்கள் போல் கொள்ளையடிக்க காத்திருக்கும் இன்றுள்ள பலரை ஒப்பிட்டு பார்க்கத்தான் முடியுமா? என்ன நினைத்தாலும் கடைசியில் அவர்களிடமே மனம் போய் நின்றது.

நன்றி உணர்வோ, நாட்டுப்பற்றோ இல்லாதவர்களுக்காய் தம் இன்னுயிரை தியாகம் செய்துவிட்டார்களே. அடுத்த தலைமுறைக்கு இவர்களைப்பற்றி சொன்னால் நம்புவார்களோ என்னவோ. நாம் பயமின்றியிருக்க ஊர்களின் எல்லைகளில் சரியான உணவின்றி கண் விழித்துக் காத்திருந்த எத்தனை தம்பிகள், தங்கைகள்? கல்யாணம் செய்து வாழ்கிற வயதில் கழுத்தில் நஞ்சுக்குப்பியைக் கட்டிக்கொண்டு மரணத்தை துச்சமாக நினைத்து வாழ்ந்த அவர்களைத் தொலைத்துவிட்டு

கமலினி கதீர்

தவிக்கிறோம். தாய்மண்மேல் கொண்ட காதலால் தங்கள் இன்னுடலை மண்ணுக்கு வித்தாக்கிவிட்டு வீரமரணம் அடைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் கல்லறைகள் கூட இன்றில்லை. அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. அடுத்தடுத்த சந்ததியினர் இதுகளையெல்லாம் அறியாது போகப்போகிறார்கள். இதை தன் மகனுக்கு சொன்னபோது 'அறிந்து என்ன ஆகப்போகிறது' என்கிறான்.

மனம் துடிக்கிறதே. எம்நாட்டில் தமிழர் நிலை என்றைக்குமே இப்படியே இருக்கப் போகிறதா? சேர வேண்டிய இடத்திற்கு வந்து விட்டாள். மனம் எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டு தன் கடமைக்காய் விழித்துக் கொண்டது.

- யாவும் உண்மை கலந்த கற்பனை.

(காற்றுவெளி கார்த்திகை - 2023)

பந்துகள்

சுசாந்தனுக்கு நித்திரையே வரவில்லை. தாயகத்திலிருந்து பாதுகாப்புத் தேடி அகதியாக சுவிசுக்கு வந்து ஆறு வருடங்கள் முடிந்துவிட்டன. மிக மிக நீளமான நாட்களைக் கடத்திவிட்டான். மனைவி பிள்ளைகளை விட்டுப் பிரிந்து நாட்களைப் போக்குவது எவ்வளவு கொடுமையென்பது அதை அனுபவிக்கும் போதுதான் புரிந்தது. பொய்கள் பல சொல்லி அகதியாகப் பதிந்தவர்கள் பலருக்கு கிடைத்த வதிவிட அனுமதி உண்மை மட்டுமே சொன்ன சுசாந்தன் மாதிரி ஆட்களுக்கு மறுக்கப்பட்டதுதான் மிகப்பெரிய கொடுமை. வதிவிட அனுமதி இல்லாமல் வேலையும் எடுக்க முடியவில்லை. சுவிசுக்கு வருவதற்காக வாங்கிய பெருந் தொகைப்பணம் வட்டியுடன் பெருகி கழுத்தை இறுக்கியது. கடன் கொடுத்தவர்கள் மனைவியை என்னவெல்லாம் கேட்டு அவமானப்படுத்துகிறார்களோ என்பதை நினைத்து படுக்கையில் நித்திரை இன்றி தவிப்பதே வழக்கமானது.

மனிதப் புதைகுழிகள் நிறைந்த மயானத்திலிருந்து தப்பாமலே போயிருக்கலாமென்று எத்தனையோ தடவைகள் நினைத்து நினைத்து வேதனைப்பட்டிருப்பான். வதைமுகாமில் வதைபட்டபோது உயிர் போயிடாதா என்று வருந்திய போதும் இங்கு வந்தபிறகு உயிர் வாழ ஆசை, இல்லையில்லை பேராசையே பட்டான். வளங்கொழிந்த இந்த

நாட்டில் தனக்கும் தன் மனைவி, குழந்தைகளுக்கும் ஓரிடம் கிடைக்காதா என்ற நப்பாசை சுசாந்தனிடம் நிறையவே ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. இனத்துரோகிகளும் மண்பற்று இல்லாதவர்களும் சுயநலம் இல்லாமல் தம் இனத்துக்காக போராடியவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்களும் இங்கு சுதந்திரமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது உண்மையாக போராடியவர்களெல்லாம் குற்றம் புரிந்தவர்கள்போல் வதிவிட அனுமதி மறுக்கப்பட்டு என்று திருப்பி அனுப்பப்படுவோமோ என்று நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பது அவமானமாக இருக்கும். மற்றவர்களுடன் ஒப்பிட்டு நம் மகிழ்ச்சியை தொலைத்து விடுவது சரியல்ல என்று தான் வாசித்தது நினைவுக்கு வந்து அப்படி நினைக்க விடாமல் செய்ய முயற்சிப்பான். சந்தேகம் மட்டுமல்ல ஒப்பிடுதலும் ஒரு உயிர்கொல்லி தான். ஒருவரின் மனதில் கீழ்த்தரமான நினைவை உண்டாக்கி மனதை விகாரமடையச்செய்து விடும் என்று நம்பினான்.

இனப்பற்றும் மண்பற்றும் இல்லாதிருந்தால் எப்போதோ நாட்டை விட்டு வெளியேறி ஏதோ ஒரு நாட்டில் தன் குடும்பத்துடன் வாழ்க்கையை வளமாக்கியிருந்திருப்பான். கழுத்தில் நஞ்சுக்குப்பியைக் கட்டிக்கொண்டு தமக்கு ஒரு தேசம் கிடைத்துவிடுமென்று போராடி கடைசியில் குப்பியையும் கடிக்க முடியாமல் இப்படி அவலப்பட்டுக்கொண்டு இருப்பதை எண்ணி வேதனைதான் மிஞ்சியது.

தேவாலயத்தில் வேலைகள் இருக்கும்போது அழைப்பார்கள். சிறிய ஊதியம் கிடைக்கும். பதியாமல் தமிழர்களிடம் வேலை செய்தால் வெகு குறைந்த ஊதியம் கொடுப்பதும் முடிந்தளவுக்கு நிறைய வேலைகள் கொடுத்து வதைப்பதும் வழக்கமான ஒன்றாகவே இருந்தது. எல்லோருமே அகதித்தஞ்சம் கேட்டு வந்தவர்களே என்றாலும் சுசாந்தன் போன்றவர்களை இளக்காரமாகப் பார்ப்பவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். பின்பு வந்தவர்களைவிட முன்பு வந்ததினால் தாங்கள் உயர்ந்தவர்களாக எண்ணினார்கள். உதவி செய்யும் மனப்பான்மையின்றி எங்காவது வேலைசெய்வதை உள்ளூர் அலுவலகத்திற்கு போட்டுக்கொடுப்பவர்களாகவும் சிலர் இருந்தார்கள். அதுமட்டுமின்றி சிலர் சில பிறந்தநாள் அல்லது விருந்துக் கொண்டாட்டங்களில் சிற்றுண்டிகள் செய்து பணம் சம்பாதிக்க முயன்றால் உடனிருப்பவர்களே போட்டுக்கொடுத்து விடுவார்கள். தானும் வாழாமல் மற்றவனையும் வாழவிடாமல் செய்யும்

புத்தியுடன் செயல்பட்டார்கள். வேற்றுமொழி பேசும் தேவாலயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மனிதாபிமானத்துடன் உதவிகள் செய்யும்போது தமிழர்கள் எப்போது மாறப்போகிறார்களென்று சசாந்தன் அங்கலாய்ப்பான்.

வந்த இந்த ஆறு வருடத்தில் சரளமாக இல்லாவிட்டாலும் டொய்ச் மொழியைப் பேசப் பழகிவிட்டான். அவனுக்கு இவர்கள் பழகும் விதமும் மனிதாபிமானமும் மனதைத் தொட்டது. இங்குள்ள பழக்க வழக்கங்களைப் பார்க்கும்போது தமிழர்கள் இவர்களைப் பார்த்தும் ஏன் மாறாமலிருக்கிறார்கள் என்று வியந்திருக்கிறான். வைத்தியரிடம் சென்றால் அவர் நோயாளியிடம் வந்து கை குலுக்கி அழைத்துச் சென்று அன்பாகப் பேசுவது முதலில் வியப்பாக இருந்தது.

தெரியாததைச் சொல்லிக்கொடுக்கும் பண்பு ஒரு இடம் தெரியாமல் வழி கேட்டால் அவசரமாகச் சென்றாலும் நின்று சொல்லிவிட்டுப் போகும் பண்பு அவற்றைத் தானும் கைக்கொள்ளப் பழகினான். எல்லோருமே ஒருவரையொருவர் வாழ்த்தும் மேலான பண்பை தன் பிள்ளைகளிடம் விதைத்து விட வேண்டுமென்று ஆவலுடனிருந்தான். எத்தனை விதமான மனக்கோட்டைகள் எல்லாமே சுக்குநூறாக இடிந்துதான் போயிருந்தான்.

வெளியில் பனி கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. பனியென்றால் தாயகத்தில் கொட்டும் நுரைபோன்ற பனியல்ல இது. வெள்ளைச் சீனியைக் கவிழ்த்துக் கொட்டியதுபோல் எங்கும் வெள்ளைக் கடலாய் பார்க்கப் பார்க்க பரவசமாயிருக்கும். விமானத்தில் பறந்து வரும்போது மேகம் பஞ்சப்பொதிபோல் இருந்ததுபோலவே இந்தப் பனித்துகள்களும் ஒன்றாய் திரண்டு காட்சியளிப்பதை தன் பிள்ளைகளுக்கு காட்டி அவர்களுடன் பகிர மனம் பரபரக்கும். சிறுவர்கள் எல்லாம் பனித்துகள்களை அள்ளி ஒருவர்மேல் ஒருவர் எறிந்து விளையாடுவதைப் பார்க்கும்போது தன் பிள்ளைகளுடன் அதை அனுபவிக்க ஒரு தந்தையாய் மனம் ஏங்கும். அதிகரிக்கும் குளிரின் அகோரப்பசிக்கு தம் குழந்தைகளான இலைகளை உணவாகக்கொடுத்துவிட்டு இலங்கைத் தாய்மார்போல் மொட்டையாக நிற்கும் மரங்களைப் பார்த்து விம்மும் மனம் பும்பனி மரங்களில் பூக்கள்போல் பூத்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது கொஞ்சம் ஆறுதல்படும். பிள்ளைகளை நினைத்து ஏங்கும் நேரங்களில் மண்ணையும் காக்காமல் குடும்பத்தையும் காக்காமல் இது என்ன வாழ்க்கையென மனம் விரக்தியில் அல்லாடும்.

ஆதித்தனையும் சந்திரனையும் துரத்தியடித்து இருளைத் தனதாகக் கிக் கொண்ட ஒரு நாளில் சுசாந்தனைப்போல் இன்னும் ஏழுபேரை அவர்கள் இருப்பிடத்தில் வைத்து குற்றவாளிகள்போல் பிடித்து விமான நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மறு பரிசீலனைக்கு கடிதங்கள் அனுப்பிவிட்டு நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்தவர்களுக்கு காவலர்கள் அழைத்துச் சென்றதால் எந்தக் கேள்வியுமில்லாமல் விமானத்தில் ஏற்றப் பட்டார்கள். எறிந்த இடத்திற்கே திரும்ப வரும் பந்துகள் போல் தாயகத்தில் அடிக்கப்பட்டு சுவசில் வந்து விழுந்த பந்துகள் எறிந்த இடத்திற்கே அதாவது, தாயகத்திற்கே திரும்பவும் அடிபட்டுச் செல்கின்றன.

தங்களைத் திருப்பி அனுப்பாவிட்டால் அது செய்வோம் இது செய்வோம் என்று இவர்கள் செய்த எந்த வாக்குறுதிகளையும் செவிசாய்க்காத அவர்கள் கும்பிட்ட தெய்வங்களெல்லாம் கண்முடி நிற்க அவர்கள் பரிதாபமாகத் தாயகம் அனுப்பப்பட்டார்கள்.

ஆயிரம் கனவுகளுடன் ஆறுவருடங்களுக்கு முன் பயணப்பட்ட சுசாந்தன் எல்லைக்காவலில் இருந்த மண் மூட்டைகள் சரிந்ததுபோல் சகல நம்பிக்கைகளையும் இழந்து விமான இருக்கையில் சரிந்து உட்கார்ந்திருந்தான். கடன்சமையும் வாழ்வாதாரத்திற்கு என்ன செய்வ தென்ற பெருஞ்சமையும் நெஞ்சை அழுத்த அவன் நெஞ்சில் பிள்ளை களின் முகங்கள் நிழலாட நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். இந்த உலகத்திற்கு அவர்களைக் கொண்டுவருவதற்கு காரணமாய் இருந்துவிட்டு எப்படி கோழையாய் மனமுடைந்தேனென்று நெஞ்சை நிமிர்த்தினான்.

அறத்தையும் வீரத்தையும் ஒருங்கே நெஞ்சில் சுமந்து நமக்காய் காற்றாய் செயல்பட்டு வீரத்தை எம்மில் விதைத்த தலைவர் சொற்களை எப்படி மறந்தேன்? 'தோல்வி என்று ஒன்றுமேயில்லை. தோல்வி என்பது ஒத்தி வைக்கப்பட்ட வெற்றி.' காதோரம் தனக்கே சொந்தமான மென்மையான புன்முறுவலுடன் 'வழிகாட்டித்தலைவன்' சொல்வதுபோல் உணர், சிலிர்த்தது மேனி. புத்துணர்ச்சி தோன்ற நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். தன்னால் எல்லாவற்றையும் சமாளித்து பிள்ளைகளை வாழவைக்க முடியுமென்ற வைராக்கியம் பிறந்தது.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

சிறுகதை மஞ்சரி ஐப்பசி 2023 இல் வெளிவந்தது.

கொஞ்சம் மாறுவோமா

முதிர் இலைகளைக் கொட்டி சில மாதங்கள் மொட்டையாகக் காட்சியளித்த மரங்களெல்லாம் இளந்தளிரையும், மலர்களையும் பிரசவிக்கும் இளவேனிற்காலம் அது. இயற்கை தன்னைப் புதுப்பித்த அந்த இளவேனிற்காலம் உமையாள் வாழ்வைப் புரட்டிப் போட்டது. உமையாள் பெருமூச்செறிந்தாள். அவளால் அந்த இழப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியவில்லை. கல்யாணம் செய்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் கடைசிவரை தன்னோடு வருவானென்று நினைத்திருந்த தன் கணவன் மறைந்துவிடுவானென்று அவள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அழுதழுது கண்ணீரும் வற்றி விட்டது. கல்யாணம் செய்த நாளிலிருந்து தாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை ஒவ்வொரு நிமிடமாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். உமையாளின் அண்ணா சுவிசிலிருந்ததினால் அவர் மூலம் பேசிச் செய்த கல்யாணமாக இருந்தாலும் கணவன் தன்மேல் வைத்திருந்த அன்பும், காதலும் அதை நீண்டகாலம் அனுபவிக்க கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று மனம் ஏங்கித் தவித்தது. கல்யாணம் முற்றாகியதும் தாங்கள் தொலைபேசியில் பேசி மகிழ்ந்த கதைகளும் பின் ஏஜன்ட் மூலம் அவர் சுவிசுக்குக் கூப்பிட்டதும் எல்லாமே பசுமையாக மனவானில் அழுத்தமாகப் பதிந்திருந்தன. “இனி அவற்றை ஒவ்வொன்றாக மீட்டெடுத்து அனுபவிப்பதுதான் என் மீதி வாழ்க்கையை கொண்டு செலுத்த எனக்கு கிடைத்த துடுப்பு” என்று உமையாள் மனதைத் தேற்ற ஆரம்பித்தாள்.

இன்னும் இரண்டு பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து தங்கள் காலில் நிற்கச் செய்ய வேணும். கடமைகளைத் திணித்துவிட்டு அவர் மறைந்து விட்டார். ஐம்பத்தைந்து வயது ஒரு வயதா இறப்பதற்கு. கடந்த ஒரு வருடமாக நோய் அவரை ஆக்கிரமிக்க வைத்தியசாலையும் வீடுமாக மாறிமாறி அலைந்து திரிந்ததில் உமையாள் கொஞ்சம் வருவதை எதிர் கொள்ளத் தயாராகவேயிருந்தாள். என்றாலும் இறப்பு தன் கோர முகத்தை முகத்துக்கு நேரே நீட்டியபோது அரண்டுதான் போனாள். “இனி அவரில்லாமல் நான் எப்பிடி இயங்கப் போகிறேன். எல்லா முடிவுகளும் நானே தனித்து எடுக்க வேணுமே” நினைக்க மலைப்பாகவே இருந்தது. இந்த நான்கு நாட்களும் “உமையாள்” என்று அவர் கூப்பிடுவது போன்ற பிரமையிலிருந்து அவளால் விடுபடமுடியவில்லை. இறப்பதற்கு ஆறு நாட்களுக்கு முன்பு பக்கத்தில் அழைத்து உட்கார வைத்து கைகளைத் தன் கைக்குள் வைத்தபடி படுத்திருந்ததும், தான் இறந்த பின் எப்படி யெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்பதைவிட எப்படியெல்லாம் இருக்கக் கூடாதென்று நிறையப் பேசியதும் நினைவில் முட்டி மோதியது.

“உம்முடைய ஐம்பது வயது ஆசைகளைத் துறக்கிற வயசில்லை. நான் செத்த பிறகு எல்லோரையும் போல இரும். பொட்டில்லாமல், மற்றவர்களின் வீட்டு விசேடங்களுக்குப்போகாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிப் போயிடாதேயும். பொட்டில்லாத உம்முடைய முகத்தை எனக்கு நினைக்கவே முடியேலை. மற்றவையளைப் போல சந்தோசமாய் பிடிச்சதைச் சாப்பிட்டு பிடிச்ச இடங்களுக்குப் போய் நீரும் சந்தோச மாயிருந்து பிள்ளையளையும் சந்தோசமாய் வைத்திரும். அவர்களுக்கு அப்பா இல்லாத குறை தெரியாமல் வளர்த்துக்கொண்டு வாரும். நீர்தான் இனி அவர்களுக்கு அப்பா, அம்மா எல்லாம். அப்பா இல்லாத பிள்ளைக ளென்று எல்லாரும் அவர்கள் விடயத்தில் தலைப்போட விடாதேம். என்ன உதவி தேவைப்பட்டாலும் சுந்தரேசிடம் நீர் கேட்கலாம். என்னுடைய சகோதரங்களைவிட அவனிடம் எனக்கு உரிமை கூட இருக்குது. ஏதும் முடிவுகள் எடுக்கும்போது அவனுடன் கதைச்சு முடிவெடும். உமக்கு அவனொரு அண்ணன்தான். முழு சப்போட்டும் தருவான்.” சொல்லிக் கொண்டு வரும்போதே பீறிட்டு அழத்தொடங்கியவளை அணைத்து “அழாதேம், என்னுடைய உயிர் பிரியும்போது உம்முடைய சிரிச்ச முகமே என்னுடைய கண்ணிலை நிற்க வேணும். நான் அமைதியாய் சிரிச்சபடி விடை பெறவேணும். அந்த முகமே உங்கள் எல்லாருடைய நினைவிலும்

இருக்க வேணும். நான் உங்களை விட்டுப் போகமாட்டன். “சுந்தரேசன் சொல்லுவான் உயிர் பிரிகிற நேரத்தில் என்ன நினைக்கிறோமோ அதுதான் அடுத்த பிறவியாக அமையுமென்று”. அவன் சொன்னால் சரியாகத்தானிருக்கும். நான் அர்ச்சனாவுக்கோ, ஆராதனாவுக்கோ பிள்ளையாய் பிறந்து உங்களோடேயே இருக்க வேணுமென்று நினைச்சுக்கொண்டு இருந்தன் என்றால் அது நடக்கும். நான் கட்டாயம் எங்கடை பேரப்பிள்ளையாய் பிறப்பன். எனக்கு அருமையான மனைவியையும், குழந்தைகளையும் தந்த கடவுள் இப்பிடிப் பாதியிலேயே கூப்பிடுகிறானே. போன பிறவியிலை செய்த பாவமோ என்னவோ? தகப்பனையும் பிள்ளைகளையும் பிரித்துப் பாவம் செய்தேனோ தெரியேலை. இந்தப் பிறவியிலை நான் யாருக்கும் ஏதும் கேடு செய்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.” கூறியவன் தொடர்ந்து பேச முற்பட்டபோதும். “கனக்க கதைக்காதேங்கோ. முச்சு வாங்குது” என்று உமையாள் கூறவும் “மறிக்காதேம். பிறகு கதைக்க முடியாமலே போயிடுமோ? எனக்குக் கிடைத்த இந்த சொற்ப நேரத்தை முழுசாய் அனுபவிச்சிட வேணும். உயிர் போற காலம் நெருங்க நெருங்க சொல்லாமல் எதையும் போயிடக் கூடாதென்று மனசு துடிக்குது. ஆராதனாவோ, ஆர்த்திகாவோ யாரையும் விரும்பினால் முதலில் நீர் விசாரித்துப் பாரும். அவையின் குடும்பம், குணம் என்று எல்லாம் அறிந்த பிறகே கல்யாணம் செய்து வையும். சின்ன வயதில் அவைக்கு ஒன்றும் விளங்காது. கல்யாணம் செய்திட்டு பிறகு கரைச்சல் பட ஏலாது. நீர் தனிய சமாளிக்க மாட்டீர்.” “உயிர் போகும் தருணத்தில் கூட தன்மேல் காட்டும் அவனது கரிசனம் அவளைச் சுக்கு நூறாக உடையச் செய்தது. “இவ்வளவு கரிசனம் காட்டிற்று விட்டிட்டுப் போகப் போறீங்களே. நான் தனிய என்ன செய்யப் போறன்” கணவன் மேல் சாய்ந்து அழத் தொடங்கினாள். “கல்யாணம் செய்த அன்றைக்கு நீங்க சொன்னது ஞாபகமிருக்கா? இரண்டுபேரும் ஒன்றாகச் சாவம். ஒருத்தரை விட்டு ஒருத்தர் தனித்துச் சாகிறேல்லை யென்று”. அவள் சொல்லி முடிக்குமுன் “இப்ப யோசிச்சுப் பாரும் இரண்டு பேரும் ஒரேயடியாய் போயிட்டால் பிள்ளையள் தவிச்சுப் போயிடாதுகளா? அநாதைகள் போல பிள்ளையள் அல்லாட வேணுமா? எனக்கு முதல் நீர் போனால் என்னாலை பிள்ளைகளை ஆளாக்க முடியாது. கடவுள் சரியாகத்தான் கணக்கு போட்டிருக்கிறார். என்றை உமையாள் எவ்வளவு கெட்டிக்காரி. நீர் சமாளிச்சிடுவீர். எங்கை சிரியும்” கூறிக்கொண்டே வந்தவன் பேச்சு சட்டென தடைப்பட திடுக்குற்றாள். திடீரென அவ்

விடத்தில் ஒரு அலாதியான அமைதி ஏற்பட்டது போல் தெரிய அவனது கைகளை வருடியபடி “ஸ்வெஸரர்” என்று கத்தினான். வாயில் அரும்பிய புன்னகை அப்படியேயிருக்க, “எப்பிடி என் கண்ணுக்கு தெரியாமல் அந்த உயிர் போனது. காற்றைப் போல கண்ணுக்குத் தெரியாமலே போயிட்டுதா?” இதுதான் நடக்குமென்பது தெரிந்தாலும் அவள் சந்தித்த அந்த நொடி தாங்க முடியாமல்தானிருந்தது. மயங்கிச் சாய்ந்த உமையாள் விழித்த போது மூன்று பிள்ளைகளும் தன் பக்கத்தில் அழுத கண்களோடு நின்றதைத்தான் பார்த்தாள். பிள்ளைகளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினாள். யாருக்கு யார் ஆறுதல் கூறுவது?

நான்கு நாட்களாக பத்மநாதனை உயிரிழந்தவர்களைப் பாதுகாக்கும் இடத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள். நாளைக்கு எல்லாக் காரியங்களும் செய்து கடைசி யாத்திரைக்கு அனுப்பி வைத்துவிடுவார்கள். தன் கணவனுக்கு தானோ தன் பிள்ளைகளோ ஈமக் கிரியைகள் செய்ய வேண்டுமென்று உமையாள் விரும்பியும் அவரது அண்ணாவும், தம்பியும் அதை மறுத்து தங்களில் ஒருவரே செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பது அவளுக்கு வேதனையை அளித்தது. பிள்ளைகள் மூவரும் பெண் பிள்ளைகளாக இருந்த காரணத்தைச் சொல்லி தாங்களே செய்ய முன் வந்தார்கள். மூத்த மகளுக்கு திருமணம் நிச்சயமாகியிருந்த நிலையில் அவள் செய்வது நல்லாயிருக்காதென்று உமையாள் நினைத்தாள். மற்ற பிள்ளைகள் இருவருமே “எங்களுக்கு பயமாயிருக்கம்மா” என்று தயக்கம் காட்டியபோது தானே செய்வதற்கு உமையாள் தயாரானாள். “இதெல்லாம் இரத்த சம்மந்தமுள்ளவர்கள் தான் செய்யவேணும். பொம்பிளையள் செய்யக் கூடாது. பூநூல் போடாமல் எப்பிடி ஒரு பொம்பிளை செய்ய முடியும். மகள்களில் ஒருவர் செய்தால் பரவாயில்லை. அதுவும் சரியில்லைத்தான். என்றாலும் ஒப்புக் கொள்ளலாம். உடுப்புக்கு மேல் பூநூல் போட்டுச் செய்யலாம். ஆனால் இரத்த சம்பந்தம் இல்லாத நீங்கள் எப்படிச் செய்யலாம்.” பத்மநாதனின் அண்ணா கூற தம்பியும் சேர்ந்து கொண்டார். உமையாள் தனக்குள் வெடித்துக் கொண்டு வந்த அழுகையை அடக்கப் பிரயத்தனப்பட்டாள். அவரோடு இத்தனை வருடங்கள் வாழ்ந்து மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்று அவர்தான் எல்லாமே என்று வாழ்ந்தவளுக்கு இரத்த உறவு இல்லை என்று ஒதுக்கப்படுவது எவ்வளவு கொடுமை. உமையாளின் அண்ணா தங்கைக்காக எவ்வளவோ பேசியும் அவர்கள் தங்கள் உரிமையை விட்டுக்

கொடுக்கத் தயாராயில்லை. இதில்தான் தங்கள் சகோதர பாசம் தங்கியுள்ளதாக நினைத்தார்கள் போலும். இறந்த உடலை வைத்துக் கொண்டு தங்களில் ஒருவரே செய்ய வேண்டுமென்று இப்படி உரிமைக்குச் சண்டையிடுவது கேவலமாக இருந்தது உமையாளுக்கு. உயிர் போனவுடனேயே இப்படி அவர்கள் பேசுவது தன் கணவனை அவமதிப்பது போலிருந்தது. சொத்துக்குச் சண்டையிடுவதைப்போல இதுவும் ஒரு கேவலமான செயலாகவே இருந்தது அவளுக்கு.

ஈமச்சடங்கு விடயத்தில் என்ன செய்வதென்று தெரியாது முழித்த வேளையில் பத்மநாதனின் நெருங்கிய தோழன் சுந்தரேசன் கனடாவி லிருந்து வந்திருந்தான். அவன் குடும்பமாக இங்கு வருவதும் இவர்கள் கனடா போவதும் இடையிடையே நடக்கும் நிகழ்வுகள்தான். பிரச்சினை அவனுக்குத் தெரியவரவே “உங்களுக்கு செய்ய விருப்பம் என்றால் யார் தடை சொல்ல முடியும்? பழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள், சடங்குகள் என்பவை எல்லாம் மனித சமுதாய வசதிக்கு அந்தக் காலத்தில் அவர்களுக்கிருந்த அறிவை வைத்து அமைத்திருக்கினம். இப்ப காலம் மாறுது. முந்தி தமிழிலை செய்த திருமணச் சடங்குகள் எல்லாம் பிறகு வடமொழிக்கு மாறி அதிலை சொல்லேலையே. ஏன் இப்ப திரும்ப கனடேர் திருக்குறள் சொல்லி தமிழிலை கல்யாணங்கள் செய்யேலையே. இப்படித்தான் என்று ஒன்றும் சட்டமில்லை.” சொன்னதுடன் நிற்காமல் பத்மநாதனின் அண்ணன் தம்பியுடன் பேசினான்.

“ஒருவர் இறந்தவுடன் அந்த ஆத்மா உடலை விட்டு வெளியேறி விடும். பிறகு செய்கிற ஈமக்கிரியைகள் எல்லாம் வெறும் உடலுக்குத்தான். சுவத்தை சிவமாக நினைத்துத்தான் இந்தக் கிரியைகள் செய்வது. இதெல்லாம் இருக்கிறவர்களின் மன ஆறுதலுக்குத்தானே தவிர இதனால் இறந்த ஆத்மாவுக்கு எதுவுமே கிடைக்கப் போறது இல்லை. இதுகளைக் கொஞ்சம் யோசியுங்கோ. நீங்க ஈமக்கிரியை செய்கிறதாலை பத்மநாதன் நேரே கடவுளிடமோ, அல்லது சொர்க்கத்திற்கோ போயிடப் போறானா என்ன? பூநூல் போட்டுச் செய்ய வேணுமென்ற எந்தக் கட்டாயமுமில்லை. அப்படியென்ன அந்த பூநூலுக்குள் இருக்கிறதென்று நினைக்கிறீங்க. இந்த ஆரியர் தமிழ் நாட்டில் கால் வைத்து வட மொழியைப் புகுத்தி ஆக்கிரமித்ததால் தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்டு அதாவது, தமிழரின் பழக்கவழக்கங்கள் பல புறந்தள்ளப்பட்டு இடையில் புகுத்தப்பட்ட

பழக்கங்கள் இவை. பூநூல் போட்டுச் செய்தவுடன் அந்த ஆத்மா தான் செய்த பாவங்களையெல்லாம் துறந்து கடவுளிடம் போகுமென்று நம்புறீங்களா? இதுகளெல்லாம் நெருங்கிய சொந்தங்கள் செய்யும்போது மனம் கொஞ்சம் ஆறுதலடையும். அவ்வளவுதான். இதுகளெல்லாம் செய்வது ஒரு தெரபி. முந்தி நெஞ்சிலை அடிச்ச அழுகிறதாலை இறப்பு என்ற பிரிவுகளாலை இருதய நோய் வருவது இல்லையென்று இப்ப சொல்லுகினம். பிரிவை நினைத்து மனதுக்குள்ளே புழுங்கிக்கொண்டு இருக்காமல் அவர்களை வெளியே கொண்டு வர அந்தக் காலத்திலை கண்டுபிடித்த ஒரு ரெக்னிக். அவ்வளவுதான். மன உளைச்சல் வராமல் இருக்கத்தானே செலவு, அந்தியட்டி என்றெல்லாம் செய்கிறது. ஆத்மா உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போன பிறகு அவைக்குப் பிடித்த சாப்பாடுகளைச் செய்து வைச்சிட்டு சொந்தக்காரர்தானே சாப்பிடுறது. உடலுக்குள் இருக்கு மட்டுந்தான் அந்த ஆத்மாவுக்கு உந்த சாப்பாட்டு ஆசையெல்லாம். இதுகளைப் புரிந்து கொண்டு மாறுங்கோ. உமையாள் ஈமக் கிரியைகள் செய்கிறதாலை அவவுக்கு மனதில் ஒரு திருப்தி கிடைக்கு தென்றால் அதையேன் மறிக்கிறீங்க. இதோ அடுத்த கிழமையே நீங்க உங்கடை சகோதரத்தை மறந்து மற்ற வேலைகள் செய்யப் போயிடுவீங்க. ஆனால் முழு வேதனையும் உமையாளுக்குத் தானே. சும்மா கதைச்சுக் கொண்டிருக்காமல் அவ விரும்பினபடி அவவைச் செய்ய விடுவதில் உங்களுக்கென்ன தடை. பத்மன் இருக்கேக்கையே அவவை மீறி எதுவும் செய்யமாட்டான். அவவுடைய விருப்பத்துக்குத்தானே முன்னுரிமை குடுக்கிறவன். அவனை நீங்க உண்மையாக நேசித்து இருந்தால் உமையாளின் விருப்பத்துக்கு மதிப்பு குடுங்கோ” சிறுவயது தொடங்கி நண்பனாக இருந்த காரணத்தினால் அடிச்சுச் சொன்ன சுந்தரேசை அவர்களால் மறுத்துப் பேச முடியவில்லை.

அவர்கள் எல்லாருடைய பிரின்சிபல் சுந்தரேசின் தந்தை. பொறியியலாளராய் பெரிய பதவியிலிருக்கும் அவனது பேச்சை அவர்களால் தட்ட முடியவில்லை. அவனது அம்மாவும் அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஆசிரியையாக இருந்தவர். சுந்தரேசன் கூறிய நியாயமும் புரியவே உமையாள் இறுதிக்கிரியைகள் செய்ய ஆயத்தமானாள். “அண்ணா! நீங்க மட்டும் வராமலிருந்திருந்தால் எனக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்காது. எனக்கென்னவோ அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை இது என்று நினைக்கிறன். எனக்கு அதற்கு

மனத்தெரியமும் இருக்கு. மிக்க நன்றியண்ணா.” .பத்மநாதனின் மகன்கள் இருவர் வந்து “மாமா! நீங்க வந்திருக்காட்டி அம்மாடை ஆசையை எங்களால் நிறைவேற்றியிருக்க முடியாது. எங்களுக்கு இதுகள் எதுவுமே தெரியாது. யார் யாரோ சொல்றதையெல்லாம் கேட்டு அப்படியே செய்திருப்பம். இப்பதான் கொஞ்சம் கொஞ்சம் விளங்குது. நன்றி மாமா” என்று கூறினார்கள். உமையாளின் நண்பி சொன்னாள் “சும்மா மாடு சொல்றதெல்லாம் எடுபடாது: மணி கட்டின மாடு சொன்னாத்தான் எடுபடும்”.

தலைமாட்டில் விளக்கேற்றி வைத்திருக்க பிறரிடம் பகிர முடியாத தன் வேதனையை அருவியாக ஊற்றெடுக்கும் கண்ணீர் மூலம் வெளியேற்றிக் கொண்டிருந்தாள் உமையாள். அந்த நேரத்திலும் பத்மநாதன் தன் உயிர் சினேகிதன் சுந்தரேசன் பற்றிக் கூறியது உமையாளுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. “சுந்தரேசன் குடும்பம் எல்லோருமே படித்தவர்கள். அவன் எது சொன்னாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும். எங்கடை அப்பா அவ்வளவு படிக்காததால் ஒரு அச்சகத்தில் வேலை பார்த்து வந்தார். ஆனாலும் அவர்கள் யாரும் பெருமை பேசினதும் இல்லை. சுந்தரேசனின் அம்மா எங்களையும் தங்கடை பிள்ளைகள் போலத்தான் பார்ப்பா. எங்களைப் படிக்கச் சொல்லி ஊக்குவித்தபடி இருப்பா. நாங்க எல்லாருமே சுந்தரேசுடன் இருந்துதான் படிக்கிறனாங்க. அவனின் அப்பா, அம்மா இரண்டு பேருமே எங்களுக்குத் தெரியாததுகள் சொல்லித் தருவினம். நாங்க எல்லாரும் ஓரளவுக்கு படிச்சதுக்கு அந்தக் குடும்பந்தான் காரணம். அவை அறிவாளிக் குடும்பம்”. சுந்தரேசன் பிரச்சினையைக் கையாண்ட விதமும் அவனது அறிவார்ந்த பேச்சும் பார்த்து உமையாள் பிரமித்து நின்றாள்.

எல்லாரும் செய்கினமென்று நாங்களும் பிழையான விடயங்களைச் செய்யாமல் ஏன், எதற்கு என்று அறிந்து சரியானதை மட்டும் செய்ய வேண்டும் என்ற அறிவு அங்குள்ள இளையவர்களுக்குப் புரிந்தது. கொஞ்சம் மாறுவோமே. இளையர்களுக்குச் சரியானவற்றைச் சொல்லிக் கொடுக்காது போனால் அவர்கள் தமிழ்க் கலாசாரத்திலிருந்து முற்று முழுதுமாக விலகி விடுவார்கள் என்பதை நினைவில் கொள்வது நல்லது என்று அங்கு பலரும் பேசிக்கொண்டார்கள். சுவிசில் நாங்கள் பலர் முன்னேறாமல் தேவையற்ற சடங்குகளில் மூழ்கிப் போயிருக்கிறம் போல

இருக்கிறதே. இப்படி கனடாவில் இருந்து வந்த தம்பி போல சரியாக யோசித்து எங்கடை கலாசாரத்தை இனிமேல் என்றாலும் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்று உறுதி கொண்டார்கள்.

அங்கிருந்த ஒரு பெரியவர் சொன்னார், “விடயம் தெரிந்த எங்களைப் போன்ற பெரியவர்களும் அவர்கள் குடும்ப விடயமென்று விலகி இருந்தால் எப்படித்தான் சில நல்ல விடயங்களை அடுத்த தலை முறைக்கு கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் போகிறோம். இந்தப் புலம்பெயர் தேசங்களில் விழுந்த நம்மவர் விதைகள் செடிகளாகும்போது அந்தந்த நாட்டு மரங்களின் குணத்துடன் வளர்வது தவிர்க்க முடியாது. ஆனாலும் எங்கள் பாரம்பரியங்களை காரணகாரியத்துடன் விளக்கி எடுத்துச் செல்லத் தூண்டுவது எங்கடை கடமை. முந்தின காலத்திலை நாங்க ஏனென்று கேட்காமல் பார்த்ததைச் செய்யப் பழகிவிட்டோம். ஆனால் இந்த நாடுகளிலை அப்படியில்லை. எங்கடை கலாசாரத்தை தக்க வைக்க வேண்டுமென்றால் ஏன், எதற்கு என்பதைச் சொல்லி வந்தால் ஏற்புடையவற்றை அவர்கள் நடைமுறைப்படுத்தி வருவார்கள். எங்கள் முன்னோர் எம்மிடம் ஒப்படைத்துப் போனவற்றை அவர்கள் தூசு தட்டி எடுத்துச் செல்லட்டும். மாற்றங்கள் வரவேற்கத்தக்கவை.” அவருடைய பேச்சை எல்லோருமே ஆமோதிக்க “முத்து நல் தாமம் பூமாலை தூக்கி” என்ற பாடல் ஒலிக்க பொற்சண்ணம் இடிக்க ஆரம்பித்தாள் உமையாள்.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

காற்றுவெளி ஐப்பசி - 2023

விபத்து

இந்த வருடம் சுவிற்சர்லாந்தில் பனிப்பொழிவு கடுமையாக இருந்தது. கொரோனா வைரசின் தாக்கத்தால் விண்ணுந்துகள் வான் பரப்பில் பறப்பது குறைந்ததுதான் காரணம் போலும். வான மண்டலம் அமைதியாக இருந்ததன் விளைவாக இயற்கை தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டதுவோ? எங்கு பார்த்தாலும் வெள்ளைவெள்ளேரென்று சொர்க்கா புரிபோல் காட்சியளித்தது. இலைக் குழந்தைகளை உதிர்த்துவிட்டு மரங்களெல்லாம் பனியில் குளித்தபடி வெள்ளைப்புக்களைத் தாங்கிய வண்ணம் நின்றன. இலைகளற்ற மொட்டை மரங்கள் மெல்லிய காற்றில் அசையும் போது வெள்ளைத்துகள்கள் உதிர்வது பார்க்கப் பார்க்க தெவிடாததாக இருந்தது. பும்பனி கொட்டிக் குவிந்து இருக்கும் இடங்களில் ஆங்காங்கே குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் பனியில் விளையாடுவதும் பனி மனிதன், பனிக்கரடி என்று என்னென்னவோ செய்து மகிழ்ந்தபடியும் இருந்தனர். பட்டுப் போன்ற மென்மையான கைகளை இக்கடுங் குளிர் தாக்கா வண்ணம் கையுறையணிந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பெரியவர்களும் குழந்தைகளோடு குழந்தைகளாக அந்த பனிக்கால இன்பத்தை அனுபவித்தபடி இருந்தனர்.

தாத்தாவுடன் வந்திருந்த ஆறே வயதான பூஜா எதையோ பறி கொடுத்தமாதிரி இருந்தாள். கை பும்பனியை அணைந்து கொண்டிருக்க அந்த பிஞ்சு மனம் எதையெல்லாமோ யோசிக்க, ரோஜாப்பூ முகத்தில்

மகிழ்ச்சியைக் கொஞ்சமும் பார்க்காத தாத்தா; “என்ன! எங்கடை பூஜாக்குட்டியின் முகத்தில் ஒரு சந்தோஷத்தையும் காணேலையே. என்னம்மா என்ன விடயம்?” என்றார். “ஒன்றுமில்லை தாத்தா” கூறினாலும் அவள் முகம் சோபையிழந்து காணப்பட்டது. ‘அப்பாவும் மம்மியும் சேர்ந்து என்னோடு வந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்.’ உதடுகள் மெல்லத் துடிக்க கூறினாள். “அதுக்கென்ன நாளைக்கு அப்பாவோடு அல்லது மம்மியோடு வாறதுதானே” என்றார்.

“தாத்தா... எனக்கு இரண்டு பேரோடும் சேர்ந்து வரத்தான் ஆசை தாத்தா. எல்லாருக்கும் மம்மி, டடி இரண்டு பேரும் இருக்கிறார்களே. எனக்கு மட்டும் ஏன் தாத்தா?” கலங்கிய கண்களுடன் கூறிய பூஜாவை அணைத்த தாத்தா “அதற்குத்தான் பிள்ளை குடுத்து வைக்கலையே” யோசிக்காமல் அவசரமாக விழுந்த வார்த்தைகளை விழுங்க எத்தனித்தார். “ஏன் தாத்தா எனக்கு மட்டும். நான் மட்டும் ஏன் குடுத்து வைக்கேலை” உதடுகள் துடிக்க கூறியவள், குனிந்து சில்லிடும் பனித்துகள்களை அளைந்தாள். தன் சோகத்தை குனிந்த தன் முகத்துக்குள் மறைக்க இந்தப் பருவத்திலேயே தயாராகும் அந்தச் சிறுமியின் ஏக்கம் தாத்தாவுக்கு புரிந்தது. வழி சொல்லத்தான் முடியாமல் அவருந்தான் தவித்தார்.

“என்னை ஏன் இரண்டுபேருக்குமே பிடிக்கவில்லை?” கதையை வேறு பக்கம் திருப்ப நினைத்த தாத்தா “இதோ நாங்களும் ஸ்நேமான் செய்வோமா?” என்று பேத்தியுடன் பனிமனிதன் செய்யத் தொடங்கினார். தாயைப்போன்று ரோஜாப்பு நிறமும் நீலக்கண்ணும் தகப்பனைப்போல கருகருவென்ற முடியும் அழகான குழந்தை. பெற்றோரின் அன்புக்கு ஏங்கும் இந்தக் குழந்தையின் ஆசை நியாயமானதுதானே. திடீரெனக் கேட்டாள் “உன்..பால் (விபத்து) என்றால் இரண்டு வாகனம் அடிபடுவது தானே தாத்தா. பிள்ளைகள் எப்படி விபத்து ஆக முடியும்?” அவளது கேள்வி புரியாமல் குழம்பிப் போனார். “எனக்கு விளங்கேலை”.

அப்பா நெடுகச் சொல்லுவார் “நீங்க என்னுடைய வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு விபத்து. தவறிப் பிறந்திட்டீங்க என்று. எப்படி அப்படிப் பிறக்க முடியும்? மம்மியும் அதேதான் சொல்றா. நாங்க ஆசைப்பட்டு உங்களைப் பெறேலை என்று. ஏன் தாத்தா விபத்தாக பிறக்க முடியுமா?” பூஜாவின் கேள்வி அந்தரத்தில் தொங்கியது. இருவருமே வெவ்வேறு நபர்களைக்

காதலித்ததும் ஏதோ ஒரு பார்டியில் குடித்திருந்த காரணத்தால் சுயநினைவின்றி தங்கள் நிலையிழந்து இருந்ததும் அதனால் உண்டான குழந்தையென்று எப்படி தன்னால் கூறமுடியுமென்று அந்த வயோதிப உள்ளம் தவித்தது. அக்குழந்தையைக் கருவிலேயே அழிக்க அந்தத் தாயும் தந்தையும் படாதபாடுபட்டதும். எப்படி அவரால் சொல்ல முடியும்? எத்தனையோ உயிரணுக்களுடன் போராடி இந்த உயிரணு விடாப் பிடியாய் பூஜாவாய் இந்த உலகத்தில் வந்து பிறந்த கதையை சொல்ல முடியுமா? பூஜாவின் தாய் வேறு ஒருவருடன் தன் வாழ்க்கையைப் பிணைத்துக் கொண்டதைத்தான் சொல்ல முடியுமா? தன் மகனும் வேறொருத் தியுடன் வாழ்வதை அவரால் அந்தக் குழந்தையிடம் இப்போது சொல்லி விட முடியுமா? அதோடு இருவருமே தங்கள் சந்தோஷத்தை இந்தக் குழந்தைக்காக விடத் தயாராயில்லை என்ற கசப்பான உண்மையை போன தலைமுறையின் அங்கமாய் இந்தத் தலை முறையினரை வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பார்வையாளராய் என்ன சொல்ல முடியும்? அவரால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும் உண்மை அதுதானே. பூஜாவின் தாய் கிழக்கு ஐரோப்பா நாட்டைச் சேர்ந்தவள். அவர்களது கலாசாரத்தில் அவளுக்கு அது சாதாரண விடயம். அளவுகோலே இல்லாத தாய்மை இங்கு வறுமைப்பட்டுப் போனதால் என் பேத்தி அழுத கண்ணோடு மனம் உடைந்து வாழ வேண்டுமா? இந்தக் குழந்தை செய்த தப்புதான் என்ன? மனம் உழன்ற தாத்தா, தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்குள் ஊறிய அவரால் எப்படி அதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?

அடிக்கடி அவர் யோசிப்பார், “தமிழ் பண்பாட்டை நான் கட்டிக் காத்தேனே ஒழிய அடுத்த தலைமுறைக்கு என்னுடைய மகனுக்கு கடத்த தவறி விட்டேனே. தாயகத்தை விட்டோடி வந்து பொருளாதாரத்தை வளர்த்த நான் இந்த கலாசாரத்துக்குள் எம்முடைய பண்பாட்டைத் தொலைத்து விட்டேனே. இந்த அறியாக் குழந்தையின் இந்த நிலைக்கு நான்தானே காரணம். எங்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டை என் மகனுக்கு ஊட்டத் தவறி விட்டேனே. தமிழைப் புறக்கணித்து டொய்ச் போதுமென்று இருந்த தால்தான் என் மகன் தமிழரோடு சேராமல் பிற நாட்டுப் பிள்ளைகளுடன் பழகி அவர்கள் பழக்க வழக்கங்களுக்குள் மூழ்கி விட்டான். இது அவனுக்குத் தவறாகவே தெரியவில்லை. என்னைப் போல எங்கள் பண்பாட்டைத் தொலைத்த எத்தனை தாத்தாக்களும் அம்மம்மாக்களும் எத்தனை

புஜாக்களின் கண்ணீருக்கு காரணமாயிருக்கப் போகிறோமோ? நான் எவ்வளவு நாள் பாதுகாப்பாயிருக்கப் போகிறேன்? எனக்குப் பிறகு இந்தக் குழந்தைக்கு யார் பாதுகாப்பு? இந்தக் குழந்தையின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறேன்? புஜா தாய், தந்தை, தாத்தா என்று மூவரிடமும் மாறிமாறி வாழ்வதற்கும் அந்தக் குழந்தை செய்த தப்பு என்ன?" சுழற்றியடிக்கும் பனிப் புயல் காற்றுப்போல மனதில் மோதி இறங்கிய புஜாவின் 'நான் விபத்தாய் பிறந்திட்டேனா?' என்ற கேள்வியின் கனம் தாங்காமல் மனம் வெறுமனே அழ தன்னிலை மறந்து ஓசைப்படாமல் விழும் பனித்துகள்களை கையில் ஏந்தி அளைந்த வண்ணம் கண்களில் நீர் கசிய உட்கார்ந்திருந்தார் அந்தத் தாத்தா. தாத்தாவுக்குத் தெரியாமல் பேத்தியும், பேத்திக்குத் தெரியாமல் தாத்தாவும் தத்தம் கண்ணீர்த்துளிகளை மறைத்துக் கொண்டு பனித்துகள்களுக்குள் தம்மைத் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பனி தன் பாட்டுக்குக் கொட்டிய வண்ணமிருந்தது.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

சிறுகதை மஞ்சரி பங்குனி 2022

நகங்கிப் போகும் உணர்வுகள்

தூங்கியெழுந்த நான் நேரமாகிவிட்டதோ என்று பரபரப்புடன் எழுந்து மனைவி மேகலா எழுந்து விட்டாளா என்று பார்த்தேன். இரவு நீண்டநேரம் நித்திரை வராமல் மேகலாவைப் பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்ததில் விடியற்காலையில் தான் நித்திரை வந்தது. அசந்து தூங்கிவிட்டேன். விடிந்ததே தெரியவில்லை. அவசரமாக எழுந்து சாளரத்தின் அருகே சென்று திரைச்சீலையை விலக்கி விட்டேன். எட்டு மணியாகியும் இருள் இன்னும் விலகவில்லை. வானமங்கை சாம்பல் நிறத்தை அள்ளிப் பூசிக் கொண்டு சூரியனை வெளிவர விடாமல் தடுத்து நின்றாள். இலையுதிர் காலமது. பெரிய மரங்களெல்லாம் தன் காய்ந்த இலைகளை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிலத்துக்குத் தாரை வார்த்த வண்ணமிருந்தன. இலேசான மழை தூறியவண்ணமிருந்தது. சாம்பல் பூத்த வானத்திலிருந்து மெல்லிய துளிகள் கம்பிக்கோடுகளாக பூமித்தாயை நனைத்தன. மழைத்தாறல்களுடன் காய்ந்த இலைகளும் மண்ணை முத்தமிட்டன. பார்க்க மனதுக்கு இரம்மியமாக இருந்தது. ஆனால் இயற்கையை இரசிக்கும் மனநிலை எனக்கு இருக்கவில்லை. மேகலா பற்றிய நினைவு சிலந்தி வலை போல் பின்னிய வண்ணமிருந்தது.

சமீபத்தில் மேகலாவுக்கு நடந்த ஒரு சத்திர சிகிச்சையின் பின் வித்தியாசமாக நடக்கத் தொடங்கியிருந்தாள். அவள் வைத்திய

சாலையில் இருந்தபோது ஒருநாள் நடு சாமத்தில் போன் பண்ணி, 'என்னை வீட்டை போகும்படி சொன்னார்கள் வந்து கூட்டிக்கொண்டு போறீங்களா? அல்லது நானே வரட்டுமா?' என்று கேட்டாள். எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. அவளை சமாதானப்படுத்தும் நோக்குடன் 'சரி நான் வருகிறேன், படுத்திரும்' என்றேன். அடுத்தநாள் வைத்தியரிடம் கேட்டபோது 'சிலவேளை மருந்துகள் மனதை தடுமாறச் செய்யும். நாட்கள் செல்லச் செல்ல சரியாயிடும்' என்றார். ஆனால் நாட்கள் நகர்ந்ததே தவிர அவளது நடைமுறையில் மாற்றம் ஏற்படவேயில்லை. வித்தியாசமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

வைத்த பொருளை எடுக்கத் தெரியாமல் பல இடங்களில் தேடுவதில் ஆரம்பித்து உணவை உண்டப்பின்பு திரும்பவும் உண்பதும் பின் உண்ண முடியாமல் போகும்போதும் 'எனக்கேதோ வருத்தம் போல இருக்குது அதுதான் சாப்பிட முடியுதில்லை' என்று சொல்வதும் எனக்கு எதையோ உணர்ந்துவது போலிருந்தது. கழுவிய பாத்திரங்களை மீண்டும் மீண்டும் கழுவுவதும், சும்மா புத்தகத்தை வாசிப்பதுபோல் வைத்திருப்பதும் எனக்கு நெருடலாகவே இருந்தது. வாசிப்பு பிரியையான மேகலா வாசிக் காமல் புத்தகத்தை வைத்திருப்பது வேதனையாக இருந்தது.

ஒருநாள் நான் வீட்டில் இல்லாதபோது கடைக்கு போனவள் வெகுநேரமாகியும் வராததால் போன் பண்ணிப் பார்த்தும் எடுக்கவில்லை. கொஞ்சநேரம் பார்த்துவிட்டு தேடிப்போய் பார்த்தபோது வீதியில் ஓரிடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள். 'ஏன் நிற்கிறீர்? ஏன் போன் எடுக்க வில்லை?' கேட்கவும் 'கனதுாரம் நடந்திட்டன். வீட்டைக் காணலை. அதுதான் இங்கை வந்து நின்றிட்டன்.' அன்றிலிருந்து மேகலா வெளியில் போக அனுமதிக்காமல் நானே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டேன். நான் எழுபத்திரண்டு வயதிலும் நினைவாற்றலுடன் இருக்க என்னைவிட ஐந்து வயது குறைந்த மேகலாவிற்கு நினைவு குறைந்து கொண்டு வருகிறதா? வருவதை ஏற்க வேண்டுமென்று புத்தி சொன்னாலும் இதை யெல்லாம் எப்படித் தாண்டப் போகிறோமென்ற கவலை என்னைத் தொற்றிக் கொண்டது. வைத்தியரிடம் அழைத்துச் சென்றதில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவள் நினைவுப் பிறழ்தல் நோயை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருப்பது தெரிந்து நான் உடைந்துதான் போனேன். ஞாபக மறதி வாறது இயல்பு. நினைவழிதல் என்ற 'அல்சமைர்' அது போன்றதுதான்.

ஆனால் 'டிமென்சியா' என்ற அறிவாற்றல் குறைவு அவரைச் சுற்றியுள்ள வர்களுக்கு சிரமத்தையும் மன உளைச்சலையும் கொடுக்கக்கூடியது. அதனைப் பற்றிய விபரங்களை சூகலில் தேடித் திரட்டிக் கொண்டதில் அவளது செயல்களைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. மூளையின் செயற்பாடு படிப்படியாகப் பாதிக்கப்பட்டு சிந்திக்குந்திறன், உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் திறன் குறைந்து கொண்டே போகும் என்று படித்தபோது எனது மனம் பாரங்களைச் சுமக்க முடியாமல் திணறியது.

பிள்ளைகள் சொன்னார்கள் 'நெடுக கதையுங்கோ அப்பா. பழங்கதைகள், உங்கடை லவ், உங்கள் இனிமையான நினைவுகள், செல்லச் சண்டைகள் என்று எல்லாத்தையும் கதையுங்கோ அப்பா'. கதைக்கவே பிடிக்காத அவளிடம் என்னத்தைக் கதைக்க? கதைச்சாலும் 'அலட்டாமல் கொஞ்சம் இருக்கிறீங்களா? சும்மா தொண்தொணத்துக் கொண்டு. காதடைக்குது'. அதற்குப் பிறகு என்னால் என்ன கதைக்க முடியும்? தனக்குள்ளேயே ஒரு உலகத்தில் வாழத் தொடங்கிவிட்டாள். அவளது நோய் அவளைவிட என்னையே அதிகம் பாதித்தது. எங்களை அடையாளம் காணுவதில் அவளுக்கு எந்த சிரமமும் இல்லாதிருந்தது. சிலநேரங்களில் அடுத்த வீட்டுக் குழந்தைகள் என்று தன் பேரப்பிள்ளைகளைச் சொல்வாள். ஆனால் எம் பிள்ளைகள் மட்டும் அவள் ஞாபகத்தில் அழியாதிருந்தது. சமைக்கும் போதும், ப்ராமில் வேலைக்குப் போகும்போதும் புத்தகங்களுடன் உறவாடி மகிழ்ந்தவள் இப்போ வாசிக்க சிரமம்படுவதைப் பார்க்க மனசு வலித்தது. எந்தநேரமும் எதையாவது செய்துகொண்டு சிவபுராணத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டு வளையவந்த மேகலாவிற்கு இப்படியொரு நிலை வரும் என்று கனவில்கூட நான் நினைக்கவில்லை.

மூளையை எப்போதும் பாவித்துக்கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு இந்த நோய் வரமாட்டாதென்று எப்போதோ வாசித்த ஞாபகம். எனக்கு மேகலா சதா வாசிப்பதும், இறைவழிபாடும், தேவாரங்கள், மந்திரங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருப்பவளுக்கு ஏன் இப்படி? மூளைக்கான இரத்த விநியோகம் ஏன் குறைகிறது? மேகலாவுக்கு இப்படி வந்தபிறகு நான் இதுபற்றி நிறைய வாசிக்கிறேன். ஞாபக மறதி என்ற அம்னீசியா, நரம்பு மண்டலங்களின் பாதிப்பால் ஏற்படும் அல்சைமர், மூளைக்கான இரத்த விநியோகம் குறைவதால் ஏற்படும் நினைவுப் பிறழ்தல் என்ற

டிமென்சியா என்று விதம்விதமான பெயர்களைச் சூட்டிக் கொண்டு இந்த ஞாபகமறதி நோய் வலம் வந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வருடமும் உலகில் இலட்சக்கணக்கான வயதானவர்கள் இதனால் பாதிக்கப்படுவதாக அறிக்கைகள் சொல்கின்றன. இந்த இலட்சத்தில் ஒருத்தியாய் என் மேகலாவும். மனசு வலித்தது. இதைத்தான் முந்தி எங்கடை நாடுகளில் அறளை பெயருது என்று சொல்வார்கள் என்று என் நண்பன் சொன்னான்.

ஒஸ்திரேலியாவிலிருந்து வந்திருந்த அக்கா தன் தங்கையைப் பார்த்து மிகவும் கவலைப்பட்டா. அக்காவைக் கண்டதும் ஓடிச்சென்று கட்டிப்பிடித்து 'இவ்வை எனக்கு நல்லாய் தெரியுமே.பெயர்தான் ஞாபகம் வருகுதில்லை. கனகாலம் இவவுடன் பழகியிருக்கிறேன்' என்று மகிழ்ச்சியாகக் கதைத்தா. அக்காவும் 'பெயர் தெரியாவிட்டால் பரவாயில்லை. உம்மடை அக்கா மாலாவை நினைவிருக்கா' என்று கேட்டா. 'இதென்ன இப்பிடிக்கே கேட்கிறீங்க. அவ்வை மறப்பேனா?நாங்க ஒன்றாய் ஸ்கூல் போனதும் விளையாடினதும் மறப்பேனா? எனக்கு அவ தலைசீவிப் பின்னி விடுவா. நான் கை உடையது என்றால் அக்காதான் புத்தகப் பையை தூக்கிக் கொண்டு வருவா. எனக்கு எல்லாம் ஞாபகமிருக்கு' என்று பழையதுகளை மீட்டிப் பேசினா. ஆனால் தன்னுடன் கதைப்பது அந்த அக்கா மாலாதான் என்பது மட்டும் அவவுக்கு தெரியவில்லை. 'ஒருக்கா அக்காவைப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கு. அவ்வை உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஒருக்கா கூட்டி வருவீங்களா?' என்று தன் அக்காவையே கேட்டா. கண்களில் நீர் மல்க 'நான்தான் உம்மடை அக்கா மாலா. நல்லாய் நினைத்துப் பாடும்'அக்கா சொல்லி முடிக்கவும் 'எனக்கென்ன என்றை அக்காவைத் தெரியாதா? அக்காவின் சாயலில் இருக்கிறவை எல்லாம் என்றை அக்காவாயிட முடியுமா?' தன் நினைவில் உறுதியாக இருந்தா மேகலா. அவதான் தன் அக்கா என்பதை ஏற்கவேயில்லை.

நாட்கள் சக்கரத்தை காலில் கட்டிக்கொண்டு விரைந்தன. இப்போது என்னையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறக்கத் தொடங்கிவிட்டாள் என்பது என்னால் தாங்க முடியாத விடயமாக இருந்தது. தற்போது என்னுடன் அறையைப் பகிர்வதிலும் தயக்கம் காட்டினாள். 'நீங்க மற்ற அறையில் போய்ப் படுங்கோ. என்றை அறைக்கை மற்றவை வாறது எனக்கு விருப்பமில்லை.' எனக்கு கவலையாக இருந்தது. 'மேகலா!நான் உம்மடை ராஜனப்பிள்ளைகளின் அப்பா'உரிமையுடன்அறைக்குள் சென்ற என்னை உயிர்ப்பு இல்லாமல் வெறுமையாகப் பார்த்தவள் திடீரென என்னைப்

பிடித்து வெளியே தள்ளினாள். 'மேகலா!' என்று ஆதரவுடன் பற்றிய என் கையை உதறிவிட்டாள். 'நீங்க யார் என்றை கையைத் தொட. தொடாதீங்க. வெளியே போங்கோ.' அருவருப்புடன் என் கை பட்ட இடத்தை தேய்த்து துடைத்த வண்ணம் கதவை படரென முடினாள். மேகலா! மேகலா என்று நான் கூப்பிட்டது கேட்காதமாதிரி அறையினுள் சென்றுவிட்டாள். தன் நினைவு இழந்த நிலையிலும் ஒரு ஆண் தன்னைத் தொடக்கூடாதென்ற நினைவு என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தது. பெண்மைக்கு சக்தி அதிகம் போலும். வைத்தியர் கூறிய வார்த்தைகள் ஓடிவந்து நின்றது. 'அவவுக்கு பிடிக்காததை திணிக்க வேண்டாம். அவ தனக்குள்ளே ஒரு உலகில் வாழத் தொடங்கி விட்டா. ஆட்களை இன்னார் என்று இனம் கண்டு கொள்ளும் நிலையைக் கடந்து விட்டா. உங்களால் பராமரிக்க முடியாத நிலை வந்தால் முதியோர் காப்பகத்தில் சேர்த்து விடலாம்.' என்னால் இதை ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. மனம் ஊமையாக அழுதது.

'அப்பா! நடப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கோ. அம்மா மறக்கின்றா என்றால் ஏன் அப்படியென்று குழம்பாதேங்கோ. இதுதான் உண்மை. நாங்க ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேணும். ஏற்காமல் முரண்டு பிடிக்க ஏலாது. எங்களையும் தான் மறந்துகொண்டு வாறா. அதற்காகப் புலம்புவதில் ஒரு பயனுமில்லை. அவவின் அன்பை எப்படிக் கொண்டாடினோமோ அப்படியே அவவின் மறதியென்ற நோயையும் ஏற்றுக் கொள்வோம்' பிள்ளைகள் சொல்வது சரியென்றாலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் தவித்தேன். எங்கள் நாற்பத்து ஐந்து வருட திருமண வாழ்க்கை. அதில் காதலும், ஊடலும், சின்னச்சின்ன வாக்குவாதங்களும், பொருளாதாரத் தரும்பல்களை இருவருமே சமன்படுத்தியதென்று எவ்வளவு நிகழ்வுகளைக் கடந்து வந்திருக்கின்றோம். என் மனதில் அவள் எனக்காகச் செய்த தியாகங்கள், விட்டுக்கொடுப்புகள் என்று எல்லாமே ஓடிக்கொண்டே இருந்தன. அவளது நினைவுகளை மீட்க எத்தனையோ முயற்சிகள் செய்து தோற்றுவிட்டேன். கொஞ்சம் மறதி என்றால் பரவாயில்லை. என்னை மட்டும் நினைவு வைத்திருந்தால் போதும் என்று சிறுபிள்ளை யாய் நினைக்கத் தொடங்கினேன். 'எம்மால் எதுவுமே செய்ய முடியாது. இதுதான் இந்துசமயம் சொல்கிற கர்மா' என்றான் என் நண்பன்.

மழை எப்படி எம் கட்டுப்பாட்டில் இல்லையோ அப்படித்தான் என் மனமும் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாமல் அலைக்கழிந்தது. மனைவியின் நினைவு

கள் அலைஅலையாக வந்து மனதிலே நடனமாட நான் அதற்குள் என்னைத் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தேன். மேகலாவின் மனதிலோ எந்தவிதமான எண்ண அலைகளும் இன்றி கூட்டுப்புழு தன்னைச் சுற்றிக் கூடு அமைத்து வாழ்வதுபோல் அமைதியாக இருந்தாள். என்னை ஒரு அன்னியனாகவே பார்க்கும் பார்வையில் ஒரு மாற்றமுமில்லை. குளிப்பதற்கு உதவ என்னை அவள் இப்போது அனுமதிப்பதில்லை. அதற்கு ஸ்பிற்றெக்கிலிருந்து ஒரு பெண் வந்து உதவிவிட்டுச் செல்வார். அதுவும் சில சமயம் ஆண் வந்தால் தன்னை நெருங்க மேகலா அனுமதிப்பதில்லை. அவளுக்கு இப்போது உடல் சமநிலையில் இல்லாத காரணத்தால் சிலசமயம் தடுமாறி கீழே விழுவதும் அடிக்கடி நிகழ்ந்தபடியே இருந்தது. நான் தூக்கிவிட என்னை அவள் அனுமதிக்க மறுக்கிறாள். அப்போதெல்லாம் எனக்கு கவலை முட்டிக் கொண்டு வருகிறது. 'அம்மாவை இனி நீங்க பராமரிப்பது இயலாத காரியமப்பா. குளிக்கத் தொட்டியில் இறங்கி குளிக்க சிரமப்படுகிறா. ஒருவர் உதவியில்லாமல் அவ்வால் இனி தனித்து இயங்க முடியாது. உங்களுக்கும் இயலாமை வருகிறது. எங்களாலும் வந்து நின்று பார்க்க முடியுது இல்லை. அவ்வப்போது வந்து பார்ப்பதில் ஒரு பிரயோசனமு மில்லை. இனி அவவை எங்காவது காப்பகங்களில் சேர்ப்பதுதான் புத்தியப்பா.' என் இரண்டு பிள்ளைகளும் முடிவாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். கலங்கிய என் கண்களைப் பார்த்த என் பிள்ளைகள் என்னை அணைத்து 'அப்பா! வருவதை ஏற்க வேண்டும் என்று எங்களுக்குச் சொல்லுவீங்களே. இப்ப ஏன் தடுமாறுறீங்க?' தங்கள் துயரை மறைத்துக்கொண்டு என்னைத் தேற்றினார்கள். அவர்கள் சொல்வது உண்மைதான். ஆனால் இந்தப் பாழாய்ப் போன மனசு தயங்கித் தவிக்குது.

மேகலாவை முதியோர் காப்பகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல வாகனத்துடன் வந்துவிட்டார்கள். அவர்களுடன் மேகலா தனிய வெளிக் கிட்டது என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. எந்தவித சலனமுமில்லாமல் என்னைத் திரும்பியும் பார்க்காமல் அவர்களுடன் கிளம்பி விட்டாள். நான் ட்ராமில் ஏறி விரைந்தேன் அவளது காப்பகத்தில் அவளைப் பார்ப்ப தற்காக. நான் போகும்போது அவளுடன் மின்நகர் படிகள் மடிந்து மடிந்து கீழ்நோக்கி மறைந்து கொண்டே மேகலாவுடன் போக நசுங்கிப் போகும் என் உணர்வுகளை அடக்கத் தெரியாமல் விக்கித்துப் போய் நின்றேன்.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

சிறுகதை மஞ்சரி கார்த்திகை 2022 இதழில் பிரசுரமாகியது.

பூக்களின் வண்ணங்கள்

சுந்தோஷ விளையாடவும் பிடிக்காமல் படிக்கவும் பிடிக்காமல் வீட்டின் பின்புறத்தே அமர்ந்திருந்தான். இலைகளையும், தளிர்களையும் மெல்லெனத் தழுவிச் செல்லும் இளங்காற்றின் தழுவலை அனுபவிக்க முடியாமல் அந்தப் பதின்ம வயதுச் சிறுவன் துவண்டு போயிருந்தான். தன்னுடைய எண்ணங்களையோ, விருப்பங்களையோ சொல்லத் தெரியாத வயது. அப்பாவின் கோப முகமே கண்ணுக்குள் நின்றது. அம்மாவிடம் பேசலாம் என்றால் எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. எப்போதுமே அவனுக்கு அப்பாவிடம் பயம் அதிகம். கோப வார்த்தைகளின் சொந்தக் காரர் அவர். தோழமையுடன் ஒருநாளும் அவர் பேசியது கிடையாது. அவர் பேசுவதே நல்லாய்ப் படி. படித்து ஒரு டொக்ராய் வந்துவிட வேணும். பெரியப்பாவின் மகன் கவினைப் பார். டொக்ரருக்கு படிக்கின்றான். நான் டொக்ரராய் வர வேணுமென்று எவ்வளவோ ஆசைப்பட்டன். இந்த தரப் படுத்தல் முறையால் என்னால் படிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அதோடு போர்ச் சூழலால் இடம் பெயர்ந்து அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து படிக்க முடியாமல் போய் என்னுடைய ஆசை நிறைவேறாமல் போய் விட்டது. நீதான் நிறைவேறாத என் ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும். அவன் படிப்பில் சாதாரணமான மாணவனாகவே இருந்தான். என்னை ஒரு வைத்தியராக்க வேண்டுமென்ற தீவிரமான அப்பாவின் ஆசையை நான்

எப்படி நிறைவேற்றப் போகிறேன்? எனக்கு காயம். இரத்தம் என்றாலே ஒரே பயமாக இருக்கே. நடுநடுங்கிப் போகிறேனே. அப்பா அவனிடம் பேசுவதே 'நீ நன்றாகப் படித்து ஒரு வைத்தியராகி எங்களுக்கு நோய் வரும் போது எங்களுக்கு வைத்தியம் பார்க்க வேண்டும். அதுதான் எங்கள் ஒரேயொரு ஆசை. எவ்வளவும் பாடுபட என்னால் முடியும். நீ படித்தால் மட்டும் போதும்.' அவர் சொல்லும் போதெல்லாம் சந்தோஷுக்கு பயம் வந்து ஒட்டிக் கொள்ளும். எங்கே அவரின் ஆசையை நான் நிறைவேற்ற முடியாமல் போய்விடுவேனோ ஏன் நிச்சயம் நிறைவேற்ற முடியாது. அப்போது அப்பா கோபப்படுவார், கவலைப்படுவார். எல்லாவற்றுக்கும் நான் காரணமாகிவிடுவேன்' அப்போதெல்லாம் குற்ற உணர்ச்சி அவனை அலைக்கழிக்கும்.

'எனக்குத்தான் அது விருப்பமில்லையே. வைத்தியசாலை மணமே எனக்குப் பிடிக்காதே. இரத்தத்தைக் கண்டாலே மூச்சே நிற்பது போலிருக்குமே' நினைப்பானே தவிர வெளியில் சொல்ல மாட்டான். எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு பயம். தயக்கம். அவனுக்கு சைக்கிள் பழகவே பயமாக இருக்கும். அவனது தங்கை பயமின்றி சைக்கிள் ஓட்டுவாள். சைக்கிள் பழகும்போது விழுந்துவிட்டால் அடிபடுமே என்று சைக்கிளைத் தொடவே பயப்படுவான். அவனது தங்கை அண்ணாவைப் பார்த்து 'பயந்தாங்கோழி' என்று கேலி செய்வாள். பயத்துக்குள் நுழைந்து காரியம் செய்தால் பயம் போகுமென்று அவன் ஒரு புத்தகத்தில் படித்திருந்தான். ஆனால் எப்படி பயத்துக்குள் நுழைவது என்று மட்டும் அவனுக்கு புரியவேயில்லை.

அம்மா எப்போதும் சொல்லுவார், "குழந்தை எழும்பி நடந்தால் விழுந்துவிடுவேனோ என்று பயந்து நடக்கப் பழகாமல் இருந்தால் நடக்க முடியுமா? விழுந்தால் தப்பில்லை. விழுந்து விழுந்துதான் பழக வேணும். பயப்படாமல் சைக்கிள் பழகு" என்பார். கேட்கும்போது அவனுக்கு அது சரியாக இருக்கும். ஆனால் சைக்கிளைத் தொட்டவுடன் பயம் ஓடிவந்து ஒட்டிக் கொள்ளும். எங்கிருந்துதான் இந்தப் பயம் வருகிறதோ என்று நொந்து கொள்வான். 'இதற்கே பயப்படுகிறேனே. நான் எப்படி ஒரு வைத்தியராக முடியும்' என்று நினைத்து துவண்டு போவான். அவனிடமிருந்து பயத்தைக் களைவது மணலில் கயிறு திரிப்பது போல் கடினமாகவே இருந்தது. பயம் மட்டுமில்லாமல் படிக்கவும் சிரமப்பட்டான்.

வளர வளர அப்பாவின் ஆசையை நிறைவேற்றத் தன்னால் முடியாது என்ற எண்ணம் அவனை இன்னும் சுயபச்சாதாபத்துள் மூழ்கடித்தது. அவனுக்கு வரைவதில் மிகவும் ஈடுபாடு இருந்தது. பயம் வரும் நேரங்களிலோ அல்லது தன்னம்பிக்கை குறையும் நேரங்களிலோ தன் அறையில் உட்கார்ந்து வரைவான். கண்ணில் பார்ப்பவற்றையெல்லாம் தாளில் கொண்டு வர முடிந்த அவனால் படிப்பதை ஞாபகத்தில் வைத்து எழுத சிரமமாகவே இருந்தது. அவன் வரையும் வரைபடங்களை யாரும் பார்த்ததுமில்லை. பாராட்டினதுமில்லை. அவன் வரைவதைப் பார்த்தாலே அவனது அப்பாவுக்கு கோபம் வந்துவிடும். “வீணாகக் கிறுக்கிக் கொண்டு இராது படி” என்று கத்துவார். வரைந்த தாளைப் பார்க்காமலேயே கிழித்து எறிந்து விடுவார். ஒரு நாளென்றாலும் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றியதேயில்லை. குஞ்சுக்கு உணவுட்டும் தாய்ப்பறவையும், புள்ளிகளைத் தன் உடலில் தாங்கி மிரட்சியைக் கண்களில் தேக்கி ஓடும் மானும், நீரோடைகளில் கூட்டம் கூட்டமாய் குளிக்கும் யானைகளும், குட்டிகளும் அவர் கைகளில் சிக்கி உருத்தெரியாமல் போய்விடும். தன் ஓவியம் சிதைந்த வருத்தத்தில் கண்களில் நீர் முட்ட பயத்துடன் புத்தகத்தை கையில் எடுப்பான். ஆனால் எதுவுமே மூளையில் பதிவதில்லை. அழகை வரும். அழுதால் தங்கை தன்னைக் கேலி பண்ணுவாள் என்று நினைத்து அடக்கிக் கொள்ளுவான். இருட்டில் போய் உட்கார்ந்து வானில் மின்னும் நட்சத்திரங்களில் கரைந்து போவான். அந்த நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் மௌனமாக அவனுக்குள் இறங்குவது போலிருக்கும்.

அம்மா ஆதரவுடன் பேசினாலும் “அப்பா நீ டொக்ராகி விடுவாய் என்ற நம்பிக்கையில் இருக்கிறார். அவருடைய நம்பிக்கையை கலைச் சிடாதையடா. கொஞ்சம் கவனமெடுத்துப் படி ராசா, அது போதும்” என்று தலையைத் தடவி அன்பாக அவ்வப்போது அப்பாவுக்காய் சொல்லும் போது ‘சீ நான் ஏன் இப்படி மொக்காய் பிறந்திருக்கிறேன்’ நொந்து கொள்வான். “எப்படியும் நல்லாய் படிக்கவேணும்” என்று இரண்டு நாள் புத்தகமும் கையுமாய் இருப்பான். ஆனால் மூன்றாம் நாளே ‘என்னால் முடியலையே’ என்று புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிடுவான். உற்சாகம் கடலலைபோல் திரும்பவும் தோன்றிய இடத்திலேயே போய் மறைந்து விடும்.

அந்தநேரத்தில் அவனது பாடசாலையில் விழா ஒன்று நடந்தபோது வீட்டிலிருந்து எல்லோருமே போயிருந்தார்கள். மாணவர்களின் திறமைகளை வெளிக்கொணரும் நோக்கத்துடன் அந்த விழா அமைந்தது. மாணவர்கள் தத்தம் திறமைகளை வெளிப்படுத்தி ஆர்வத்துடன் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்தப்பள்ளி மாணவர்களின் கைவினைப் பொருட்கள், ஓவியங்கள், எழுத்து ஆக்கங்கள், கவிதைகள் என்று யாவுமே எல்லோரையும் கவர்ந்தன. சந்தோஷம் தான் வரைந்த ஓவியங்களை ஆசிரியரிடம் காண்பித்திருந்தான். அவனது ஓவியங்கள் பல அங்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்ததில் அவனுக்கு நெஞ்சுகொள்ளா பெருமையாக இருந்தது. ஆனால் அப்பா பார்த்தால் என்ன சொல்லுவாரோ என்ற பயம் அவன் மகிழ்ச்சியைத் துரத்தியடித்தது.

அப்பா, அம்மா என்று குடும்பமே அன்று விழாவிற்றுவந்திருந்தனர். சந்தோஷின் ஆசிரியர் அவனின் தந்தையை அழைத்து “உங்களிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்” என்று கூட்டிச் சென்றார். மகன் படிப்பில் குறைவாக இருப்பது பற்றி புகார் சொல்லப் போவதாக அவர் நினைத்தார். ‘உங்கள் மகனின் திறமையை நீங்கள் ஊக்குவிக்க வேண்டும். ஓவியம் வரைவதில் வல்லவனாக இருக்கிறான். ஆனால் அவனது ஓவியங்களில் நெஞ்சைப் பிழியும் சோகரசமே காணப்படுகிறது. விசாரித்ததில் அவன் வரைவது வீட்டில் யாருக்குமே பிடிக்காது என்றும் வைத்தியராக வர வேண்டும் என்பதே உங்கள் நோக்கம் என்று கூறினான். வாருங்கள் அவனது ஓவியங்களைப் பாருங்கள். பிரமிப்பாக இருக்கும். இந்தச் சின்ன வயதில் அவனது திறமையைப் பாருங்கள். இன்னும் அவனுக்கு ஓவியத்தில் முறையாக பயிற்றுவித்தால் பெரிய ஓவியக் கலைஞன் ஆகிவிடுவான். ஒரு கலைஞனை முளையிலேயே கிள்ளி விடாதீர்கள். அவன் என்னவாக வரவேண்டும் என்பதை அவனிடமே விட்டுவிடுங்கள். மயிலைப் பாடவும் குயிலை ஆடவும் பண்ண முயற்சிக்காதீர்கள். அவர்களை அவர்கள் வண்ணத்திலேயே மலர விடுங்கள். உங்கள் ஆசைகளை அவர்களிடம் திணிக்காதீர்கள். பிள்ளைகளை நீங்கள் உருவாக்கவில்லை. அவர்கள் உங்கள் மூலம் வந்திருக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். ஒரு உலகம் கல்வியறிவில் சிறந்தவர்களால் மட்டும் அழகாக்கப்படுவதில்லை. கலைஞர்கள், ஓவியர்கள், சிற்பிகள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் எனப் பலதரப்பட்டோராலும்தான் வண்ணமயமாக்கப்படுகிறது. வெறும் வைத்தியர்களும், கட்டடக் கலைஞர்களும், பொறியியலாளர்களும்,

உலகை உயிரோட்டமாகிவிட மாட்டார்கள். கலைகளும், கலைஞர்களும் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கைக்கு தேவையானவர்கள்.” ஆசிரியர் கூறவும் உண்மை பொட்டில் அடித்தது போல் உறைக்க மகனைத் திரும்பிப் பார்த்தார். கண்களில் ஆயிரம் கனவுகளுடன் ஏக்கத்துடன் நிற்கும் மகனை வாரி அணைத்துக் கொண்டதுடன், தன் கண்களைத் திறந்த ஆசிரியரை நன்றியுடன் நோக்கித் தன் நன்றிகளை செலுத்தினார். “இப்பவாவது உங்கள் மகனைப் புரிந்து கொண்டதில் மகிழ்ச்சி. உங்களைப்போல எல்லா தந்தைகளும் தங்கள் பிள்ளைகளைப் புரிந்து கொண்டு அவரவர்கள் ஆர்வங்களை நிறைவேற்ற உதவினால்தான் அது மட்டுமே போதுமானது” ஆசிரியரின் பேச்சை அங்கு பலர் ஆமோதித்தார்கள்.

சிறுகதை மஞ்சரி மாசி - 2022

என்றை மகள் கெட்டிக்காரி

எங்கு திரும்பினாலும் வானத்தை முட்டும் மலைகள். இந்த உலகத்தையே அந்த மலைகள்தான் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதாக நினைக்கத்தோன்றியது. நான் எனது வீட்டு பல்கணியில் ஒரு கோப்பை கோப்பியுடன் உட்கார்ந்து வெளியே பார்த்தபடி உட்கார்ந்தேன். இன்று லீவு நாள். வேலையில்லை. பூம்பனியின் அகோரப் பசிக்கு தத்தம் இலைக்குழந்தைகளை உணவாய் கொடுத்துவிட்டு, பற்பல கனவுகளுடன் மீண்டும் ஒருமுறை இலைக் குழந்தைகளை குருத்தாய் மெதுவாகப் பிரசவிக்கும் மரங்கள். தாய்மை மரங்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை. மெல்லிய தளிர்களையும், விரிந்த வண்ண வண்ண மலர்களையும் வாஞ்சையாக வருடிக் கடந்த மெல்லிய காற்று என்னையும் தொட்டு சிலிர்க்க வைத்தது. அந்த அழகான காலைப்பொழுதில் இனிமையான நினைவுகளைவிட கசப்பான நினைவுகள் நெல்லிக்காய் மூட்டையிலிருந்து நெல்லிக்காய்கள் உருண்டோடுவது போல் மனம் என்ற மேடையிலிருந்து உருண்டு வந்து கொண்டிருந்தன. காலம் எவ்வளவு விரைவாக முன்னேறிக் கொண்டு போகிறது. அது யாருக்காகவும் தங்கி நிற்கப் போவதில்லை. குழந்தையாய் காலில் சத்தம் போடும் சலங்கை கட்டி ஓடித்திரிந்தது மங்கலாக நினைவில் வந்து வந்து போகிறது. குழந்தையாய் ஓடும்போது விழுந்த நேரங்களில் எல்லாம் அப்பா ஓடி வந்து தூக்க மாட்டார். அம்மா தூக்க

வந்தாலும் “விடும் என்றை மகள் கெட்டிக்காரி. இந்தா துள்ளி எழும்பி ஓடி வருவாள்” என்று உற்சாகப்படுத்துவார். ஓட்டப் பந்தயத்தில் கலந்து வெற்றி பெறாவிட்டாலும் அப்பா சொல்லும் வார்த்தை மட்டும் மாறாது. “இந்த முறை தவற விட்டீட்டாள். பாருங்கோ. அடுத்தமுறை என்றை மகள் வென்றிடுவாள். அவள் நல்ல கெட்டிக்காரி.” ‘ஒரு முறை கூட தோல்வி எனக்குத் தோல்வியாகத் தெரியவில்லை. நான் கெட்டிக்காரி. அடுத்த முறை வென்று காட்டுவன்’ இந்த நினைவே என் ஆழ்மனத்தில் பதிந்துவிட்டது. பந்தயங்களில் ஓடும் போதோ அல்லது பரீட்சைகளில் எழுதும்போதோ ‘என்றை மகள் கெட்டிக்காரி’ இந்த வார்த்தைகள் என் காதோரம் கிசுகிசுக்கும்.

நான் கெட்டிக்காரி என்று நானே என்னை நம்பத் தொடங்கினேன். என்னால் எல்லாமே சாதிக்க முடியும். என்னால் முடியாதது எதுவுமே இல்லை என்ற நம்பிக்கை செடி போல் என் மனத்தில் வளரத் தொடங்கியது. வெட்டிப் போட்டாலும் பட்டுப்போக மாட்டேன் என்று பிடிவாதத்துடன் எழும்பி நிற்கும் செடி போல எழும்பி நிற்பேன் எப்போதும். அப்பாவின் அன்புத் தூறலில் எப்போதுமே நனைந்தபடி... ஆகா எவ்வளவு ஆனந்தமான நாட்கள் அவை. சிறுவயதில் எனக்காக அப்பா அடிக்கடி பாடும் ஒரு பாடல் மனதை வருடியபடியே இருக்கும். “இதோ எந்தன் தெய்வம் முன்னாலே நான் ஒரேயொரு புன்னகையில் கண்டேனே, பலநூல் படித்து நீ அறியும் கல்வி பொதுநலம் நினைத்து நீ வழங்கும் செல்வம் பிறர் உயர்வினிலே உனக்கிருக்கும் இன்பம்” என் அப்பாவின் மனதில் நான் ஒரு தேவதை. தனக்காகவே வானத்திலிருந்து இறங்கித் தன் வீட்டுக்கு வந்த குட்டித் தேவதை. அவர் அடிக்கடி கூறும் பொதுநலம் எனது இரத்தத்தோடு ஊறிக் கலந்து மனம் முழுவதும் வியாபித்து இருந்ததாலேயே யு.என்.ஓவில் வேலை தேடி மக்களுக்கு தொண்டாற்ற முடிந்தது. எனது நாட்டு மக்களுக்கு மட்டும் அன்றி உலக மக்கள் என்று பரந்த விரிந்த உலகம் என் கண்ணுக்கு தெரிந்தது. வெறும் விளக்காய் இருந்த எனக்கு அன்பென்ற நெய்யூற்றி இன்று பிரகாசமாக எரிய அத்திவார மிட்டது என் அப்பாதான். அவரது மகள் கெட்டிக்காரி. சாதிக்க தெரிந்தவள். எத்தனை தடைகள் ஏற்பட்ட போதும் எனது இலட்சியத்தில் வெற்றிபெற என்றை மகள் கெட்டிக்காரி என்ற மந்திரச் சொல்தான் காரணம் என்பதை நினைக்கும்போது பெருமையாக இருக்கிறது.

போர் அரக்கன் தான் கால் பதித்த நாடுகளிலெல்லாம் தன் கோர முகத்தைக் காட்டி உயிரினங்களை வதைத்து அழித்து அன்பு என்ற சொல்லையே தன் அகராதியில் இல்லாமல் செய்து விடுகிறான். இதில் எமது நாடும் விதிவிலக்கல்ல. அந்த நாட்களில் காதுகளைச் செவிடாக்கும் போர் விமானங்களின் மத்தியில் கூட என்னால் படிக்கமுடிந்தது. வெடிமருந்துகளின் நாற்றம் பிடித்த புகையின் நடுவேயும் என்கூட படிப்பு நடைபயின்றுதான் வந்திருக்கிறது. இடம் பெயர்ந்து போகும் இடங்களெல்லாம் நான் தூக்கிச் சென்றது என் புத்தகங்களைத்தான். சுவாசத்தை நிறுத்தியவர்கள் மத்தியிலும், காயங்களுடன் துடித்தவர்கள் மத்தியிலும் என்னால் படிக்க முடிந்தது என்றால் நான் கெட்டிக்காரி, எல்லாவற்றையும் சமாளிக்குந்திறன் என்னிடம் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கைதான். “மாநகங்களுக்குக் கூட கறுப்பு வர்ணம் பூசி கறுப்பு தை, கறுப்பு மே, கறுப்பு யூலை என்று கறுப்புப் பக்கங்களே நிரம்பியிருக்கும் மரண பூமியில் வாழும் நாம் யாரும், எதையும் எமக்கு செய்து தருவார்கள் என்று எதையும் எதிர்பார்க்காமல் உன் காலில் நின்று சாதித்துக் காட்ட வேண்டும். உன் வாழ்வை மேம்படுத்தும் கருவி உன்னிடம் மட்டுமே இருக்கிறது. உன் திறமைக்கு ஏற்றபடி விருப்பமான துறையை தேர்ந்தெடுத்து எத்தனை தடைகள் வந்தாலும் முன்னேறு. என் மகள் கெட்டிக்காரி சாதித்துக் காட்டுவாள்.” சேர்ந்து போகும் நேரங்களில் எல்லாம் இந்த வார்த்தைகள் காதோரம் கிசுகிசுத்து உற்சாகமுட்டும்.

எம் தாயகத்தில் தொண்ணூறுகளில் பிறந்து இரண்டாயிரங்களின் முற்பகுதியில் இருந்த என் போன்றவர்கள்தான் மிகப் பெரிய துர்ப்பாக்கிய சாலிகள். போர்மேகங்கள் சூழ்ந்து முதியவர்கள், குழந்தைகள் என்ற பேதமின்றி கொன்றழிக்கப்பட்ட காலகட்டம். நச்சுக் குண்டுகளும், ஷெல் தாக்குதல்களும் மும்மரமாக இருந்த காலமது. பங்கர்களுக்குள் பதுங்கி உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பாதுகாப்புற்ற காலம். உயிர்களின் மதிப்பு மலின்பட்டு பகைவர்களால் சுற்றிவளைக்கப்பட்ட காலம். நண்பர் யார்? பகைவர் யார்? என்று அறிந்து கொள்ள முடியாத தமிழரின் இருள் சூழ்ந்த காலம். அந்தக் கொடூர காலத்தில் அகப்பட்டு தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் நாம். தப்பிப்பிழைத்ததும் அல்லாமல் சாதித்தும் இருக்கிறோம். இறைவன் இருக்குமிடம் என்று நம்பிய கோயில்களும், அறிவு ஊட்டப்படும் பாடசாலைகளும் பாதுகாப்பானவை என்ற நினைவுகள் பொய்யாக் கப்பட மேசைகளும் கதிரைகளும் மாணவர்களுக்கானவை என்பது

மறக்கடிக்கப்பட்டு ஏராளமான பாடசாலைகள் தமிழ் மக்களின் தங்குமிட முகாம்களாக்கப்பட்டன. தமிழர்கள் தங்கள் சொந்த இடத்திலேயே அகதிகளாக்கப்பட்டு பாடசாலைகளில் தஞ்சம் புகுந்து உயிர்ப் பாதுகாப்பில்லாமல் இருந்த போது கூட நான் மகிழினி கெட்டிக்காரி எல்லாவற்றையும் தாங்கி பீனிக்ஸ் பறவைபோல் சாம்பலில் பூத்து எழும்பியிருக்கிறேன். அப்பாவின் மகள் நான் கெட்டிக்காரிதான்.

நினைத்தால் நெஞ்ச வெடிக்கக்கூடிய நிகழ்வையும் நான் தாண்டித் தான் வந்திருக்கிறேன். வன்னிக்கு இடம் பெயர்ந்திருக்கும்போது பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ஆனால் அப்போது உடன் பிறக்காத அண்ணாமாரும், அக்காமாரும் செய்த உதவிகள் இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சை உருகச் செய்யும். எம்மைப் பாதுகாப்பது தங்கள் கடமையென எல்லாவற்றையும் தங்கள் தோள்மேல் சுமந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தங்களால்தான் இப்படி ஒரு நிலை வந்ததென்ற குற்ற உணர்ச்சியில் தவித்தார்கள். ஆனால் மக்கள் யாரும் அவர்கள் மேல் குற்றம் சுமத்தவில்லை. பல நாடுகளின் உதவியுடன் வான் தாக்குதல் செய்தால் எப்படி சமாளிக்க முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்கள். முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவு என்பது ஒரு திட்டமிட்ட இனப்படுகொலை என்ற கசப்பான உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

அந்தக் கொடிய காலத்துள்ளும் மனக்காயங்களுடன் கல்வியைத் தொடர என்னால் முடிந்ததென்றால் நான் மகிழினி கெட்டிக்காரி என்பது மட்டுமேயாம். பாடசாலையீது குண்டு வீசி அழித்தபோது என் உற்ற தோழிகளை இழந்திருக்கிறேன். தாங்கமுடியாத மனவலி என்னை பிடித்து ஆட்டியபோதும் கல்லாய் இறுகி என்னுள்ளே எல்லா சோகத்தையும் அடக்கி இன்று வெற்றியடைந்திருக்கிறேன். கல்வி என்பது என்னுள் கனன்று தீப்பிழம்பாய் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. இன்று கல்வியில் உச்சத்தைத் தொட்டு சாதித்துக் காட்டியிருக்கிறாள் அந்த அப்பாவின் கெட்டிக்கார மகள்.

கொழும்பில் கல்வி கற்றபோது வேற்றின விரிவுரையாளர்கள், வேற்றின சக மாணவர்களுடன் பழகும்போது அரசியல்வாதிகள் திட்டமிட்டு இனப்பகையை உருவாக்குவது புரிந்தது. அவர்கள் அன்போடும், மதிப்போடும் பழகியதில் பல விடயங்கள் எனக்குப் புரிந்தது. மதவாதிகளும் அரசியல்வாதிகளுந்தான் இரு இனத்தவரிடையே வேற்று

மையை வளர்த்து தாம் குளிர் காய்ந்தபடி இருக்கின்றார்கள். கல்வியறிவு குறைந்தவர்களிடம் அவர்களது பேச்சு எடுபட்டு அறியாமையால் பகையை வளர்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. ஆனால் என் ஒருத்தியால் என்னதான் செய்ய முடியும். சாத்தியப்படாத வேலையில் என் கவனத்தைச் செலுத்தாது கல்வியில் கவனம் செலுத்தினேன்.

கல்வியில் உச்சந்தொட்ட என்னால் திருமண வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற முடியவில்லை. என்னுடன் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த தோழன் என்னுடன் திருமண பந்தத்தில் நுழைந்தபோது என்னைவிட அதிஷ்டசாலி இந்த உலகில் யாருமில்லையென்று பெருமிதப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஐந்து ஆண்டு கூட என்னால் தொடர முடியவில்லை. எனக்கு கிடைத்த பெரிய பதவி அவனை மகிழ்ச்சிப்படுத்த வில்லை. மாறாய் பொறாமைக்குள் தள்ளி தாழ்வு மனப்பான்மைக்குள் சிக்க வைத்தது. நான் ஒருபோதும் அவனை கீழ்த்தரமாக நடத்தா விட்டாலும் அவனால் சாதாரணமாக நடக்க முடியவில்லை. அன்று நடந்த ஒரு நிகழ்வு எங்கள் பந்தத்தை முறித்தது.

வேலையால் கொஞ்சம் தாமதமாக வந்ததை சாக்காக வைத்து “எவனோடு ஊர் சுற்றிற்று வாறீர்?” வார்த்தை நெருப்பாய் என்னை தகித்தது. என் தன்மானத்தை சீண்டிப் பார்த்தது அந்த வாக்கியம். ‘என்ன பேச்சு இது? வார்த்தையைக் கொட்டாதீங்க. என்னைக் காயப்படுத்த இப்ப என்ன நடந்தது?’ எனக்குள் பகீரண வந்தது கோபம். அன்றைய நிகழ் வைப்போல் அடிக்கடி எனது ஒழுக்கத்தைக் குறைவாக பேசும் வார்த்தைகள் நீளத் தொடங்கின. அப்பாவிடம் தொலைபேசியில் பேசும்போது நான் கூறவும் “இப்படியான பேச்சுக்கள் வளரவிடக்கூடாது. அடிக்கடி கூறத் தொடங்கினால் தான் நினைத்ததை சாதிக்க இதை ஆயுதமாகப் பாவிக்கத் தொடங்குவினம். இந்த வார்த்தை ஒரு பெண்ணை நோகடிக்கு மென்பது ஆண்களுக்குத் தெரியும். சுயமரியாதையை இழந்து என்ன வாழ்க்கை வேண்டிக்கிடக்குது. உமது எதிர்ப்பைக் காட்டிவிடும். அல்லது இதே தொடர்ந்து உமது நிம்மதி போய்விடும். இது தொடர அனுமதிக்கக் கூடாது” எதிர்ப்பைக் காட்டியதால் தப்பை உணர்ந்ததாகத் தெரிய வில்லை. மீண்டும் மீண்டும் காயப்படுத்துவதை வழக்கமாக கொண்டான். நன்றாக யோசித்தேன். என் மகன் குழந்தையாக இருந்த போதும் எங்கள் வாக்குவாதங்கள், எனது வருத்தம் அவனைப் பாதிப்பதை உணர்ந்து

வெகுவிரைவில் முடிவெடுத்தேன். “நாங்க பிரிந்து விடுவோம். இது எங்கள் மூவருக்குமே நல்லதில்லை. மனக்காயங்களுடன் இந்த உறவு நீடிப்பதில் எந்த அர்த்தமுமில்லை.” கொஞ்சநாள் பேசாமல் இருந்துவிட்டு மீண்டும் உடன் வேலை பார்க்கும் சக உத்தியோகத்தர்களுடன் இணைத்து பேசுவது அருவருப்பைத் தந்தது. இந்த நாடுகளுக்கு வந்தும் இந்த நாட்டவர்களைப் பார்த்து இவர்களைப்போல் வாழத் தெரியவில்லையே என்று எம் தமிழ் சமூகத்தின்மேல் கோபம் வந்தது. அவனது பேச்சு மன உளைச்சலைத் தந்ததேயொழிய அவன் திருந்துவதாகவோ பிரிவதாகவோ தெரிய வில்லை. நான் எனது உடமைகளுடன் மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு தனியாக வந்துவிட்டேன். வந்த அன்று மனம் மிகவும் அமைதியாக இருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. அப்பா அழைத்தபோது வீட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டதைச் சொன்னேன். அப்போதும் அப்பா சொன்னார். “வேண்டாத சமையைக் காலம் முழுக்க சுமக்க வேண்டாம். சரியான நேரத்தில் சரியான முடிவு எடுக்காவிட்டால் வாழ்க்கை முழுக்க அழ வேண்டி வரும். திருமண பந்தம் மட்டுமே வாழ்க்கையில்லை. சுய மரியாதை இழந்து ஒரு திருமண பந்தத்தை நீட்டிக்க வேண்டிய எந்தத் தேவையுமில்லை. ஆண் என்ற அகம்பாவத்தில் பெண்மையைக் கேவலப்படுத்தி அவமானப்படுத்தப்படும்போது அது நமக்கான இடமில்லையென்று ஒதுங்குவதுதான் சரியானது. என்றை மகள் கெட்டிக்காரி. அவள் என்ன முடிவு எடுத்தாலும் சரியானதுதான்” தொலை பேசியை வைத்தபிறகும் அவரது வார்த்தைகள் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

காற்றுவெளி - தை 2024

தெய்வம் தந்த பூ

புரங்களெல்லாம் வெண்பனி ஆடைகளைப் போர்த்திய வண்ணம் நின்றது பார்ப்பதற்கு கண் கொள்ளாக் காட்சியாகத்தானிருந்தது. வெள்ளைப் பனியின் அழகே அழகுதான். பார்ப்பதற்கு மட்டுமல்ல தொட்டுப் பார்க்கும்போதும் ஜில்லென்று குளிர் இறங்குவது ஒரு பரவசத்தை உண்டாக்குவதை சரண்யா அனுபவித்திருக்கிறாள். பார்ப்பதற்குப் பரவசமுட்டும் பனிக்குள் நடப்பதென்பது கடுமையானது தான். நிறையப் பனி கொட்டும் பனிக் காலங்களில் இடைவிடாது கொட்டி கெட்டிப்பட்டிருக்கும் பனித்துகள்களை வாரிக்கூட்டி அப்புறப்படுத்துவது பெரும் வேலையாக இருக்கும். அத்துடன், கொடுமையாக ஆரத்தவழும் குளிர் காற்று ஊசி குத்துவதுபோல் குத்துவதை கனடாவிற்கு வந்து எத்தனை பனி காலங்களில் அனுபவித்திருக்கிறாள். வரலாற்றுத் துயர்களை சுமந்து கொண்டு நாடு விட்டோடி வந்த மக்கள் கனடாவின் இந்தப் பனியையும், குளிரையும் வைது கொண்டே குளிர்காலத்தைக் கடந்து செல்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் இந்தக் குளிரையும், பனியையும் வைது கொண்டாலும் அந்த நாட்டிலேயே இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டோனிருக்கிறார்கள். சரண்யா இந்த நாட்டுக்கு வந்து எவ்வளவு காலமாகிவிட்டது. காலம் எவ்வளவு விரைவாக ஓடிவிட்டது. சரண்யாவுக்கு பிரமிப்பாக இருந்தது.

விருந்தினர் அறையில் சோபாவில் புதைந்து போயிருந்தாள். வேலை முடிந்து வந்த நேரத்திலிருந்து எதுவுமே செய்யாமல் அலைந்து

கொண்டிருக்கும் மனதிற்கு தீனி போட்டவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தாள். இப்பதான் போல் இருக்கிறது தான் கனடா வந்தது. கையில் குழந்தை யுடன் வைத்தியப் படிப்பை முடித்து ஒருவருட அனுபவத்துடன் நாடு விட்டு நாடு வந்தபோது நம்பிக்கையை மட்டுமே கையில் பிடித்தபடி துணிச் சலுடன் நின்று வெற்றி பெற்றவள் சரண்யா. இலங்கையில் படித்து முடித்திருந்தாலும் கனடாவில் மீண்டும் அந்த நாட்டு பரீட்சை எடுத்து தான் காலூன்றி இப்போ தனக்கான ஒரு இடத்தைப் பெற்று இருந்தாள். வசந்தனுடனிருந்த காதலைத் துறந்து லாவண்யா மட்டுமே உலகமாக கனடாவில் தஞ்சம் புகுந்து காலம் ஓடிவிட்டது. கனடா குளிரைத் தவிர மற்றெல்லாமே சொர்க்கமாக இருந்தது. சரண்யா கனடா வந்தபின்தான் தான் ஒரு முழுமையான மக்களுக்கான டாக்டராக மிளிர்வதாக உணர்கிறாள். தாயகத்தில் படித்ததைக் கக்கி ஒரு அதிகாரத்துடன் தாதிகள் ஊடாக நோயாளர்களைக் கவனிக்கும் பண்பு அவளை இப்போது வெட்கப்பட வைத்தது. இங்கு நோயாளர்களை அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்குமிடம் சென்று கை குலக்கி வரவேற்று அன்பாக பண்பாக பழகும் குணம் அவளை பிரமிக்க வைத்தது. வைத்தியர்கள் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதை அவள் கனடா வந்த பிறகே உணர்ந்திருக்கிறாள். லாவண்யாவையும் படிப்பித்து ஒரு நிலைக்கு கொண்டு வந்து தன்னைப் போல் ஒரு டாக்டராக செதுக்க வேண்டுமென்பதே சரண்யாவின் கனவாக இருந்தது. ஒவ்வொரு செங்கல்லாக எடுத்து வைத்து தன் இலட்சியத்தை லாவண்யாவின் கனவாக மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறாள். லாவண்யா அதை நோக்கிச் செல்வது பெரிய நிம்மதியாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது அந்த நிம்மதி போய் பெரிய பிரச்சினை புதாகரமாக எழும்பி நின்றது. எப்படி அதனைக் கடந்து செல்லப் போகிறாளென்பது எதுவுமே புரியாமல் திண்டாடினாள். அவ்வப்போது இப்படி ஒரு நிலை வந்தால் என்று நினைத்தாலும் வரும் போது பார்த்துக் கலாம் சிலவேளை வராமலும் போகலாம் ஏன் இப்போதே யோசிப்பான் என்று தைரியமாக இருந்தது வீணாகிப்போய் கண் எதிரே மிரட்டிக் கொண்டு நின்றது. இப்போதுதான் அதன் தாற்பரியம் புரிந்தது. என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது மட்டும் தெரியாது முழித்தாள்.

யாழ்ப்போதனா வைத்தியசாலையில் வைத்தியப் படிப்பு முடிந்து வேலையில் அமர்ந்த கொஞ்சநாளில் ஒருநாள் வேலை முடிந்து வெளியே வந்தபோது அவளின் தோழி வத்சலாவின் தம்பியை தற்செயலாக சந்திக்க நேர்ந்தது. கண்டவுடன் 'அக்கா!' என்று ஓடிவந்து அழத்

தொடங்கினான். “என்னடா’ கேட்டவளுக்கு ‘அக்காவை இங்கை சேர்த்திருக்கு. அவ தப்பமாட்டா என்று சொல்லினம். எனக்குப் பயமாயிருக்கு அக்கா. இண்டைக்குத்தான் குழந்தை பிறந்தது.’ சொல்லி முடிக்கு முன்னே ‘என்னடா சொல்றாய்?’ ‘ஓமக்கா. அத்தானுக்கு ஓமானுக்கு போன் எடுத்தன். ஒரு பதிலுமில்லை. எனக்கு என்ன செய்கிறது என்று தெரியேலையக்கா’ அமுதவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னபடி உள்ளே விரைந்தாள். வத்சலாவின் அப்பா போர் கொடுத்த பரிசாக ஒரு கையை இழந்தவர். மகளுக்குப் பக்கத்தில் பரிதாபமாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

வத்சலாவின் பக்கத்தில் சென்ற சரண்யா அவள் கையைப் பிடித்து மெதுவாக வருடினாள். கண் விழித்துப் பார்த்த வத்சலா “சரண்யா!” என்று அழைத்தவள் கண்களில் கண்ணீர் முட்ட “குழந்தை குழந்தை” என்று விக்கினாள். “ஒன்றுமில்லை, நானிருக்கிறேன் அழாதை” வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள். குழந்தையைத் தூக்கித் தரும்படி கூறியவள் அன்று புத்த பூவின் தலையைத் தடவி முத்தமிட்டுவிட்டு சரண்யாவின் கையில் குழந்தையை கொடுத்தபடியே கண்ணை மூடிவிட்டாள். மெத்தென்று ஒரு ரோஜாப்பூ கையில் விழுந்த அதிர்ச்சியில் விக்கித்துப் போனாள் சரண்யா. பிறந்து சில மணித்துளிகளில் தாயைப் பறிகொடுத்த பச்சைக் குழந்தை. தன் கையில் கண்மூடித் தூங்கியபடி இருக்க என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திகைத்தாள். போரிலே மனைவியையும் தன் கையையும் இழந்த அப்பா, பதினாலே வயதான தம்பி. அவர்களால் எப்படி பச்சைக் குழந்தையை வளர்க்க முடியும்? அவளால் யோசிக்க முடியவில்லை. அமுது கொண்டிருந்த அப்பாவையும், தம்பியையும் ஆறுதல்படுத்தி ஆக வேண்டிய வேலைகளைப் பார்த்தாள். மகளையும் பறி கொடுத்து குழந்தையை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தத்தளித்துக்கொண்டு நிற்பவர்களுக்கு தான் ஏதும் செய்ய வேணுமே என்ற எண்ணத்தில் தன்னுடன் குழந்தையை எடுத்துச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை சரண்யாவிற்கு. தன் வீட்டுக்குள் குழந்தையுடன் வந்தவளைப் பார்த்து ஆளாளுக்கு கேள்வி கேட்டுத் துளைத்தார்கள். “இந்தக் குழந்தையை என்ன செய்யப் போகிறாய்?” வீசியெறியப்பட்ட கேள்விக்கு விடை சொல்லத் தெரியவில்லை சரண்யாவுக்கு. “உனக்கு கல்யாணம் நடக்க வேண்டாமா? குழந்தையோடு வசந்த் உன்னைக் கல்யாணம் செய்வானா? அவனுடைய வீட்டில் ஒரு குழந்தையோடு இருப்பவளைச் செய்ய விடுவார்களா? கொஞ்சம் என்றாலும் யோசித்தாயா?” பதிலே

பேசாமல் தன் அறைக்குள் குழந்தையுடன் சென்று கதவை மூடினாள். வரும்போது வாங்கிவந்த பால்போத்தல், பால்மா மற்றும் பொருட்களை மேசையில் வைத்தாள். கட்டிலில் குழந்தையைக் கிடத்தி அதன் பிஞ்சு விரல்களை நீவி விட்டாள். எதுவுமே யோசிக்கத் தோன்றவில்லை. தன் எதிர்காலமோ வேறு எதுமோ, எதுவுமே தோன்றவில்லை. ஆனால் தன்னை மட்டுமே நம்பி ஒப்படைத்த பொக்கிஷத்தைக் கண்போல காப்பாற்ற வேணும் என்பது மட்டும் மனதில் உறுதியானது.

அடுத்து வரும் நாட்களில் வத்சலாவின் கணவனுக்கு தொலைபேசி அழைப்பு எடுத்து எந்தப் பலனுமில்லை. தொடர்பே கிடைக்காமல் எல்லோருமே தவித்தனர். வீட்டில் அந்தக் குழந்தை ஒரு பிரச்சினையாக மாறிவிட்டது. யாழ் வைத்தியசாலையில் வேலை பார்த்தபடியே காலத்தை ஓட்டிவிட முடியாது என்று தெரிந்த நிலையில் துணிந்து ஒரு முடிவெடுத்தாள். இந்தக் குழந்தைதான் தன் எதிர்காலம் என்பதில் தெளிவாக இருந்தாள். எத்தனை சோதனைகள் வந்தாலும் தானே அந்தக் குழந்தையை வளர்ப்பதென்பதில் தீர்மானமாக இருந்தாள். பெற்றோருடன் இருந்து குழந்தையை வளர்ப்பதென்பது முடியாத காரியம் என்பது புரிய எங்காவது வெளிநாடு போவதே சரியானதாக இருக்குமென்று நம்பினாள். பெற்றோருக்கு புரிய வைக்கவே முடியாத நிலையில் அவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. வசந்தத்துக்கு புரிய வைக்க முயன்று தோற்றுப் போனாள். “என்னைவிட உமக்கு அந்தக் குழந்தை பெரிசாயிட்டுதா? அந்தக் குழந்தையை எங்காவது அனாதை ஆசிரமத்தில் விடும். பணத்தைக் கட்டிவிடலாம். தன்னைப் புரிந்து கொள்வானென்று நம்பியிருந்த காதலனே இப்படிக்கூறியவுடன் காதலாவது கத்தரிக்காயாவது என்று வெறுப்பு மேலிட எடுத்த முடிவு கனடாவில் கொண்டுவந்து விட்டது. அன்றிலிருந்து வசந்தை நினைப்பதை விட்டுவிட்டாள்.

அம்மா சொன்னா, “சரி, நீ வளர்க்கிறாய். ஆனா தகப்பன் ஒருநாள் வந்து பிள்ளையைக் கேட்டால் குடுக்கத்தானே வேணும். தரமாட்டன் என்று சொல்லி உரிமை கொண்டாட முடியுமா? அதோடை இன்னொரு பிரச்சினையும் இருக்கே. வசந்த்தோடை பேசினாயா? அவனுக்கு சம்மதமா? அவன் சம்மதிக்காட்டி வேறையாரையும் தேட வேணும். காதலித்தவனே மறுத்தால் வேறையார் ஒம்மெண்ணுவினம்? அல்லது நாங்கள் பொறுப்பெடுத்து உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க

முடியுமா? எங்களுக்கு இந்த வயதில் ஒரு குழந்தையை வளர்க்க முடியுமா? ஒரே வழி ஏதாவது, அனாதை ஆச்சிரமத்தில் சேர்த்துவிடுவது தான். காசு வேணும் என்றால் குடுக்கலாம்” தன்னை நம்பித் தன் தோழி ஒப்படைத்த பொறுப்பைத் தட்டிக்கழிக்கத் தெரியவில்லை அவளுக்கு. ஏன் எல்லாரும் ஒரே மாதிரியிருக்கினம் என்று சமூகத்தின் மேல் கோபமே ஏற்பட்டது. தோழியை சதா நினைவூட்டும் கண்களும், அந்த உதும் அவளால் புறந்தள்ள முடியாத அளவுக்கு மனதோடு ஒட்டி விட்டன. கனடா வந்த ஆரம்ப காலத்தில் நிறையவே கஷ்டப்பட்டாள். ஒரு ஆண் இல்லாமல் ஒரு குழந்தையுடன் எத்தனையோ கதைகள் அவளுக்குப் பின்னால் புனையப்பட்டதை அறிந்தும் அவற்றையொரு பொருட்டாக நினைக்க வில்லை. தாயாகத் தன் பெயருடன் எந்த ஆணின் பெயரையும் தந்தையாக இணைக்க விருப்பமில்லாமலிருந்தும் வசந்தத்தின் பெயரை தந்தையென்று பதிந்திருந்தாள். லாவண்யா வளர வளர அப்பா பற்றிக் கேட்க ஆரம்பித்தபோது அப்பா ஈழப்போரில் இறந்துவிட்டதாக முடித்து விட்டாள். “ஒரு படம் கூடி இல்லையா?” என்று கேட்டபோது அதற்கும் போரையே காரணம் காட்டிவிட்டாள். சுவரின் நடுவே மாட்டியிருந்த கடிகார்க்குருவி கடமை தவறாமல் வெளியே வந்து ஆறுமுறை தன் இனிய குரலால் இசைத்துவிட்டு உள்ளே சென்று அமைதி காத்தது. இரண்டுமணி நேரம் இப்படியா இருந்து விட்டேன் என்று இயந்திரமாக சமையலறை சென்றாள்.

இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு அப்பா என்றொருவர் வந்து நிற்பதை அவளால் ஒப்புக்கொள்ளவே முடியவில்லை. திடீரென்று ஒரு அப்பா வந்து நின்று என் மகளைத் தாருங்கள் என்று கூறும்போது அம்மா பயந்தது போல ஆகிவிட்டதே என்ற கலக்கம் உண்டானது. என் குழந்தை என்று பெருமைப்பட்டு அவளுக்காகவே வாழ்ந்து இப்போது தகப்பன் என்று உரிமை கொண்டாடிக்கொண்டு ஒருவன் வந்து நின்றால் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். தனக்கே தனக்கென்று பொத்திப் பாதுகாத்த உறவு விலகிப் போயிடுமோ என்ற கவலை அரித்தது. தன்னைப் பற்றிய எந்த உண்மையுமே லாவண்யாவுக்குத் தெரியாது. “எப்படிச் சொல்லப் போகிறேன். எப்படி அவளைப் பிரியப் போகிறேன். நான் பெற்ற தாய் இல்லை என்பது தெரிந்தால் என்னை வெறுத்திருவாளோ?” தன்னைப் பற்றிய உண்மையை மறைத்ததற்காய் என்மேல் கோபப்படுவாளோ? சரண்யாவால் நினைத்து பார்க்கவே முடியவில்லை. அவள் பெற்றோர்

அன்று சொன்னது இப்போ உண்மையாக கண் முன்னே வந்து நிற்கும் போது எப்படி இதைக் கடக்கப் போகிறேன் என்று கலங்கியது மனது. லாவண்யாவின் முகத்தைப் பார்ப்பதை தவிர்க்க முற்பட்டு மனதுக்குள்ளே முடங்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு தாய் குழந்தையைச் சுமக்கும்போது சுமக்கும் கனவைப் போலவே லாவண்யாவைக் கையில் ஏந்திய நாள் முதல் தான் நெஞ்சில் சுமந்த கனவுகளும் தன் வாழ்க்கையையே பணயம் வைத்ததும் நெஞ்சில் மோதியது. தன் வாழ்க்கை வீணானதேயென்ற நினைவை விட லாவண்யா தன்னை வெறுத்து விடுவாளோ என்ற நினைவே கசந்தது. லாவண்யாவின் தந்தை தான் ஓமானில் செய்யாத ஒரு குற்றத்திற்கு தண்டனை அனுபவித்ததும், தண்டனைக்காலம் முடிந்து தாய்நாட்டில் மனைவி, குழந்தையைத் தேடி காலங்கள் போனதும் கதைகதையாகச் சொன்னாள். மக்களின் இடப் பெயர்வுகளினால் வச்சலாவின் குடும்பத்தாரைக் கண்டு பிடிக்கவே முடியாமல் போனதால் தான் விடுதலை இயக்கத்தில் இணைந்ததும் இறுதி யுத்தத்தின்போது சரணடைந்து கம்பிவேலித் தடுப்பு முகாம் களில் அடைபட்டதும் அதைத் தொடர்ந்து விசாரணை என்ற பெயரில் காலவரையறையின்றி தண்டனை அனுபவித்ததும். கேட்பதற்கே துன்பமாகத்தானிருந்தது. என்றாலும் தான் பெற்ற பிள்ளையைப் போல கண்ணுக்குள் வைத்து வளர்த்த மகள் தன்னை விட்டுப் போய்விடுவாளோ? அவளே உலகமென்று தனக்கு ஒரு துணையைத் தேடாமல் இனித் தனிமரமாக நிற்க வேண்டி வந்திடுமோ? என தவித்தாள். இப்போது தான் என்ன முடிவெடுப்பதென்று மூளையைப் போட்டுக் குளப்பி இறுதியில் இதில் முடிவெடுக்கத் தனக்கு உரிமையில்லையென ஒதுங்கிப் போனாள். ஆனால், லாவண்யாவின் தந்தை மகளைப் பார்ப்பதற்காய் அடிக்கடி வீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்ததால் தானே லாவண்யாவிடம் இதைச் சொல்லவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். அப்பா என்று சொல்லாமல் உறவினன் என்று சொல்லி எத்தனை நாட்கள் கடத்த முடியும். தான் இல்லாத நேரத்தில் வந்து உண்மையைச் சொல்லி விடுவாளோ என்று மறுகினாள் சரண்யா.

கல்லூரி முடிந்து வந்த லாவண்யா குளித்து உடை மாற்றி வருமட்டும் காத்திருந்து இருவருக்கும் தேநீர் தயாரித்து அவளுக்கும் கையில் கொடுத்துவிட்டு பக்கத்தில் சென்றமர்ந்தாள். “லாவண்யா!

இன்றைக்கு படிக்க நிறைய இருக்குதா? நான் கொஞ்சம் பேசலாமா?" அனுமதியைக் கேட்டு சொல்லத் தொடங்கினாள். "நான் ஒரு பெரிய விடயம் சொல்லப் போகிறேன். இவ்வளவு நாளும் நான் சொல்லாமல் மறைத்ததற்கு என்னை மன்னித்து விடம்மா" சொல்லவும் "இதென்னம்மா என்னட்டை மன்னிப்புக் கேட்கிறீங்க. என்னவென்றாலும் சொல்லுங்கம்மா" பக்கத்தில் வந்து நெருங்கி அமர்ந்தாள். தயங்கித் தயங்கி சொல்லத் தொடங்கினாள். "நான் சொல்றதைக் கேட்டு ஷொக் ஆயிட வேண்டாம்". கோர்வையாகச் சொல்ல முடியாமல் "நான் உன்னைப் பெற்ற அம்மா இல்லை. நீ என் நண்பியின் குழந்தை. நீ பிறந்தவுடன் உன்னை என் கையில் தந்து விட்டு அவள் இறந்துவிட்டாள். ஓமானிலிருந்த உன் தந்தையை எங்களால் தொடர்பு கொள்ள முடியாமல் நான் உன்னைக் கொண்டு இங்கு வந்துவிட்டேன். நானே உனக்கு அம்மா, அப்பா எல்லாமாக இருந்துவிட்டேன். உனக்கு இந்தக் கதைகள் தேவையில்லையென்று மறைத்துவிட்டேன். இப்ப உன் அப்பாவும், அப்பம்மாவும் உன்னைக் கண்டுபிடித்து இங்கு வந்துவிட்டார்கள். உன்னைத் தன்னுடன் கூட்டிச் செல்ல ஆசைப்படுகிறார்கள்" சொல்லி முடிக்குமுன் "எப்படியம்மா? நான் என்ன ஒரு பொருளா? எனக்கு என்று விருப்பு வெறுப்பு இருக்காதா? முன்பின் பார்த்திராத ஒருவர் அப்பா என்று சொன்னவுடன் என்னை அனுப்பி விடுவீங்களா? எனக்கு நீங்கதான் அம்மா, அப்பா எல்லாமே. யாரோ ஒருவருடன் எனக்கு எப்படி பாசம் வரும்? நான் போக முடியாது?" "லாவண்யா! அவர் உன்னைப் பெற்ற தகப்பன். உன்னைத் தன்னுடன் கூட்டிச்செல்ல ஆசைப்படுகிறார். இவ்வளவு காலமும் உன்னைத் தேடி அலைந்திருக்கிறார். நிறையச் சிரமங்களுக்குப் பிறகு இங்கு வந்து இருக்கிறார். அவருடன் உன் அப்பம்மாவும் இருக்கிறா. அவர்களை நீ ஒருமுறை மகளாய் சந்திக்க வேணும். பிறகு என்ன செய்யலாமென்று யோசிப்பம்." பட்டென பதில் வந்தது. "அவர்களைப் பார்க்க வேண்டிய எந்த அவசியமுமில்லை. எனக்கு என் அம்மா போதும். "கூறி விட்டு சரண்யாவின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு "குட் நைற் அம்மா" தன் அறைக்குள் நுழைந்து கதவை மூடினாள். தன்னைப் பற்றிய கதையை விபரமாகக் கேட்கக்கூட விருப்பமில்லாமல் முடிவெடுத்த மகளின் முடிவு சரியா? தவறா? என முடிவெடுக்க முடியாமல் திகைத்து நின்றாள் சரண்யா. லாவண்யாவின் முடிவு அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்ததே என்றாலும் மகளைக் கூட்டிச் செல்ல வரப்போகும் தந்தைக்கு

என்ன பதில் சொல்லப் போகிறோம் என்று தடுமாற்றமாக இருந்தது சரண்யாவிற்கு. தான் அனுப்பத் தயங்குவதாக அவர் நினைப்பாரோ என்று எண்ணினாள். அப்பா, அப்பம்மா என்று அவளது உறவுகளிலிருந்து தான் அவளைப் பிரிக்கிறேனோ என்று கவலையும் வந்தது. காலத்தின் கோலத்தை எப்படி எதிர்கொள்வதென்று யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

நூலாசிரியரின் பிற படைப்புகள்

1. பக்திப் பாடல்கள் (இறுவட்டு)
2. ஒரு வீணை அழுகின்றதே (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
3. எந்தன் குரல் கேட்கிறதா? (கவிதைகள்)
4. ஏன் என்று அறிவோமா?
(உலகத் தமிழ் பல்கலைக்கழகம் அமெரிக்காவால் அறிவொளி
(Enlightenment) விருது பெற்ற நூல்)
5. முயல்குட்டி (சிறுவர் பாடல்கள்)
6. தேடல்கள் (வரலாற்று உண்மையின் தேடல்கள்)
7. சிறுவர்களுக்கான சின்னஞ்சிறுகதைகள் (தமிழ், டொய்ச்)
8. குட்டிகளுக்கான குட்டிக் கதைகள்
9. சந்தோஷ ராகங்கள் (குழந்தைகள் வளர்ப்பு)
10. மீண்டும் பிறக்கலானேன் (அச்சுப்பதிப்பில் உள்ளது)
11. வெற்றியின் விலாசங்கள் (ஆற்றுப்படுத்தல் சிந்தனைகள்)
12. சிறுவர் நீதிப் பாடல்கள் (இறுவட்டு)
13. வேர்கள்

புலம்பெயர் எழுத்தாளர் வரிசையில் தமக்கென ஒரு தகையையான இடத்தைத் தனது சீரிய எழுத்தாற்றல் மூலம் தக்கவைத்துக் கொண்டவர் திருமதி கமலினி சுதிர. இவரின் இலகு தமிழில் படைக்கப்பட்ட பல புத்தகங்களின் வரிசையில் முத்தாகக் திகழ்கின்றது இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு 'பந்துகள்'.

இன்றைய நாளில் நாளும் பெருகி வளர்ந்து வரும் மின்னியல் இணைய சாதனங்களின் கவர்ச்சியிலிருந்து, இன்றைய சமுதாயத்தின் பார்வையை ஒரு புத்தகத்தின் மூலம் இழுப்பது மிகக் கடினமானதொரு முயற்சியாகவே உள்ளது. சுருத்துகளையும், ஆலோசனைகளையும் ஆழமாக உள்வாங்காத அவசர யுகத்தில் வாழும் நமக்குச் சில சுவையான நம் வாழ்வில் அல்லது சூழலில் நடைபெற்ற சம்பவங்களைக் கதைபோலச் சொல்வதன் மூலம்தான் நல்ல சுருத்துகளை மனதில் புகமரத்தாணி போலப் பதிய வைக்க முடியும். வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல தனது சமூகப்பார்வை என்னும் கண்ணாடி மூலம் தனது வாழ்வில் பெற்ற, பார்த்த அனுபவங்களைத் திறம்பட ஒரு கதைத் தொகுப்பு மூலம் படைத்திருக்கின்றார் திருமதி கமலினி சுதிர.

தனக்கென தனிப் பாணியை உருவாக்கி, அதில் புலம்பெயர் வாழ்வியலைப் புகுத்தி பல வித்தியாசமான கோணங்களில் யதார்த்தங்களைப் படிப்பவர் மனதைத் தம்வாழ்வியலுடன் அல்லது அண்டை அயலாரின் வாழ்வுடன் ஒப்பிட்டு சிந்திக்கும் வண்ணம் தூண்டுவதாக இச்சிறுகதைத் தொகுப்பினை அமைத்தமை சிறப்புக்குரியது.

ஸ்ரீமதி. தாரணி சிவசண்முகநாத சம்மா
ஆசிரியர், சமூகவியலாளர்,
கூடுதலாசிரியர்

